

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 50

Ple del Parlament

Sessió 26, tercera i darrera reunió, dijous 3 de juliol de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de les administracions locals 300-00162/15	3
Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la funció pública 300-00161/15	10
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment dels objectius amb relació a la descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic 302-00121/15	17
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la degradació dels barris 302-00127/15	28
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències del pacte verd europeu i la necessitat de defensar el sector primari 302-00122/15	38
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema universitari 302-00123/15	48
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment dels objectius amb relació a la descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic (continuació) 302-00121/15	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la degradació dels barris (con- tinuació) 302-00127/15	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències del Pacte verd europeu i la necessitat de defensar el sector primari (continuació) 302-00122/15	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema universitari (continua- ció) 302-00123/15	60
Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'aplicació del programa d'acció de la Conferència Internacional sobre la Població i el Desenvolupament i la defensa dels drets sexuals i reproductius 401-00029/15	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el garantiment d'una educació en català 302-00124/15	62

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya 302-00125/15	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política fiscal 302-00126/15	85
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el garantiment d'una educació en català (continuació) 302-00124/15	96
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya (continuació) 302-00125/15	97
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política fiscal (continuació) 302-00126/15	98

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 26.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme i la consellera de Recerca i Universitats.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. El diputat Òscar Ordeig i Molist, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió d'avui, 3 de juliol. Així mateix, els informo que el diputat Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha retirat la seva delegació de vot per a la sessió d'avui, 3 de juliol.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de les administracions locals 300-00162/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques amb relació a les administracions locals. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. El Govern del PSC en nombroses ocasions fa bandera de que escolta molt el món local, de la importància que té fer-ho tot amb el consens de les alcaldies i que potenciar l'autonomia local és una de les prioritats del Govern. Però la distància entre aquest discurs i la realitat és abismal; l'hi dic com a diputada, però també com a alcaldessa.

I és així per tres raons: la primera, perquè és marca de la casa del Govern Illa fer molts anuncis, molts titulars atractius, i, a l'hora de la veritat, que només en quedi això, un titular; la segona, perquè estem davant d'un govern dèbil i sense ambició i que, a més a més, té al cap només la Barcelona dels 5 milions i no la Catalunya dels 8, i la tercera, perquè el Govern està obsessionat amb no molestar Pedro Sánchez i el PSOE –suposem, perquè ja tenen prou maldecaps amb la crisi que estan patint. I li aniré justificant aquestes afirmacions al llarg de tota la interpellació.

I començo per un cas ben recent. No han comptat amb el món local a l'hora d'aprovar a correu el decret sobre renovables del 3 de juny que afecta directament en temes de terminis els ajuntaments, quan molts no tenim les eines per complir-los.

De la mateixa manera, li poso el segon exemple. En aquest cas, sobre que l'important és no incomodar Pedro Sánchez. I és molt clar, la llosa més pesada que ofega els ajuntaments i les entitats municipals descentralitzades: el finançament. No hem vist que vostès hagin defensat amb la fermesa que mereix augmentar el sostre de despesa. Com és possible que els ajuntaments hagin d'aguantar el deute del Govern de Madrid? Com és possible que aquells ajuntaments que gràcies a la bona gestió o que hagin tingut uns ingressos extra, que també pot passar, tinguin un romanent de tresoreria i no puguin invertir aquells diners? És molt complicat tenir diners al banc i no poder-los invertir per fer un poble o una ciutat millors.

I la realitat és que el món local està carregat de competències que no van acompanyades de finançament. Un exemple: una problemàtica greu que pot arribar a portar als tribunals algun alcalde o alcaldessa perquè en moltes ocasions no podem complir. Sap que totes les gosses de Catalunya estan plenes? No hi ha places. I suposem que sap que quan algú troba un gos abandonat cal que se'n faci càrrec l'ajuntament, qualsevol dia, a qualsevol hora, tinguem policia local o no; tinguem un lloc on deixar-lo o no.

I, miri, no és una historieta, sinó un cas real. Un divendres a la tarda truquen a un alcalde: «Hem trobat un gos i el deixem a la porta de l'ajuntament lligat. Passi'l a recollir.» O un altre, dia de Sant Esteve, festes de Nadal pel mig, trucada: «A prop de la carretera hi ha un gos abandonat que, al final, causarà un accident, i si el causa serà culpa seva.» Se'l va buscar. I què en fem? Truques a protectores, gosses i no hi ha possibilitats, ni pagant. I si, amb una mica de sort, en trobes, agafa el teu cotxe particular i porta'l allà on sigui, sense mitjans ni coneixements i sent igual si l'animal és agressiu o té un comportament estrany perquè està nerviós. Tampoc tenim clar què passaria si algun treballador municipal, que no té per què fer aquesta feina, resulta ferit a l'intentar traslladar un animal que no sabem com reaccionarà.

De veritat que el Govern no es planteja un pla de gosses i d'equipaments per donar compliment al que exigeix la llei de protecció dels animals? O que hi hagi un servei especialitzat de recollida a tot Catalunya per poder atendre aquests animals en les condicions que mereixen i amb seguretat per a tothom?

Un altre tema preocupant és la competència en inspeccions en matèria de salut pública a bars, restaurants i comerços, una competència que és municipal. Abans els ajuntaments tenien un conveni marc amb el Departament de Salut, l'Agència de Salut Pública de Catalunya, els col·legis professionals de veterinaris i l'Administració local que assegurava el compliment de la normativa en establiments alimentaris i d'altres activitats; des del 2019 no. Quants ajuntaments de Catalunya creu que poden assumir aquesta competència sense el suport de la Generalitat? Quants ajuntaments a dia d'avui incompleixen la legislació vigent perquè no la poden complir? I el més important: tenen previst renovar aquest conveni i donar-hi cobertura?

Un altre titular del PSC: quan es va formar govern, va afegir a la conselleria d'Interior «i de Seguretat Pública». Sap què ajudaria molt el Cos de Mossos d'Esquadra i de policies locals a resoldre investigacions de certs delictes, especialment en zones amb poca població? Sap què fa més segurs els nostres pobles? Les càmeres de seguretat i els lectors de matrícules. El projecte Lectio és un bon projecte: instal·lació de càmeres de seguretat, base de dades controlada per Mossos d'Esquadra, protecció de dades, garantia... Ens fa guanyar molt en seguretat, però sap qui ha de pagar les càmeres –res, entre dotze mil i quinze mil eures cadascuna? Els ajuntaments, siguin petits o siguin grans. Ah, i és opcional, qui hi vol invertir i qui ho vol ho fa i qui no, doncs, no passa re. De veritat que el Govern no pot declarar quines càmeres són estratègiques per cobrir grans extensions i instal·lar-les?

Un altre exemple és el de la cobertura mòbil. El seu Govern es dedica a visitar les alcaldies del país per explicar les grandeses del desplegament de la fibra òptica, i automàticament del que es queixen és de la cobertura mòbil i dels punts negres on no tenim cobertura ni possibilitat de trucar al 112. I el cert és que el Govern ofereix una solució, sí, instal·lar amplificadors, però sap qui els ha de pagar, no? Els ajuntaments. De veritat que no poden treballar per garantir la cobertura mòbil a tot el país? Això no es pot acabar amb l'excusa de que el Govern no té competència, perquè al final això és una qüestió de poca ambició.

I també li voldria fer un parell de preguntes. Una és sobre l'estatut dels municipis rurals, que esperem que es pugui aprovar abans d'acabar aquest curs polític. I voldríem saber quins recursos tenen previst destinar-hi ara, de forma més immediata, i si em pot dir, per destacar-ne una, quina serà la primera mesura que implementaran i amb quin pressupost.

I un altre tema preocupant és la manca de secretaris i interventors a molts ajuntaments del país. I és cert que el nostre grup a Madrid va negociar amb el PSOE l'assumpció de competències en aquesta matèria, i voldríem saber com tenen previst materialitzar-la.

En resum, la gestió del món local del seu Govern ve marcada per grans titulars, poca execució i nul·la escolta activa. I això, conseller, té conseqüències directes a la vida de la ciutadania, perquè són els ajuntaments i les entitats municipals descentralitzades els que estan al peu del canó, gestionant el dia a dia dels veïns i veïnes i resolent els problemes que se'ns plantegen.

Per nosaltres, els alcaldes i regidors, no existeix allò de «torni vostè demà, que el passarem amb el departament competent». Als problemes tenim l'obligació de donar-hi solucions, i si pot ser ràpid, molt millor. I la veritat és que el seu Govern i amb les seves polítiques cada dia ens ho estan posant més difícil per fer la feina que ens pertoca.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, li agraeixo la seva intervenció perquè crec que ens permet donar espai avui, en aquest Parlament, per tenir un debat amb una mica més de profunditat sobre quins són els reptes del món local i quines són les qüestions que el Govern està posant a la taula.

Li he de dir que, si vostè ha anat a escollir algun dels temes en els que crec que el Govern ha fet avenços significatius durant aquest any, ha sigut en l'àmbit concretament del món local. No vull entrar a dir-li en quina situació ens hem trobat el país, perquè crec que no contribuirà a re de positiu. Li agraeixo també el to de la seva intervenció; tot i les crítiques, crec que hi ha esperit de col·laboració i, per tant, intentaré abordar-ho en aquest sentit.

Deixi'm també començar aquesta intervenció fent un agraïment a la tasca dels alcaldes i alcaldesses del conjunt del país. Ho hem vist aquests dies arran dels incendis, en tants altres moments d'aquesta legislatura, que són els alcaldes i alcaldesses els que sustenten l'estructura del nostre país, els seus serveis públics i, per tant, diguem-ne, que estan al peu del canó. I nosaltres el que hem tractat humilment durant aquest any, que hem intentat posar les energies del Govern centrades en la gestió, en la millora de la vida quotidiana dels ciutadans i ciutadanes i en atendre els problemes reals que tenen al país..., ha sigut sobretot un diàleg constant amb els alcaldes i alcaldesses, i crec que hem pogut fer avenços que així ho demostren.

Soc conscient que hi ha feina per fer. Soc conscient que tenim alguns reptes estructurals, especialment allò que té a veure amb l'àmbit del finançament del món local, on espero també que puguem comptar amb la col·laboració del seu grup a la cambra. Però, com li he dit, si crec que hi ha algun element que és un tret distintiu, diguem-ne, del Govern que encapçala el president Salvador Illa, té a veure amb una visió municipalista del país; amb atendre, com he dit..., quan nosaltres parlem d'atendre els problemes reals dels ciutadans i ciutadanes, sobretot té a veure amb atendre els problemes reals dels alcaldes i alcaldesses, que són, no?, qui està al peu del canó en l'estructuració del nostre país.

I li podria dir de moltes maneres, diguem-ne, començant per l'estatut dels municipis rurals, pel pla únic d'obres i serveis, per les línies de crèdit de l'Institut Català de Finances, de les millores de finançament del Fons de Cooperació Local que estem preparant, de les comissions bilaterals, del pla de barris, d'alguns dels canvis que estem fent en matèria d'habitatge o en matèria de seguretat, i, per tant, no és que vulgui ser autocomplaent, però crec que la llista és ben llarga.

Per tant, l'hi deia, la nostra visió del món municipal es basa, primer, en equilibri territorial, en una Catalunya plena i per a tothom; quan parlem de prosperitat compartida, significa no deixar ningú enrere, però sobretot que la prosperitat del nostre país arribi arreu del conjunt del territori. Segon, més recursos; posar més recursos als ajuntaments i en el món local per poder prestar millor aquests serveis públics. I tercer, com els hi deia, un diàleg permanent amb el món municipalista, que intentem estructurar com intentaré explicar ara mateix.

En primer lloc, el primer projecte de llei que ha sortit del Govern recull la feina del Govern anterior –està la ponent de l'estatut dels municipis rurals aquí, la senyora Marta Vilalta–, ha sigut l'estatut dels municipis rurals; que, recollint també un ampli consens de la cambra, intenta estructurar els municipis de menys de dos mil habitants, que suposen el noranta per cent dels municipis del nostre país. Un estatut dels municipis rurals que ha de poder articular la nostra estructura territorial, però, sobretot, poder garantir més recursos i articular, diguem-ne, de forma diferent els serveis públics en el nostre país. I si tot va bé, doncs, espero que amb un suport molt majoritari de la cambra podrem aprovar-lo en el proper Ple.

Parlem de recursos, parlem de què s'ha fet en matèria de disposar de més recursos per als ajuntaments del nostre país. Miri, quan vam arribar, un dels compromisos d'aquesta legislatura era engegar el pla únic d'obres i serveis, i doblar-lo, i doblar-lo amb relació al que havíem heretat de la legislatura anterior. Vull agrair-li..., perquè, a més, sempre ho he dit, no hi hem arribat sols, aquí –no hi hem arribat sols, aquí–; hi hem arribat gràcies al treball de les entitats municipalistes, a l'ACM i a la Federació de Municipis, i també recollint feina de governs anteriors. Entre altres coses, també li agraeixo a l'exconsellera Budó, diguem-ne, la iniciativa de posar aquell PUOSC en marxa, però era de 250 milions, i aquest Govern ha posat en marxa un PUOSC de 500 milions que més que dobla els recursos a tots els municipis i que, sobretot, si estructura el finançament d'alguns dels municipis és dels municipis més petits, començant, per exemple, pel seu municipi, que han augmentat crec que en més d'un trenta per cent els recursos amb el PUOSC en la convocatòria d'aquest any.

El pla únic d'obres i serveis, per a què ha de servir? Per articular transformació urbana, per articular transformació d'equipaments en els municipis, per poder fer la transformació..., com la que vam inaugurar la setmana passada, de les piscines municipals d'Aitona, per arreglar carrers a Castelló de Farfanya. Per a això és per al que ha de servir, diguem-ne, aquesta estructuració que hem fet del nou pla únic d'obres i serveis, que, com l'hi deia, més que dobla els recursos, passant de 250 a 500 milions.

Sap el que més agraeixen els alcaldes i alcaldesses d'aquest nou PUOSC que hem posat damunt de la taula? No només els recursos, sinó la simplificació administrativa i burocràtica que hem fet respecte a l'anterior. No li he de dir que ens vam trobar un PUOSC que quasi havíem d'anar trucant a alcaldes i alcaldesses perquè havien de retornar..., perquè o no estaven prou justificats o perquè la norma no els hi permetia, etcètera, etcètera. Bàsicament, el que hem fet, què ha sigut? Empoderar els alcaldes i alcaldesses i tractar el món local com a adults en l'estructura institucional del nostre país, no només reduint burocràcia, sinó permetent que un alcalde o alcaldessa a la meitat de la legislatura pugui canviar el projecte atenent les necessitats del seu territori i que pugui presentar el projecte només amb una memòria valorada.

Això ha sigut una de les qüestions que nosaltres hem fet i que crec que ha generat més consens al conjunt del país. Perquè, l'hi he de dir, durant aquest any de legislatura crec que he tingut l'oportunitat de trobar-me amb més de cinc-cents alcaldes o alcaldesses en les diferents trobades que hem fet per presentar el nou pla únic d'obres i serveis, i aquest ha sigut l'element central que ens han agraït: no només el fet de doblar-ne els recursos, sinó també, com l'hi deia, el fet de poder permetre aquesta simplificació administrativa; i, per tant, doncs, com l'hi estava dient, crec que aquest d'aquí és un element en si mateix.

Però no només hem fet això. Hem tirat endavant unes noves convocatòries de subvencions per poder ajudar els alcaldes i alcaldesses en el suport en assistències tècniques per tirar endavant projectes que avui, per manca de capacitat tècnica en alguns dels municipis, especialment en els municipis més petits, no es poden fer; i, per tant, doncs hem posat en marxa una nova línia de subvencions per ajudar els municipis més petits del nostre país a poder tenir aquestes assistències tècniques per poder, com l'hi deia, tirar endavant aquests projectes.

No només això. Quan ens trobàvem amb el PUOSC, una de les coses que ens demanaven els alcaldes i alcaldesses era que el temps compta, i, per tant, hem obert una nova línia de finançament amb l'Institut Català de Finances que permet que aquell finançament que està articulat a partir dels anys 26, 27, 28 i 29 els puguin portar a l'actualitat a cost zero per als alcaldes i alcaldesses a través d'una iniciativa nova –sí, també– d'aquest Govern a través de l'Institut Català de Finances.

I soc molt conscient que, per exemple, en matèria de finançament, doncs, tenim reptes pendents, però acabem de tancar un acord, especialment amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis, per posar un fons addicional incondicionat per a les administracions locals, que especialment va dirigit als consells comarcals –que, l'hi he de dir, vostès els tenien bastant ofegats en termes de finançament, que són essencials per a l'estructuració, com l'hi deia, territorial del nostre país–, en el que hem posat aquests més de 22 milions d'euros que serveixen per reforçar aquesta estructura.

Però, clar, vostè també ha parlat en matèria de seguretat. I és que la consellera d'Interior ja ha anunciat que posarem en marxa una nova línia de subvencions per poder ajudar els municipis a instal·lar càmeres de videovigilància. Però el que més agraeixen els alcaldes i alcaldesses en matèria de seguretat és que en l'última comissió bilateral vam arribar a un acord per incrementar en sis mil nous agents de Mossos d'Esquadra, que han de patricular pel conjunt del país, per la Catalunya urbana i per la Catalunya rural –també pel seu municipi–, i, com li deia, aquest canvi d'estratègia –que, a més, hem fet..., no només incrementar sis mil nous agents de Mossos d'Esquadra, sinó el canvi d'estratègia que hem fet– ens permet presentar-nos avui en aquesta cambra explicant que hi ha una reducció de delictes a Catalunya que ja està en marxa.

Però també vostè m'ha parlat en matèria d'habitatge. I és que acabem de posar damunt de la taula una articulació, per un cantó, del pla de barris, que ha de servir per transformar les viles, pobles i ciutats del nostre país, amb més de 1.000 milions per a una llei que vostès havien deixat a zero –a zero–; i, per tant, 1.000 milions per fer transformació urbana, que és el principal element de cohesió social. Així és com el Govern entén..., no només és una qüestió d'empoderament dels ajuntaments i de poder governar des de la proximitat, sinó de posar recursos per cohesionar el país i recosir el país allà on sabem que ens juguem la convivència, que és en els barris dels pobles i viles i ciutats del nostre país. (*Alguns aplaudiments.*) L'hi deia en aquest sentit, però és que també hem posat en marxa aquest pla 50.000, on s'han presentat ja més de 221 municipis –molts del seu color–, diguem-ne, per posar en disposició solars per construir cinquanta mil habitatges en el nostre país.

Però també vostè em parlava d'elements vinculats a la reforma de l'Administració. I hem presentat el nou model d'atenció ciutadana, que beu també de la tasca que havia fet el Govern anterior, que ens permet acostar les oficines d'atenció als ciutadans al conjunt dels municipis allà..., diguem-ne, no només amb una estructuració veguerial, sinó que portem l'atenció ciutadana municipi a municipi, com la prova pilot que hem fet a través de les oficines mòbils a les Terres de l'Ebre.

O li he de dir... Ja sé que ara el seu grup treu pit d'això dels secretaris i interventors. Bé, benvinguts siguin, tot i que crec que van arribar-hi com quatre mesos després de que celebréssim la comissió bilateral on es va tancar l'acord..., però ben-

vinguts siguin, per poder tenir per primera vegada 218 noves places aquest any i el traspàs de la competència íntegra a Catalunya.

Així que, sí, permeti'm que l'hi digui: gràcies per donar-nos l'oportunitat d'explicar llargament quin és el compromís amb els municipis i amb el municipalisme que té aquest Govern i, sobretot, en ajudar els ciutadans i ciutadanes a posar la seva agenda a l'agenda de les institucions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Miri, conseller, que l'hi he posat fàcil, eh? Estatut dels municipis rurals. Aquí el titular l'hi demanava jo. Quina serà la primera mesura? En què ho notarem els ajuntaments de menys de dos mil habitants?

S'ha descuidat de parlar dels convenis de salut, de per a quan els tindrem. Què farem amb les competències que tenim en gats, gossos i fures. Secretaris i interven-tors, està molt bé qui ho hagi negociat, ara no ens hi posarem; l'important: com ho faran? I, després, el que *no* li he preguntat, i vostè ha dit: «La diputada ha fet referència al tema de l'habitatge.» En aquest cas no l'hi he preguntat, però vostè necessitava explicar-ho i buscar l'aplaudiment calculat del seu grup parlamentari.

Però, bé (*remor de veus*), dit això (*aplaudiments*), miri, conseller... (*Remor de veus.*) Espontani, espontani. (*L'oradora riu.*) Miri, conseller, un exemple de que la seva especialitat no és executar, liderar i defensar els interessos dels catalans, sinó generar titulars i, de passada, donar l'esquena a aquest Parlament l'ha tret vostè mateix: els 500 milions d'euros del PUOSC. Titular: «El Govern destinarà 250 milions d'euros més al PUOSC que en l'anterior convocatòria.» La doble, pluja de milions. Realitat: el Parlament, al debat de política general, va aprovar que el PUOSC havia de ser de 600 milions d'euros. Per tant, ens en falten 100; 100 milions d'euros sobre els que no val l'excusa de que no tenen pressupostos –dit de passada que tampoc els han presentat. O és que no es poden fer suplementos de crèdit? O és que els 500 milions d'euros han sortit del no-res?

La realitat és que ara el PUOSC ja està aprovat. I, per tant, li llanço una proposta. Ahir el conseller d'Esports deia que feien la recomanació als alcaldes d'invertir el PUOSC en instal·lacions esportives. No val, perquè tenim altres prioritats en moltes ocasions. Agafin aquests 100 milions d'euros, treguin una línia de subvencions per a instal·lacions esportives. O millor: 100 milions d'euros per poder actualitzar els plans urbanístics obsolets que tenim arreu de Catalunya i que ens fan perdre oportunitats cada dia. És més, lluny d'aquests 500 milions d'euros, la realitat és que hi ha molts ajuntaments que durant aquest mandat municipal no rebran ni un sol euro del PUOSC. També li vull reconèixer –i això és cert i ens ho hem de dir–..., agrair, doncs, aquesta simplificació en la justificació de les subvencions, poder-les canviar al llarg de l'execució i etcètera.

Sí que hi ha una errada o una esmena que crec que podrem corregir a la moció, i és que la subvenció que han tret per als projectes..., només compten els que les memòries siguin a partir de l'1 de gener del 2025. Però, clar, vostès van fer l'anunci el 2024, i tenim alcaldes molt previsors. Què fem amb tots aquells alcaldes que durant el 2024, doncs, es van preparar les memòries? Per tant, sí que els hi demanarem que les memòries fetes el 2024 s'hi puguin incloure.

I, miri, segurament des d'un despatx de l'ajuntament de la capital, amb 3.800 milions d'euros de pressupost, les coses es veuen d'una manera, però la realitat dels ajuntaments catalans és molt diferent. Tenim 587 municipis amb menys de dos mil habitants, i el 94,2 per cent tenen menys de 25.000 habitants. Però això també és marca

de la casa del PSC: vostès estan acostumats a governar allà on prima la marca, i nosaltres on prima la marca però també la distància curta, allà on voten la persona.

Suposo que és per això que es mouen bé a l'àrea metropolitana i sovint mostren un desconeixement total dels nostres pobles. I d'exemples n'hi ha molts, però em quedo amb un de recent, un d'ahir de la consellera de Salut, de la tarda. La consellera feia bandera de que el noranta-cinc per cent de la població té un CAP a menys de sis quilòmetres de casa seva. Sap quants habitants som a tot el Pirineu i l'Aran? Un u per cent; en canvi, abastem el vint per cent del territori. Doncs bé, cinc Pirineus sense un CAP a menys de sis quilòmetres.

Per tant, queda clar que per vostès som la perifèria o segurament, o més ben dit, catalans de segona.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. L'hi he de dir: és cert, vinc de l'Ajuntament de Barcelona, amb molt d'orgull. Durant aquest temps ha sigut una escola magnífica d'aprendre sobre el món municipal i la gestió pública.

Però deixi'm que li comenti algunes qüestions, perquè cada vegada que vostès parlen de catalans de primera i catalans de segona..., l'hi he de dir: com els tenien vostès, cuidats, durant tot aquest temps? O li he d'explicar què ha passat...? (*Aplaudiments.*) O li he d'explicar com estaven l'N-260 i l'eix Pirinenc, a on era impossible que passés, diguem-ne, la connexió de fibra òptica i acabem d'arribar a un acord en la comissió bilateral perquè ens donin permís per poder tirar endavant la connexió de la fibra òptica per poder portar fibra òptica a l'eix Pirinenc? O a Castelló de Farfanya, on durant un any i mig, durant més d'un any i mig, l'escola, estintolada, i els nanos, estudiant en el passadís? O a Butsenit d'Urgell, on no funcionava l'internet en el dispensari municipal i, per tant, no hi podia anar el metge? O a Rocafort de Queralt, on havien estat més de quatre mesos sense poder tenir cobertura i en dos setmanes es va poder arreglar? O a la Vilella Baixa, on es transportaven ampelles d'aigua per poder tenir aigua després dels efectes de la sequera i, finalment, ho hem pogut arreglar amb la nova subvenció que els hi hem posat perquè puguin tirar endavant el pou? O a Camarles, el problema que tenien amb el pont? O a Aitona, amb el pont damunt del riu Segre? Escolti, que vostès han tingut el país bastant bastant deixat, i que ara vinguin a donar lliçons sobre com s'ha d'articular el país... (*Aplaudiments.*) Reconeixin-ho, vostès estaven dedicats a altres coses, vostès tenien les energies situades a una altra cosa. No passa res. Les tenien situades a una altra cosa i no les tenien situades en atendre els problemes reals dels municipis d'aquest país. I li podria dir, com aquesta llista, tantes i tantes i tantes i tantes llistes. Sí, de la Catalunya rural i també de la Catalunya metropolitana, que vostès també tenien oblidada.

Ara, dit això, sí, l'hi torno a dir: el PUOSC l'hem augmentat de 250 a 500 milions d'euros, l'hem simplificat. I, a més, amb un consens enorme del món municipal, de molts alcaldes de totes les formacions polítiques, que –l'hi he dit– no només agraeixen l'augment de recursos, sinó sobretot la simplificació administrativa –que, a més, li agraeixo el que vostè ha dit.

La línia d'assistències tècniques. Li entomo la paraula, li entomo la proposta. Mirarem de fer possible aquest avançament. En la mesura de les nostres possibilitats, així ho farem i ho tindrem en compte. Ha sigut una voluntat que ha tingut a veure amb que molts municipis, com l'hi deia, no tenien aquesta disponibilitat per poder fer aquest avançament.

I, sobre l'àmbit dels municipis rurals, estem treballant tots amb les energies concentrades no només per a la seva aprovació, sinó per al seu desplegament. Per poder

atendre, entre altres coses, algunes de les qüestions que ens venen determinades a través de les entitats municipalistes, ja siguin de micropobles, ja siguin d'eines de repoblament, que ens posen al damunt de la taula qüestions tan importants com la necessitat d'articular nous ajuts per poder garantir el teixit comercial en els municipis que no tenen ni tan sols, diguem-ne, un forn, un bar o una botiga. I, en aquest sentit, doncs, espero que hi hagi una proposta en breu, o espero que hi hagi una proposta en breu que puguem consensuar també amb el món municipal per a un nou sistema d'inclusió social d'atenció a les persones grans en els municipis rurals.

Així que li puc dir que, en aquest sentit, el Govern està treballant. Per venir, diguem-ne, com diu vostè, només centrat en visió metropolitana, li he de dir que crec que ningú ha fet més en els últims temps per l'articulació territorial del nostre país i per pensar Catalunya tota sencera que aquest Govern. Entre altres coses perquè, quan es decideix portar a les Terres de l'Ebre, diguem-ne..., presentar la candidatura perquè les Terres de l'Ebre acullin la gigafactoria d'intel·ligència artificial, això –això– també és reequilibri territorial del nostre país.

Quan diem que en aquesta legislatura ens hem fixat l'objectiu de poder completar al cent per cent el desplegament de la xarxa de fibra òptica, això és pensar en l'articulació territorial del nostre país. Quan diem que esperem, abans d'acabar aquest període de sessions, doncs, haver pogut presentar un acord amb les companyies, amb les operadores de telecomunicacions, per poder millorar l'assistència als alcaldes i alcaldesses, això és pensar en l'articulació territorial del nostre país. Quan diem que sobretot ens cal avançar en augmentar els efectius de Mossos d'Esquadra per poder atendre la necessitat de seguretat al conjunt del país en comptes de prioritzar..., que vostès algunes vegades fins i tot han fet alguna proposta que implica treure'ls dels pobles i ciutats per enviar-los a d'altres àmbits assumint noves competències; nosaltres hem dit «noves competències, sí, però sobretot –però sobretot– desplegament de nous efectius», això és pensar en l'articulació territorial del nostre país.

I, a més, l'hi dic, li estenc la mà, perquè en aquesta legislatura haurem d'abordar qüestions molt importants vinculades al finançament del món local, on no només serà, diguem-ne, d'importància la proposta del Govern, el consens de les entitats municipalistes i també les propostes que puguin fer del seu grup. Crec que l'articulació, ho he dit, territorial del nostre país és una prioritat. Atendre els municipis és una prioritat d'aquest Govern. Així ho hem demostrat. L'hi podria explicar amb les més de cinc comissions bilaterals que hem fet amb les ciutats de Tarragona, Lleida, Barcelona o a la cobertura de la Gran Via de l'Hospitalet.

Així que res més. I moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la funció pública

300-00161/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la funció pública. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Bon dia, president. Honorable conseller... Començaré amb una constatació que, malauradament, esdevé un lloc comú arreu d'Europa. L'extrema dreta s'alimenta del descrèdit institucional i, en aquest context, no podem ignorar la corrupció i la ineficiència administrativa, que són combustible d'aquesta deriva antidemocràtica. A l'Estat espanyol, i també a Catalunya, la corrupció ha estat una marca del règim del 78, però seria un error pensar que només la corrupció explica la desafecció insti-

tucional; la ineficiència, la manca de resposta, la burocràcia, la incapacitat de gestionar amb agilitat i empatia també hi tenen un paper central, i vostè, com a responsable de la funció pública, no pot ignorar-ho.

Les dades són clares i preocupants. La percepció positiva de la Generalitat ha caigut del 51,9 per cent el 2020 al 46,2 per cent el 2024; la negativa ha pujat del 37,5 al 52,1. Són dades del CEO. Aquesta crisi de confiança reflecteix dèficits greus i estructurals en la gestió pública, en l'impacte real que té en el seu dia a dia. Hi ha casos especialment escandalosos: retards de més d'un any en la tramitació dels ajuts a la dependència; lentitud injustificable en permisos per a plaques solars, per exemple; la situació de desgavell absolut de la DGAIA i tot el que en penja. Tot plegat configura un panorama greu, i si no s'hi posa remei la factura serà doble: d'una banda, per a la qualitat de vida dels ciutadans i, de l'altra, per a la salut de la democràcia.

Quan l'Administració només genera frustració, el discurs de l'extrema dreta cala. No perquè la gent sigui de dretes, sinó perquè la gent se sent abandonada. Honorable conseller, la funció pública hauria de ser el cor d'una administració moderna al servei de les persones, però avui aquest cor bateja amb dificultats, i vostè té la responsabilitat política i ètica d'afrontar aquest repte amb valentia.

Vostès van arribar al Govern fa gairebé un any. Van fer moltes promeses que no han complert, probablement per un excés d'arrogància. No tenim pressupost. El dilluns va acabar el termini per presentar el finançament singular i tot continua al calaix, com també està per constituir la convenció nacional per a la resolució del conflicte polític, que s'havia d'aprovar en el primer Ple del Parlament posterior a la constitució del nou Govern de la Generalitat. Són el Govern de l'anestèsia, més que no pas de la normalitat. Amb vostès res no és normal.

L'octubre del 24 vostè va crear la Comissió d'Experts per a la Transformació i la Reforma de l'Administració, la CETRA, presidida pel doctor Carles Ramió, amb seixanta-vuit experts. Aquesta comissió es va fixar un termini de deu mesos per presentar propostes en dotze àmbits prioritaris, des de la digitalització fins a la simplificació administrativa. N'han passat vuit, de mesos, i l'únic que n'ha transcendit són deu mesures genèriques, molt genèriques, anunciades dimarts, entre les quals no hi he sabut veure cap plantejament de reforma organitzativa, d'eliminació d'organismes o de càrrecs sobrers, o bé una redistribució de competències; al contrari, els savis proposen crear nous càrrecs i nous organismes.

L'11 de març va anunciar la creació del programa Catalunya Futur, que va entrar en vigor dos mesos després. Però, ves, avui som 3 de juliol, encara no s'ha nomenat ningú d'aquest «talent» nou que ha d'arreglar l'Administració. A més, a l'abril es va crear una plaça d'adjunt a la direcció de l'Escola d'Administració Pública amb categoria A1, nivell 30.2, amb dedicació especial, que encara no ha estat coberta. No és un detall menor, tenint en compte la configuració de l'Escola d'Administració. Però és que, a més a més, la creació d'aquesta plaça no es va consensuar ni tan sols amb el director, el professor Jaume Magre.

Catalunya Futur és un programa temporal que pretén incorporar interinament professionals a diversos departaments –com el d'Economia, per exemple–, un assaig per la porta del darrere del directiu públic professional. Estan fent processos selectius llarguíssims, donant unes expectatives que de moment encara no s'han resolt. Aquest programa té una durada de tres anys i de moment, per aquesta demora en la selecció, ja n'han perdut dos mesos. Ja sap que vaig donar-li suport quan va eliminar el teletreball per als directius de la Generalitat, però les condicions de treball de les places d'aquest programa exigeixen treballar presencialment cada dia en horari partit. Home, així no, que es carrega la conciliació familiar, entre altres coses perquè la conciliació familiar sap que està a mans de les dones, normalment.

Mentrestant, 1.200 persones que van superar les oposicions de la convocatòria 824 encara esperen destinació; només... La setmana passada la SAEP va publicar la llista de promoció interna pendent des de fa temps. En el cas dels funciona-

ris amb discapacitat afectats pel concurs de trasllat del cos C1, la situació encara és pitjor. Vostès són a temps de rectificar, però no sé si ho faran. Vostès, en comptes de resoldre aquesta situació, van i dimarts passat el Govern també va acordar crear 260 noves places de personal funcionari i laboral d'administració i serveis per ampliar la plantilla del Departament d'Interior i Seguretat Pública. D'on traurà els diners? La pluja de milions que ha anunciat aquest matí abans d'aquesta intervenció és fantàstica. Per què no busca entre les 1.200 persones que ja han guanyat una oposició el personal que diu necessitar?

Junts per Catalunya també creu en la necessitat de reformar l'Administració. Si vostè consulta el *Llibre blanc de la transició nacional de Catalunya*, encara disponible a la web de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern, hi veurà mesures concretes. El 2016 l'Escola d'Administració era considerada una prioritat –una «estructura d'estat», en dèiem– per impulsar aquesta transformació. Sap què va passar? El 155 que vostès van aprovar amb el PP va carregar-s'ho.

La diferència entre vostès i nosaltres, sap quina és? Junts som partidaris de la Il·lustració, o sigui, de les reformes respectant les normes democràtiques, i no pas del despotisme il·lustrat, que és un reformisme fet des de l'absolutisme, des de l'arrogància. El programa Catalunya Futur és fruit d'aquest despotisme. Permet incorporar persones externes sense haver superat cap procés selectiu tradicional per ocupar llocs d'alta responsabilitat. Això genera una doble injustícia: es desvirtua el principi de mèrit i capacitat i es menysté el potencial de transformació de molts professionals que ja hi treballen o han superat processos selectius exigents.

Mentre vostè cita el nostre programa, molt sovint a la pràctica fa el contrari. Això té conseqüències: vides aturades, famílies que no poden planificar el futur perquè l'Administració no compleix. Ens han venut com una gran reforma l'eliminació de la cita prèvia o l'eliminació del teletreball per a subdirectors. Tot molt teatral, però poc eficient.

Abans que vostè m'ho preguntí, perquè ja sé que m'ho preguntarà, li responc que sí, que soc partidari de la implementació del directiu públic professional. Ho crec imprescindible. El 2017, quan vam presentar una nova llei per a l'Escola d'Administració Pública, ja s'impedia el nomenament polític del director, havia de ser cobert per un directiu públic professional. La reforma de l'Administració no pot consistir en més interinitats i nomenaments a dit, no pot ser un eslògan per anunciar places que després no es cobreixen. Ha de ser una transformació real basada en tres eixos: la transparència en els processos, la seguretat jurídica per als treballadors públics i el respecte als drets dels treballadors públics.

I ja els hi he dit moltes vegades, a vostè i al president: sense consens polític i amb els sindicats no transformaran res. Mentrestant, l'extrema dreta continuarà alimentant-se de la denúncia d'una administració ineficient, de les irregularitats en els processos de selecció, del finançament deficitari i de la sospita de col·locacions a dit sense fiscalització.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Avui fem doblat de Junts, aquest matí. Senyor diputat, li he de dir que, malgrat algunes coses en les que no coincideixo de la seva intervenció, sobre l'anàlisi general que vostè fa, en part hi coincidim, i que segurament, si tinguéssim més capacitat d'escoltar-nos i de no tenir tants apriorismes, fins i tot podríem coincidir bastant en algunes receptes, i fins i tot algunes potser acordar-les.

Ara bé, l'hi he de dir, vostè ha dit algunes coses que m'ha de permetre..., perquè ha parlat, diguem-ne, que aquest era el Govern de l'anestèsia. Dic, home, entre el Dragon Khan al que vostès ens van tenir sotmesos i l'anestèsia, li he de dir que una mica de pau no ens anirà malament perquè puguem estar concentrats, entre altres coses, en poder transformar l'Administració i també resoldre els problemes dels municipis, eh? (*Alguns aplaudiments.*)

A veure, l'hi he de dir, coincideixo amb vostè en que la nostra societat ha canviat, que la ciutadania ens demana una cosa diferent de les institucions i dels serveis públics, que una administració que no funciona és un fre a la creativitat i a les energies del país, que és un fre a l'impuls i a l'activitat econòmica, però, sobretot, què és impuls a desafecció per a molts ciutadans i ciutadanes quan es dirigeixen a un tauler de l'Administració i no se'ls hi dona una resposta, o quan passen molt de temps esperant per un termini, com podríem coincidir tots, com el de la llei de la dependència, on crec que tenim tots plegats feina a fer i segurament és responsabilitat de tothom. Per tant... Vull dir que també ens incloc en aquesta reflexió i, per tant, en la necessitat, com li deia, de que aquells que creiem en les institucions, en els serveis públics, tenim una obligació sobretot de consensuar transformacions profundes que ens permetin servir millor els ciutadans i ciutadanes i que sobretot també serveixin d'antídot a aquelles persones que utilitzen aquest mal funcionament per fer córrer l'extrema dreta.

Així que les causes són diverses. Algunes venen de lluny. Crec que ajuda tenir les energies centrades en la gestió per poder millorar els serveis públics del nostre país, permeti'm que l'hi digui. Per tant, sí, crec que una mica de temps, una mica de calma que ens permeti centrar-nos en això, doncs, ens permetrà abordar alguna d'aquestes qüestions. I, a més, perquè recull un ampli consens social que hi ha: vostè sap que el grup d'entitats que s'apleguen al voltant de la reforma de l'Administració són més de tres-centes entitats, que ens han lliurat a tots plegats les seves propostes, i crec que faríem bé d'acordar-les. Li he de dir que nosaltres seguim amb la mà estesa a poder-les abordar amb el conjunt de grups de la cambra.

Ho deia l'altre dia el conseller Espadaler amb relació a l'àmbit de la justícia, i permeti'm que ho estengui a tot arreu; deia: «O col·lapse o reforma.» Doncs per a aquells que defensem els serveis públics només hi ha camí per abordar la reforma. I, en aquest sentit, ho vam fer en el primer consell de govern. Vàrem prendre algunes decisions rellevants que ara li mencionaré, en paral·lel, doncs, que ens acompanyàvem d'un espai de concertació amb la societat civil perquè pugui acompanyar també quines són algunes d'aquestes passes que nosaltres hem de seguir abordant, i li he de dir que també durant aquest any s'han fet alguns avenços que tenen a veure amb la millora de la nostra organització.

La primera, un dels reptes que vostès saben és que estem abordant el relleu generacional a l'Administració de la Generalitat. Saben que fins a l'any 2030 prop de 25.000 persones es trobaran en edat de jubilació en diferents serveis públics. Moltes vegades les organitzacions són resposta en els moments en els que van ser fundades, i, per tant, doncs, ara arriba un moment d'un relleu generacional molt important i estem abordant algunes qüestions rellevants en aquest sentit.

Primer, hem començat un nou programa de vocacions públiques en el que pretenem aproximar joves estudiants de les millors universitats, dels millors centres de formació professional, a la funció i al servei públic del nostre país a través de més de dues mil pràctiques remunerades, amb les que fem una crida a aquests estudiants a participar, no?, de poder servir al servei públic.

Ho estem fent també donant ajut a les persones que opositen, de tal manera que ens permeti garantir que hi hagi igualtat d'oportunitats en l'accés a la funció pública. I, en aquest sentit, doncs, estem treballant, com també li comentava, en poder abordar aquests ajuts perquè els joves opositors puguin desenvolupar també la seva tasca.

No només estem fent això, sinó que estem fent..., acabem de publicar un decret per poder avançar de forma profunda en la millora dels processos selectius, que no es toquen des de l'any 83 i, per tant, doncs, poder tenir major celeritat en els terminis. El nostre objectiu és reduir un seixanta per cent els terminis en l'accés a aquests tràmits. I després li comentaré sobre el concurs que vostè comenta, que té raó, i en aquest sentit estem treballant per poder avançar.

Estem treballant per poder tenir una millor planificació estratègica en l'àmbit dels recursos humans a l'organització de la Generalitat, i, per tant, en aquest sentit, hem iniciat el pla estratègic de recursos humans per poder tenir, com li deia, aquesta planificació, no?, i les ajudes a les que abans em referia, doncs, amb aquest màxim de cinc-cents euros per poder oposar a les oposicions que es convoquin des de la Direcció General de Funció Pública durant un màxim de dotze mesos.

No només estem fent això, sinó que, com li deia, estem abordant la llei d'ocupació pública, que espero que pugui també tenir el suport del seu grup. I vostè ho ha apuntat, agraeixo que hagi dit que hi està a favor, perquè també abans de marxar de vacances, doncs, el nostre objectiu és iniciar els tràmits per posar en marxa la llei de direcció pública professional. I, per tant, espero també poder tenir el suport de la seva formació política, tal com ens demanen molts grups i moltes entitats socials i empresarials del nostre país. Així que li he dit que la meua voluntat és tenir una vocació de mà estesa. Professionalitzar la direcció pública crec que ha d'acabar revertint en una millor governança.

Hem fet altres coses. Estem introduint la figura dels consellers i conselleres independents en els consells d'administració, en línia amb el que està fent el sector corporatiu, diguem-ne, al conjunt d'Europa, i, per tant, doncs, també ser avançats en aquest sentit, en l'àmbit de la governança del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

Soc conscient que no només abordant les qüestions de funció pública farem una millora en els serveis de l'organització. Té a veure amb quina és la mirada que fem en la reducció de terminis i tràmits d'alguns dels tràmits més usats en el conjunt de la Generalitat. Crec que s'estan fent avanços importants, no? Hem agafat trenta tràmits principals –deu d'empresa, deu de l'àmbit social i deu de l'àmbit d'agricultura– que avancen a diferents velocitats per les complexitats normatives que tenen, però crec que estem en condicions de fer-hi avenços molt rellevants.

Per exemple, en el cas del Mòdul III o dels ajuts per a la instal·lació de plaques solars per a autoconsum, que tenien terminis d'espera de més d'un any i mig. O els terminis de dependència; si algun dia vol, podrem discutir llargament sobre l'odissea que passa un ciutadà quan ha de fer el tràmit de dependència. Sí, ens ho hem trobat així, i, per tant, estem treballant, doncs, perquè, en aquest sentit, pugui millorar. I les propostes que es van fer ahir en matèria dels nous centres d'atenció primària que es proposen en el marc de la reforma de l'àmbit de la salut van en aquesta direcció, no?, de poder ajuntar, doncs, la valoració que es fa en l'àmbit mèdic i social a través dels àmbits d'atenció primària. I en aquest sentit estem –i en aquest sentit estem.

Alguns dels decrets, com el que hem fixat d'energies renovables, van en la línia de la millora de la tramitació dels projectes d'energies renovables, i li he de dir que m'agradaria que el seu grup no s'hi oposés, que ajudem. Que si considerem que hi ha un problema al nostre país amb la implantació de les energies renovables, que hi ha un problema de càrrega burocràtica i que s'havien de fer alguns dels avenços importants..., hem portat al damunt de la taula un decret, i li he de dir que és bastant el seu grup qui hi està posant algunes consideracions perquè no s'aprovi. Per tant, en aquest sentit, doncs, crec que ens faríem un favor si així ho poguéssim fer.

Sobre la convocatòria 824, com vostè sap clarament, la publicació definitiva de la valoració dels mèrits i corresponent assignació estava prevista per al passat mes de maig. Això no ha pogut ser així fruit de que, un cop publicada la valoració dels mèrits, es va interposar un recurs contenciós administratiu per part d'un dels parti-

cipants en aquest concurs –legítimament, òbviament, només faltaria–, però el Jutjat Contenciós Administratiu número 12 de Barcelona va resoldre la nul·litat de la base que establia la valoració dels mèrits, i, per tant, doncs, ens impedia seguir avançant.

No vull entrar en més tecnicismes perquè crec que la Secretaria de Funció Pública ja ho va exposar llargament a la Comissió d'Afers Institucionals, però, amb el respecte a les decisions judicials, vam interposar un recurs d'apel·lació davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, actualment pendent de sentència, i en el recurs interposat el passat mes de maig ens va demanar poder reprendre el concurs de provisió de llocs de treball. I, per tant, doncs, aquest proper mes, abans de marxar de vacances, també podrem avançar en la convocatòria a que vostè fa referència.

Així que, l'hi torno a dir, sí, el Govern està concentrat en abordar aquesta transformació de l'organització que va des de la simplificació de tràmits a algunes de les millores de la funció pública que estem introduint. Algunes crec que estaria bé poder..., que el seu grup s'hi manifesti a favor, i ja ha dit que vostè..., sobre la direcció pública professional tindrem l'oportunitat, per tant, de discutir-ho en breu; però de tantes altres coses, que van des del canvi sobre el model d'atenció ciutadana que vam presentar fa ben poc, com els hi deia, o la reducció de burocràcia en alguns dels tràmits més usats per part dels ciutadans i ciutadanes.

Crec que aquesta línia demostra que s'està avançant d'una forma crec que consistent en l'àmbit de la reforma de l'Administració, i que uns millors serveis públics al final, doncs, han de contribuir a una millor institucionalitat en el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Senyor conseller, honorable conseller, vostè és molt jove i jo segurament massa gran, i he vist moltes coses en aquesta vida. I una d'elles precisament és aquesta, fer una rèplica sense respondre al que un li ha preguntat. Ja ho ha fet abans i ara torna a fer exactament el mateix.

Anem al gra. Miri, només li poso un exemple. Amb això que ha dit de les renovables, li diré que ho ha distorsionat, per no dir que ha mentit. Perquè això parteix d'una PR presentada pel nostre grup, i el nostre grup el que exigeix és que vostè parli amb la pagesia i amb els actors que hi estan involucrats, i vostè no ho fa. Sap per què? Perquè és la mateixa actitud que té amb els funcionaris (*aplaudiments*) –exactament la mateixa–, que és el que li he dit. Vostè a l'ajuntament ja va fer el mateix i ja va fracassar. Aquesta arrogància que a vegades vostès gasten per aquesta mena de cosa que creuen que tenen una certa superioritat en relació amb tota la resta del món, com vostè mateix diu, no?... Diria que un Dragon Khan va ser, un govern seu. (*Aplaudiments.*)

Per tant, l'hi diré: miri, jo estic obert a qualsevol cosa. Primera, perquè crec en el pacte, sempre he cregut en el pacte i en el diàleg; no puc entendre que vostès permetin que la gent..., que hi hagin diputats que encara estiguin a l'exili, perquè vostès van provocar que passés aquest tipus de coses. Per tant, jo estic disposat a discutir amb vostè el que sigui, però vostè i jo només hem parlat una vegada i amb públic –amb més públic, vull dir. I si vostè vol arribar a acords, faci un esforç. No esperi que els altres ens arrosseguem darrere seu, que és el mateix que fa amb els ciutadans. Vostè no pot tractar els ciutadans com si fossin súbdits de l'Administració catalana. La modernitat, precisament, és la Revolució Francesa, sap? I la modernitat significa que no esperi que per allà, a la muntanya, li expliquin totes les irregularitats, perquè aleshores és quan s'alimenta la muntanya. Baixi a la política democràtica, que és el que realment és necessari.

Vostè té uns problemes grans, 1.200 persones que no té col·locades, i convoca places. M'ho vol explicar millor, això? Per què convoca places si ja té 1.200 persones? Per què no fa l'esforç de veure si aquelles persones realment serveixen per als llocs on es vol reforçar l'Administració? Perquè no són bombers, el que busquen al Departament d'Interior; no són policies. Estan buscant personal administratiu, personal de suport. Ho diuen amb totes les lletres. I no van a buscar allà i diu: «No, ara en crearem 205 més.» Gastarem més diners d'un pressupost que no tenen. Home, per favor, sigui una mica més racional. Perquè, si no, al final vostès van promettent milions, ara cinc-cents per aquí, cinc-cents per allà, tres-cents per aquí, sis-cents per a no sé «quantos»..., sense pressupost, que se suposa que és la llei fonamental que vertebrava la política d'un govern. Home, jo diria que és un plantejament erroni i equivocat, des del meu punt de vista.

Li diré una altra cosa. Miri, ja li he dit que vostè és molt jove i jo molt gran, i ara no voldria ser repatani, eh?, però no faci vella política fotent-me un llistat de coses. El llistat telefònic era una pràctica per estomacar l'oposició, que en aquest Parlament s'ha fet molt, eh? I no serveix de re, perquè ni convencerà els de fora –que no el senten, perquè això és una bombolla– ni em convencerà a mi, perquè sé exactament on estan les seves mentides, i això és el que crec que no pot ser. Ànim de col·laboració? Tot el que vulgui. Submissió nostra? De cap de les maneres.

Moltes gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Senyor Colomines, per parlar vostè de no tenir arrogància, la veritat és que porta tot el dia donant lliçons només per explicar que jo soc molt jove i vostè és més gran. Li he de dir que, home..., una miqueta de modèstia i una miqueta d'humilitat.

Miri, torno a dir-l'hi, perquè em costa entendre... Vostè ha començat parlant de la funció pública i després ens ha fet aquí una dissertació sobre qüestions de política general, que l'hi agraeixo, però l'hi he de dir... Clar, que el seu Govern abordi..., expliqui criteris de bona gestió especialment en l'àmbit de la funció pública... Miri, no li parlaré del meu Govern; li parlaré del Govern anterior amb relació a algunes de les qüestions que vostès han tingut a bé en els onze anys de Govern de Convergència i de Junts per Cat. La Direcció General, en els últims onze anys en els que vostès van governar, de Funció Pública va convocar quaranta-quatre processos, que incloïen 3.474 places, cosa que representa una mitjana de 316 places per any. En el Govern del senyor Aragonès, en els dos anys posteriors al Govern aquest anterior, la Direcció General de Funció Pública va convocar 244 processos, que incloïen 12.616 places, cosa que representa una mitjana de 6.308 places per any, un nombre vint vegades major del que vostès convocaven; i, per tant, l'hi he de dir, com estan els serveis públics en el nostre país, quina és la mirada sobre la funció pública..., alguna cosa i alguna responsabilitat vostès hi tenen.

Aleshores, jo li puc agrair que digui que té un to conciliador. És a dir, perfecte. Vull escoltar propostes. Del nostre grup n'ha escoltat –del nostre grup n'ha escoltat. I crec que, a més, l'hi he avançat: del nostre grup n'escoltarà en el proper temps. Però crec que faríem, tots plegats..., de centrar la pilota a terra i poder abordar algunes de les qüestions de fons.

Perquè estem d'acord, l'hi hem dit, sobre la diagnosi, que un mal funcionament dels serveis públics no contribueix a una bona percepció de la democràcia. En això estem d'acord. Hem posat algunes de les qüestions importants sobre la reforma de l'Administració, que, com li he dit, no aborda només l'aspecte de la funció pública. L'aspecte de la funció pública és fonamental perquè és el talent de la nostra organització. El que volem és cuidar-lo, el que volem és potenciar-lo. També volem donar-li bones condicions de treball, i per això s'agraeix el treball que es va fer al Govern

anterior en els processos d'estabilització que van reduir la temporalitat en el nostre país passant del trenta-cinc per cent al vuit per cent, d'acord?, i, per tant, això també té noms i cognoms; per les coses que no funcionen, però també per les coses que es fan bé.

Ara bé, dic, té qüestions sobre la funció pública. N'hi he explicat algunes: sobre els canvis en l'accés a la funció pública, en la necessitat d'incorporar nou talent, en la necessitat de professionalitzar la direcció pública professional en la línia del que fan moltes altres organitzacions a Europa. Vostès n'han tingut l'oportunitat durant molt de temps. I aquí estem –i aquí estem. Ara diu que hi estan a favor; doncs espero poder comptar amb el suport del seu grup. La necessitat de poder reduir tràmits a casa nostra, d'una llarga llista burocràtica que hem fet que avui és insostenible per a les energies de molts ciutadans i ciutadanes; en tràmits que són especialment durs, en moments de dolor de la vida d'una persona. O li he d'explicar com ha estat, l'hi torno a dir, el tràmit sobre la llei de dependència a casa nostra? Quina és l'odissea, si algú d'aquí ha hagut de fer el tràmit de la llei de dependència? I, per tant, requereix l'esforç col·lectiu perquè nosaltres el puguem reformar.

Sobre l'atenció ciutadana, sí, cert, poder avançar en l'eliminació de la cita prèvia és una bona praxi, que també es recull de la tasca que va fer el Govern anterior i que nosaltres estem intentant poder portar-la a que sigui aprovada en una norma amb rang de llei. Aquesta és una feina que és col·lectiva. I jo no l'hi dic amb arrogància, l'hi dic... El problema que tenim és de fons –és de fons–, vostè també l'identifica. Sabem que tenim la necessitat de posar algunes propostes al damunt de la taula. El deixarà, el seu grup...? Deixarà el seu grup que les puguem aprovar? Deixarà el seu grup que les puguem aprovar o em seguirà parlant, com ha fet fins ara, de les qüestions de política general?

És que, clar, l'hi torno a dir, sí, és que venir a donar lliçons i lliçonetes sobre la bona gestió al país, quan li he de dir, home, que l'han tingut abandonat –que l'han tingut abandonat... I crec que no és temps de posar-nos a mirar culpables. Home, però que em vingui vostè a explicar què és el que s'ha..., com estava el país... Escolti, si portem un any governant, i l'hi he pogut dir sobre el món local i sobre l'àmbit de la funció pública. I l'hi torno a dir, espero que puguem comptar amb el suport del seu grup.

És que qüestions com la del traspàs de secretaris i interventors són essencials en el procés de reforma de l'Administració. I té a veure també amb els canvis que estem fent en l'àmbit competencial sobre la funció pública. Que reforcem la plantilla del Departament d'Interior, on han d'entrar sis mil nous agents de Mossos d'Esquadra... Que s'hi està oposant? Que s'hi oposa, a que reforcem? A que reforcem per poder fer els processos selectius que hem de fer? Bé.

En definitiva, més humilitat, i centrem la pilota a terra, que espero que sobre les propostes ens puguem posar d'acord.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels objectius amb relació a la descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic

302-00121/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels objectius amb relació a la descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bon dia a totes: consellera, diputades, diputats... Bé, avui desenvolupem aquest Ple en un context d'emergència climàtica ben evident, condicions meteorològiques de perill extrem que han obligat a activar els màxims nivells d'alerta. Recordo de nou el que deia ahir: vint-i-una morts la setmana passada provocades per l'onada de calor, una situació que, a més, ha agreujat l'estrès tèrmic que pateixen els col·lectius més vulnerables, com són la gent gran, infants, malalts crònics, persones que treballen a l'aire lliure... Paral·lelament, incendis forestals que ens estan col·pint, ara mateix amb l'incendi a la Segarra.

Aquesta situació, diputats i diputades, no és una anècdota; és una evidència irrefutable de la tendència que els experts d'aquest grup d'experts en canvi climàtic de Catalunya fa anys que adverteixen. L'escalfament global està intensificant la freqüència, la durada i la severitat de les onades de calor al Mediterrani. El que abans era una situació excepcional ara és la nova normalitat de cada estiu, amb un impacte directe i mesurable sobre la salut pública, la pèrdua de biodiversitat, l'estrès sobre els nostres recursos hídrics i la seguretat del territori.

Aquest Ple, per tant, no només té lloc sota l'onada de calor i sota l'emergència per incendis, sinó sota la pressió urgent d'adaptar les nostres polítiques a una realitat climàtica que ja és aquí. El 2019, aquest Parlament va declarar aquesta emergència. Dos anys abans, el 2017, de forma pionera ja vam aprovar una llei de canvi climàtic que havia de ser la nostra brúixola. I una anàlisi rigorosa ens mostra que hem d'estar molt preocupades; no parlem de percepcions, sinó d'una cadena d'incompliments dels instruments clau de la llei des del 2017 que haurien d'estar plenament operatius avui, el 2025.

En repasso alguns: la llei de prevenció de residus, que és clau per a l'economia circular, continua de moment encallada; la fiscalitat verda, el principi de «qui contamina paga» segueix sense aplicar-se a grans emissors com creuers o el transport aeri; l'etiquetatge climàtic obligatori, una eina de consum responsable promesa per al 2020, encara no existeix; la Taula Social del Canvi Climàtic no és avui un instrument plenament operatiu; l'inventari d'emissions, la radiografia per saber on actuar, no s'integra en la planificació política; l'Agència de la Natura, la seguim esperant.

Aquesta llarga llista d'incompliments ens situa davant d'una realitat innegable. I, de fet, recollint unes paraules de la pròpia consellera, ara ens toca córrer per compensar el temps que no vam caminar. Hi estem totalment d'acord, però desenvolupem que vol dir «córrer» en política climàtica. No és improvisar, no és anar de pressa, sense rumb. «Córrer» és activar, amb caràcter d'urgència, l'eina més potent que tenim; és ser coherents i deixar enrere el llast de projectes que ens frenen. I aquesta eina fonamental, el gran tema pendent, són els pressupostos de carboni.

El comitè d'experts ja ha fet la feina. A Catalunya només li queden 325 milions de tones de CO₂ per emetre fins al 2050. I al ritme actual, el del 2025, esgotarem aquest pressupost en només vuit anys, com li vaig dir al Ple anterior: el 2033. Quina casualitat, com deia llavors a la interpellació, que el 2033 és la mateixa data en què alguns preveuen tenir enllestida l'ampliació de l'aeroport, que encara ens portarà més emissions.

Aprovar aquests pressupostos no és una demanda nova, és un compromís signat a l'acord d'investidura, que establia un termini de sis mesos. El retard no és acceptable. I aquí és on topem amb la gran contradicció, perquè per avançar la coherència no pot ser un desig, és una condició indispensable. No podem parlar de neutralitat climàtica mentre s'impulsen macroprojectes que són autèntiques bombes climàtiques: l'aeroport, la B-40, mantenir un model turístic obsolet. El nostre objectiu és trobar solucions realment coherents amb l'emergència que vivim.

La nostra moció és, doncs, el pla per començar a córrer, un full de ruta exigent però constructiu, amb sis accions clares i detallades: aprovar els pressupostos de carboni, aturar projectes incompatibles amb el clima, impulsar una fiscalitat am-

biental redistributiva –qui més contamina més paga–, promoure una governança climàtica amb participació real, donar poder real a la Taula Social del Canvi Climàtic i desplegar amb un calendari clar tots els instruments pendents de la llei de canvi climàtic. I, per últim –important–, actualitzar la declaració d'emergència climàtica. La ciència avança i ens demostra que la crisi és encara molt més greu del que pensàvem el 2019. Actualitzar la declaració no és un acte simbòlic, és un exercici de responsabilitat per ajustar les nostres polítiques a la magnitud real del desafiament que enfrontem.

La nostra mà estesa per treballar conjuntament, però la nostra exigència en la defensa del territori i en el compliment dels objectius climàtics és i serà sempre constant, perquè el temps de les vacil·lacions i les contradiccions s'ha acabat. Demano, doncs, a aquest Parlament que voteu favorablement la nostra moció, que va en el sentit del que he expressat.

Gràcies.

El president

Hi ha un grup parlamentari que hi ha presentat esmenes. És el Grup Socialistes i Units per Avançar. I, per defensar-les davant del Ple, té la paraula el diputat senyor Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Bon dia. Gràcies, president. Diputades, diputats, honorable consellera... Mirin, el passat 24 d'abril la comissió d'experts va presentar públicament a la Universitat d'Economia de Barcelona la proposta dels pressupostos de carboni. Alguns diputats i diputades hi érem perquè volíem escoltar de primera mà les conclusions, la metodologia que s'havia emprat, les propostes que en aquest treball de més de dos anys des de la constitució de la comissió, el 2 de març del 2023, havien elaborat els experts.

I el primer que volem fer i crec que cal fer, i des del nostre grup ho volem fer, és agrair sincerament la feina i el treball que tots els integrants de la comissió han portat a terme en aquests anys, bàsicament perquè no era fàcil, no era una tasca fàcil: punts de vista diversos, plantejaments variats... Gràcies, de tot cor.

Ara bé, entrem en la moció. Nosaltres hem presentat només una esmena, que és molt concreta i que d'entrada ja agraïm la seva acceptació. És en el punt número 1, sobre el procediment a seguir, ja que, un cop presentats públicament aquests pressupostos de carboni, i presentats també en el Govern, el tràmit per a la seva aprovació..., no és el Govern de la Generalitat qui els aprova, sinó que ho fa aquest Parlament de Catalunya. I ho fa i ho haurà de fer prenent com a base les recomanacions d'aquests pressupostos i havent-los presentats prèviament també a la Taula Social del Canvi Climàtic.

Respecte al punt número 2 de la moció, ja ho saben, el diputat Mijoler i el grup que presenta aquesta moció, que no hi podem estar d'acord. I aquí sap que discrepem. Nosaltres no som d'aturar cap projecte. El Govern i el grup que li dona suport comparteixen els objectius de descarbonització i de lluita contra el canvi climàtic, però alhora considerem que aquests objectius no són incompatibles amb la modernització i l'impuls de grans infraestructures necessàries per a la competitivitat de l'economia catalana.

En l'àmbit de l'aeroport, la proposta presentada pel molt honorable president Salvador Illa d'ampliació de la pista del mar va lligada a un programa de millora ambiental del delta, a una reducció de les emissions en l'àmbit aeroportuari. Sí, és així. I aquesta reducció s'aconsegueix amb flotes d'avions més eficients i amb l'ús de combustibles sostenibles.

I, en l'àmbit de la carretera, el Govern, el 12 de novembre de l'any passat, del 2024, va aprovar el programa de descarbonització i autogeneració de la xarxa viària, que es marca l'objectiu de zero emissions per al 2030 pel que fa a la xarxa de manteniment de carreteres. A més, ja ho sap, el Govern està implantant el programa

d'incentius al vehicle eficient, amb una inversió de més de 800 milions d'euros per a l'impuls del vehicle elèctric.

Pel que fa a la resta de punts de la moció, ja l'hi he comentat al diputat Mijoler, hi donarem suport. Al punt tercer, perquè cal impulsar aquesta fiscalitat ambiental amb el desenvolupament dels dos instruments pendents d'aconseguir aquests objectius, com són les emissions, també, i contaminants dels vaixells –pendents. Hem de reprendre els treballs de la darrera legislatura. O també la imposició a les grans indústries emissores, que, de fet, el pla de govern d'aquesta legislatura, en el seu punt cinquè, ja estableix que s'ha de desenvolupar una fiscalitat progressiva i verda, incloent-hi l'impost d'activitats generadores de gasos d'efecte hivernacle.

També, pel que fa a la tributació del turisme de masses, aquest Govern i aquest Parlament ja han adoptat mesures en matèria fiscal per reduir aquest impacte. També amb la proposta de destinar la recaptació a finançar mesures de justícia climàtica i compensació a les famílies vulnerables.

Així doncs, l'impost sobre emissions de gasos i partícules a l'atmosfera produïts per la indústria..., els ingressos estan afectats a dotar el fons per a la protecció de l'ambient atmosfèric. O, per exemple, els ingressos derivats de l'impost sobre les emissions de diòxid de carboni de vehicles de tracció mecànica es destinen a nodrir a parts iguals el Fons Climàtic i el Fons de Patrimoni Natural.

I, finalment, com demana també reactivar la Taula Social del Canvi Climàtic..., sí, clar, en aquesta taula on hi participen el món científic, les entitats ambientals, els sindicats, els moviments juvenils, entre d'altres organitzacions, per poder fer seguiment del compliment de la política climàtica, però també, al mateix temps, estudiant la viabilitat i l'encaix jurídic de totes aquestes accions.

Per tant, govern de tothom, govern responsable, govern que lluita també contra els efectes del canvi climàtic.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, públic que ens acompanya o ens segueix... Bé, novament a aquesta cambra tornem a debatre sobre l'emergència climàtica i la transició energètica. Com en anteriors ocasions que hi ha hagut, doncs, considerem que a Catalunya anem tard, i que anem tard per complir els objectius 2030 i també la Proencat 2050.

En aquest sentit, des de Junts considerem que descarbonitzar és essencial. Hem de deixar de fer servir les fonts d'energia fòssils i fer servir les energies sostenibles i renovables no només per a la descarbonització, també com a sobirania energètica, no? I, per tant, si volem ser... Ho hem dit també en alguna altra ocasió: nosaltres albirem la independència de Catalunya, però no serem independents si no som independents també energèticament, no? I en aquests moments, doncs, això..., n'estem força lluny encara.

La llei del 2017, també ja s'ha dit, una llei pionera en aquest sentit, va quedar truncada, de fet, per l'aplicació del 155 i, després, pels diferents avançaments electorals. Per tant, el seu desplegament no està complet. I per això, en aquest sentit, coincidim amb la moció que presenten els Comuns i, per tant, coincidim en la necessitat –i així també ho hem demanat a través d'una proposta de resolució a la Comissió de Transició Ecològica– que es presentin d'una vegada aquests pressupostos de carboni que el comitè d'experts ja ha presentat fa uns mesos.

També estem d'acord en avançar, com dèiem, en les mesures que ja preveu la llei del 2017 amb la llei de prevenció de residus, l'Agència de la Natura, l'etiquetatge

ambiental i algunes altres que proposen els Comuns, i, per tant, en aquest sentit, en una part de la moció sí que els hi donarem suport.

Tanmateix, pensem que la moció és incompleta, perquè aborda una part de la problemàtica però no aborda totes les solucions. Nosaltres pensem, des de Junts, que si no s'avança prou en la descarbonització, i, per tant, en l'alternativa de les energies sostenibles, és perquè hi ha un conjunt de barreres que s'han de combatre o s'hi ha de posar solució. Barreres administratives: no pot ser... L'altre dia un grup de diputats vàrem visitar algunes empreses que han fet aposta per inversions en descarbonització, i ens deia una d'aquestes empreses que feia deu anys que havia tramitat un projecte solar. Per tant, no pot ser que estiguem deu anys en el nostre país per ajudar..., o per tramitar la descarbonització d'una empresa.

Actualment, les comissions d'urbanisme territorials diu que tenen aproximadament uns seixanta projectes pendents de tramitar, alguns dels quals ja tenen el PAE i la llei..., tenen l'informe ambiental aprovat i falta el PAE. Aquest endarreriment no pot ser.

Nosaltres, a la Comissió de Transició Ecològica, hem impulsat ja alguna mesura en aquest sentit. Per exemple, que els planejaments municipals incorporin ja zones específiques per instal·lar instal·lacions de generació solar o eòlica, o fins i tot d'emmagatzematge –per cert, que els Comuns hi van votar que no. També vàrem fer una proposta a la Comissió de Transició Ecològica per aplicar la Directiva Europea 2023/2413, de declaració d'interès públic primordial per a instal·lacions d'energies renovables. Actualment, com hem dit abans, hi ha desenes de projectes en tramitació que han superat els trenta dies que preveu la llei. El senyor Mijoler hi va votar en contra, també.

També hi ha barreres econòmiques, barreres econòmiques que tampoc depenen del nostre Parlament ni del Govern de Catalunya. Per exemple, la rendibilitat d'una instal·lació..., el preu el fixa la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència, un ens estatal. També, per exemple, el fet de que les instal·lacions d'autoconsum no poguessin arribar fins més enllà de dos quilòmetres, la setmana passada es va canviar fins a cinc; en alguns països europeus ja és fins a vint quilòmetres. Tot això són barreres a la generació de renovables.

També ho vam discutir a la Comissió de Transició Ecològica, el fet que l'Estat espanyol des de l'any 2020 no convoqui concursos d'accés als quaranta-dos nusos que hi ha amb capacitat suficient a Catalunya. I, per tant, està posant una barrera més, en aquest cas estatal, a que es desenvolupin o puguin aflorar nous projectes. Els comuns tampoc ens ho van votar, això, en aquest sentit.

Hem proposat també, com dèiem, un altre tema. Vostès ens parlen també de descarbonitzar el transport. En aquests moments, la principal barrera en la descarbonització del transport són precisament la Renfe i Adif, amb una deplorable situació que condemna molts ciutadans, però també condemna el fet de no desenvolupar el Corredor Mediterrani per a molta mercaderia, a continuar sent transportada per carretera. I, per tant, un dels principals problemes de la no descarbonització en aquest cas segurament és aquesta barrera estatal, la manca d'inversions a la xarxa ferroviària, la manca d'inversions a rodalies o la manca d'inversions, com dèiem, en el Corredor Mediterrani. Aquesta és una de les principals barreres que hi ha a la descarbonització. Així volem descarbonitzar?

Clar, tots aquests temes, i alguns altres que em queden, que no tinc temps..., són els que trobem a faltar a la moció de Comuns. La moció hauria de tocar també totes aquestes barreres que actualment no permeten que Catalunya pugui avançar cap a la seva sobirania energètica i, per tant, de mica en mica també cap a la independència que albirem des de Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Bon dia, diputades, diputats. Bé, ja ho vam fer ahir també en el debat de la totalitat de la proposició de llei de mesures urgents de protecció de la seguretat climàtica presentada pel Grup Parlamentari de la CUP, i avui, en el debat d'aquesta moció, en torno a tenir l'oportunitat. L'oportunitat de posar de manifest, de reiterar, de poder dir més alt però no més clar que és imprescindible que les decisions que es prenen en el marc de les institucions públiques s'orientin a impulsar polítiques de mitigació i adaptació al canvi climàtic.

I així també ho vam posar de manifest el passat mes de gener en el Ple monogràfic sobre emergències, on el meu grup va presentar propostes de resolució en aquesta línia perquè també vam posar el focus en aquesta necessitat de mitigar el canvi climàtic. Perquè no és ni una anècdota ni un caprici, sinó que respon a la situació d'emergència climàtica que vivim i que s'emmarca en la necessitat d'actuar. Això va de voluntat, va d'ambició, va de valentia, va de model, va de transformació i va de salut de les persones. Va de vides, com estem veient aquests dies i al llarg dels anys; va de garantir el futur de les properes generacions.

De fet, la moció que planteja el Grup Parlamentari dels Comuns va en la línia de l'advertència que ahir mateix llançàvem en el debat de l'esmentada proposició de llei amb el desplegament de la llei del canvi climàtic, que no ha estat completat, limitant-ne l'efectivitat i incomplint el mandat del Parlament de Catalunya.

Des d'Esquerra Republicana votarem favorablement a tots els punts d'aquesta moció, bàsicament perquè recullen una mostra parcial d'aquelles parts de la llei que o bé les majories conservadores d'aquest Parlament o bé la manca de valentia i ambició d'aquest Govern han impedit que es desenvolupessin.

El grup parlamentari proposant deu haver vist que hem optat per no fer-hi esmenes. Podíem haver proposat esmenes d'addició de nous punts –perquè seria inacabable– que recollissin aquelles altres parts de la llei que no s'han desplegat amb la diligència necessària que requereix el context d'aquesta emergència climàtica. Hem entès, però, que el punt 5 de la moció ja es referia a tots aquells instruments que segueixen sense fer-se servir, desaprofitats dins d'una caixa d'eines, que és la llei, que segueix tenint potencial transformador malgrat la irresponsabilitat que suposa prescindir de fer-les servir totes.

Cal passar de la irresponsabilitat a la responsabilitat, de les paraules buides als fets, de la incoherència a la coherència, perquè no, no és compatible lluitar contra el canvi climàtic i voler ampliar la pista de l'aeroport, ni és compatible lluitar contra el canvi climàtic i seguir apostant amb tossuderia per un quart cinturó, com tampoc és compatible lluitar contra el canvi climàtic i oposar-se a l'aprovació de l'impost de les emissions portuàries dels grans vaixells previst per l'article 39 de la Llei 16/2017, del canvi climàtic, aprovada abans pels mateixos grups que després en dificulten el desplegament.

Diputades i diputats, nosaltres també en som responsables, perquè estem davant d'un canvi climàtic generat per l'espècie humana de conseqüències incalculables que ja n'hauríem de ser conscients, però encara costa –i ja no parlem dels grups que no ho volen ni veure–, i que pot posar en risc el futur de la pròpia espècie humana. Un canvi climàtic que ens obliga a actuar urgentment en totes i cadascuna de les esferes econòmiques i socials i a posar al centre de tota decisió l'impacte ambiental. L'objectiu ha de ser passar de l'actual model global, depredador de drets i recursos, a un altre model: d'oportunitats, justícia social i sostenibilitat ambiental.

Per tant –i acabo–, necessitem determinació i recursos per dur a terme les accions que ho han de fer possible, necessitem abordar el canvi climàtic i, és clar, també

necessitem que s'acabi de desplegar la llei de canvi climàtic aprovada per aquest Parlament, perquè ha passat de ser una oportunitat de futur a una obligació de present.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García i Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable consellera, diputats, diputat Mijoler... Avui ens trobem davant d'una nova mostra d'ecologisme dogmàtic i desconnectat de la realitat que els Comuns –que vostè, senyor Mijoler–, doncs, volen imposar a la societat catalana.

Ens presenten un full de ruta que no és una proposta seriosa de lluitar contra el canvi climàtic, sinó una agenda ideològica amb un fort accent intervencionista i que amenaça, a més de posar en risc el nostre progrés econòmic, el benestar de les famílies i la viabilitat dels sectors productius catalans.

Parlen vostès de pressupostos de carboni jurídicament vinculants, com si la burocràcia climàtica fos capaç de frenar l'escalfament global a que vostè abans feia referència. Volen integrar-ho de manera transversal a tota la planificació pública imposant informes, indicadors, traves, impostos, controls a cada projecte, a cada inversió i a cada acció. I això qui ho pagarà, senyor diputat dels Comuns? Doncs els de sempre, les famílies catalanes amb dificultats per arribar a final de mes, el petit emprenedor, el teixit empresarial català..., en definitiva, la gran majoria de catalans.

També vostès –el següent despropòsit en aquesta moció– proposen aturar infraestructures cabdals com són l'ampliació de l'aeroport del Prat o la B-40, dues obres absolutament essencials per al progrés de Catalunya. Senyor Mijoler, rebutgen... Tot-hom ho entén..., vostès encara no, però tothom ho entén d'aquesta manera. Per tant, en alguna cosa deuen vostès, doncs, estar equivocats –bastantes.

Rebutgen projectes que millorarien la mobilitat, connectarien el territori i generarien llocs de treball. I per què? Per què ho fan? Doncs perquè han decidit que el seu model, el seu model de gestió, és el decreixement, és la paràlisi, és la marginació econòmica. I aquest no és el futur que nosaltres, que el Partit Popular volem. El futur no és renunciar a infraestructures, sinó fer-les més eficients i més sostenibles.

I què proposen a canvi? Doncs el de sempre, fiscalitat ambiental. Molt bé, escolti'm, nous impostos i castigar els sectors productius que generen activitat i que atrauen turisme i que creen ocupació. La seva obsessió malaltissa contra els creuers, contra la indústria, contra el turisme..., tots sota sospita, tots penalitzats. I després parlen vostès de justícia climàtica i de justícia social? On és la justícia de frenar l'activitat econòmica i carregar amb nous tributs una classe mitjana i treballadors que ja estan ofegats per una pressió fiscal absolutament abusiva que patim els catalans? (*Aplaudiments.*) Miri, ens volen convèncer de que l'Estat ha de decidir on es pot invertir, què pot funcionar i què és el que no pot funcionar, i això no és transició ecològica, és planificació centralitzada.

En aquesta moció també ens parlen de reactivar taules socials amb sindicats, entitats i moviments juvenils, aquests són els únics participants de les seves taules socials. En deixen fora, per tant, agricultors, ramaders, transportistes, empresaris, veïns afectats... Escolti'm, un model de participació absolutament excloent, on només hi poden parlar els seus, els que pensen com vostès. Això no és diàleg, això és sectorisme, senyor Mijoler.

I, finalment, exigeixen una actualització de la declaració d'emergència climàtica, com si una declaració simbòlica fos la clau per salvar el planeta. Però ho hem de dir alt i clar: no solucionarem una crisi global arruïnant l'economia catalana ni paralitzant tampoc el progrés.

Miri, el nostre model aposta per una transició energètica realista, per fomentar la innovació tecnològica, la col·laboració publicoprivada i el desenvolupament sostenible que combini la protecció del medi ambient, com no pot ser d'una altra manera, amb el creixement econòmic. Això és el que vostès no acaben d'entendre. Defensem una política climàtica amb seny, amb criteris tècnics, però no ideològics; una política que ajudi a reduir emissions sense destruir oportunitats.

Els Comuns, senyor Mijoler, vostès, poden continuar venent utopies des del populisme verd, però nosaltres, el Partit Popular, defensarem sempre el sentit comú, la llibertat econòmica i el benestar de tots els catalans.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bon dia. Podríem dir inclús que benvinguts una vegada més al teatre climàtic en el Parlament de Catalunya. Avui hi tenim el Grup Parlamentari dels Comuns com a protagonistes, com a actors principals, i el Govern, doncs, com a actors secundaris disposats a seguir pràcticament amb la totalitat del guió proposat pel Grup dels Comuns. Ens trobem amb un guió repetit, un guió perillós: més regulació, més impostos, més prohibicions. I, darrere de tot plegat, una única direcció, que és parilitzar Catalunya.

Ens demanen que s'aprovin urgentment uns pressupostos de carboni, com si la societat catalana pogués funcionar amb fulls d'excel. Ens volen imposar indicadors de petjada de carboni en cada departament del Govern de la Generalitat i que totes les grans inversions públiques, doncs, siguin compatibles amb el que vostès considerin climàticament acceptable.

Però, clar, compatible amb què? Compatible amb el progrés? No. Compatible amb el benestar? No. Compatible amb aquest fanatisme climàtic, amb aquesta histèria climàtica que pretén decidir com vivim, com ens movem i com produïm. *Y para muestra, un botón*: ens volen aturar projectes com l'ampliació de l'aeroport del Prat o la B-40, que no només són viables tècnicament, sinó que són importants per poder garantir el creixement econòmic, l'atracció d'inversió i la creació de llocs de treball. I els Comuns, què proposen a canvi? Res.

Ha parlat de solucions coherents –ara l'escoltava quan parlava–, però jo no he escoltat ninguna solució coherent. I des de VOX diem «no», però no pas un no per sistema: diem un no precisament perquè sí que tenim una alternativa. Nosaltres parlem de sobirania energètica; parlem de «sí» a infraestructures modernes, segures i competitives, com l'ampliació de l'aeroport, la B-40 i tot allò que impliqui poder garantir que les nostres empreses puguin exportar, tot allò que impliqui que puguin arribar turistes i tot allò que impliqui que els treballadors a Catalunya es puguin moure amb dignitat. I «sí» a ajudar els sectors productius: els pagesos, que han d'afrontar sequeres i normatives absurdes; els ramaders, que pateixen l'asfíxia burocràtica; els petits i mitjans industrials, que veuen com cada cop se'ls exigeixen més requisits ambientals. I, en definitiva, «sí» a que la nostra regió prosperi.

Després, també ens demanen nous impostos ambientals sobre creuers, indústria i turisme. Clar, de veritat creuen que un moment com el que ens trobem, amb l'economia tensionada, és el moment d'ofegar encara més les famílies i les empreses? I, amb relació a això, ho diem sempre: «sí» a la sobirania energètica, però «no» a l'asfíxia fiscal. Diem «sí» a conservar la natura, clar que volem conservar la natura, però sense criminalitzar el desenvolupament i el progrés de la nostra regió.

També ens parlen d'actualitzar la declaració d'emergència climàtica. Doncs bé, jo els en proposo una altra: declarin l'emergència energètica, l'emergència agrària, l'emergència industrial. Perquè això és el que està patint a dia d'avui Catalunya, no?,

una emergència real provocada per anys de polítiques ecofanàtiques, perquè d'això estem parlant: de polítiques ecofanàtiques.

I després, finalment, ens parlen de reactivar la Taula Social del Canvi Climàtic. A mi em poden dir alguna decisió útil, realment útil, que s'hagi pres en aquesta taula? Perquè, a més, parlem d'una taula que, segons l'article 4 del decret –que m'he mirat el decret– que regula aquesta taula..., una taula que ha de garantir la paritat de gènere. Doncs bé, ja sabem què entenen per això de «política climàtica responsable», no?: que la meitat han de ser homes, l'altra meitat han de ser dones, i ja, si saben alguna cosa del clima, de la gestió forestal, d'urbanisme, d'habitatge, d'agricultura (*aplaudiments*), *pues, eso ya es secundario*, perquè lo important és que estigui coberta la quota de gènere. És que són un *mime andante*, mare de Déu.

Després, ens trobem també que el que vostès ens proposen no és un pla per millorar Catalunya: és un pla per sotmetre-la. És que és una aberració de moció. I nosaltres defensem una Catalunya viva, defensem una Catalunya pròspera, una Catalunya productiva i una Catalunya lliure de misèria energètica, una Catalunya que sigui lliure d'una moral oficial que està disfressada de ciència i lliure també de la por com a eina de control i, en definitiva, una Catalunya que pugui prosperar. I això és una cosa que no ens pot donar el fanatisme climàtic i sí que ens la pot aportar precisament la senda del sentit comú, que és el camí en el qual ens trobem des del nostre grup parlamentari.

I, després –i ja acabo, perquè...–, al punt 5 ens demanen revertir el bloqueig dels instruments previstos a la llei catalana del canvi climàtic. Nosaltres no volem revertir aquest despropòsit; el que volem és derogar la llei del canvi climàtic, perquè és un peatge molt car, un peatge ideològic molt car que castiga realment els catalans i les classes treballadores.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

És el torn, ara, del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom, consellera, diputats, diputades, públic. Bé, en aquesta moció no hem presentat esmenes perquè compartim plenament els sis punts que ens presenten. Per tant, ja avancem que, com no podria ser d'altra manera, hi votarem a favor.

A més, molts d'aquests temes saben perfectament que els compartim, que ja els hem tractat a bastament a la Comissió de Transició Ecològica o fins i tot aquí al Ple. I molts d'aquests punts esperem que també els treballin a la llei que ahir va començar la seva tramitació. I d'altres, com hem denunciat moltes vegades, doncs..., és una pena que aquest Parlament aprovi el 2017 la llei del canvi climàtic i estiguem avui aquí, 2025, i encara hi hagi molta i molta llei per desplegar. Per exemple, la llei de residus; els dos impostos..., tant al que són els grans vaixells com a les empreses més contaminants; l'Agència Catalana de la Natura, que porta bloquejada cinc anys...

Bé, és una pena que aquí legislem, que es facin bones lleis que tenen en el seu moment, el 2017, una majoria molt clara que els hi dona suport, però que encara ara no s'hagin desplegat. I és evident que aquí s'ha deixat de fer molta feina des del 2017 fins a l'actualitat, i esperem, tal com també es va aprovar fa poc en aquest mateix Parlament, que abans de finals del 2025 es desplegui la totalitat de la llei, o, amb aquesta proposta que ara ens presenteu els Comuns, doncs, que parlem de que es planifiqui.

Nosaltres hi estem d'acord, que es planifiqui, però no anem més enllà del 2025, perquè aquest Ple ja ho ha aprovat. I si, en tot cas, algun impost o la llei de residus, que és evident que no la tindrem a finals del 2025, perquè tindrà un procés més llarg..., doncs, sí que estem d'acord que es planifiqui i que es posin dates. Perquè el que no pot ser és que anem parlant d'emergència climàtica, anem veient l'augment

de temperatures, anem plorant les morts de centenars de persones per les onades de calor, però alhora no estiguem fent les lleis necessàries per mitigar i adaptar-nos als efectes d'aquest canvi climàtic, d'aquesta emergència climàtica que vivim.

I, sí, compartim que els pressupostos del carboni s'han de portar en aquest Ple a proposta del Govern i que s'han d'aprovar, i que ens han de fer de referència del model de país en tots els sectors –en tots els sectors– cap on anem. I, en tot cas, el que no poden ser són uns pressupostos que vagin augmentant.

I sí que ens fa por, en aquest sentit –i per això també donarem suport al punt número 2–, que el Govern, de les grans infraestructures que ens proposa en l'actualitat... –bé, que ens proposa..., de fet, ho negocia amb Madrid, aquí no porta el debat, per desgràcia–..., però que ens proposi l'ampliació de l'aeroport. Per nosaltres és totalment contradictori amb el pressupost del carboni, perquè és evident que n'hi haurà un augment.

I el diputat del PSC ens deia que és una proposta del Govern «amb consens». Bé, vaig veure que consens consens a dintre del Govern no n'hi ha –no n'hi ha. Com sap, hi va haver una consellera, la consellera de Salut, que va dir públicament, bé, el que és la veritat, que l'ampliació de l'aeroport, doncs, té uns condicionants molt negatius per a la salut, que contamina, etcètera. Per tant, tant de consens a dintre del Grup del PSC i del Govern no n'hi deu haver, i ens n'alegrem, perquè aquest tema amb la consellera Pané el compartim.

Referent a la declaració d'emergència climàtica, ens sembla bé que es revisi amb els termes actuals. En el seu moment va ser innovadora. Han passat els anys, estem en un escenari molt diferent i, de fet, molt pitjor del que s'esperava, on l'augment de temperatures està molt per sobre del que el 2017 els científics, doncs, ens parlaven. Per tant, sí que hi estem també d'acord.

I pel que fa ja al que diu l'extrema dreta, com sempre, amb el seu discurs negacionista, l'únic que podríem compartir és lo d'«una Catalunya lliure», com deia la diputada, segurament no en els mateixos termes. Nosaltres voldríem una Catalunya lliure en tots els sentits, i també lliure de negacionisme climàtic i d'extrema dreta feixista.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per tancar el torn d'intervencions, té el torn ara el Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

En menys de vint-i-quatre hores tornem a debatre en seu parlamentària sobre la llei del canvi climàtic de Catalunya, una llei teòrica, plena de mesures fantasioses, que han set incapaços d'implementar ni assolir en vuit llargs anys. Però hi ha lleis que queda bé d'aprovar, encara que sigui impossible complir-les, oi? Així obtenen el titular, i qui dia passa any empeny, tu.

S'adonen que el 2030 cada cop és més a la vora? On és l'agenda de la que tant presumeixen i es vanten? Ni la veiem venir ni l'hem vist passar. Més enllà de discursos fatalistes recitats amb superioritat moral i de propostes punitives i restrictives inviablès i desincentivadores, no han desplegat cap mesura real per frenar les emissions ni per protegir el clima. Això seu no són solucions, són càstigs: doble ració de burocràcia salpebrada amb sancions i nous impostos.

La petita i mitjana empresa catalanes no tenen recursos ni possibilitats de complir els requisits que se'ls reclamen. Han calculat els costos operatius que tindrà cada empresa per adaptar-se a la normativa? La contractació d'assessors, la implementació de sistemes de monitoratge d'emissions... Són conscients que les seves dèries ideològiques afecten negativament la competitivitat empresarial catalana? Són conscients que, en darrera instància, qui pateix les conseqüències de les seves dèries són els ciutadans de Catalunya? Les decisions que vostès prenen a la babalà dins d'aquesta cambra afecten la butxaca dels contribuents. Martiritzant el teixit empre-

sarial, acabaran afectant el poder adquisitiu de les famílies i fins i tot, possiblement, la seva estabilitat laboral. Són conscients que imposar un marc regulador estricte i asfixiant contribueix a deslocalitzar empreses i, per tant, a la consegüent fuga d'inversions i de capital?

Generaran en el sector empresarial exactament el mateix efecte que ja han provocat a les llars catalanes, i a petita escala, amb l'impost del CO₂. Han penalitzat i perjudicat les famílies amb menys recursos, que no poden adquirir vehicles elèctrics o amb una major eficiència.

Ara repeteixen el patró, però a nivell empresarial. I ni tan sols podran aprovar línies de suport financer i tècnic a les petites i mitjanes empreses, perquè no hi ha pressupostos aprovats. Podríem dir que l'agenda 2030 és una mica com els pressupostos del senyor Illa: ni hi són ni se'ls espera.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula ara el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, vicepresidenta. Bé, gràcies a tothom pel suport que heu manifestat. No esperava menys, tampoc, dels *hooligans* de l'extrema dreta sobre el seu posicionament climàtic. I, en aquest sentit, doncs, tant PP com VOX estan molt ben alineats, com veiem en moltes qüestions, i la qüestió climàtica n'és una.

He parlat abans, en la intervenció anterior, majoritàriament sobre qüestions que cal fer, que diu la moció. No hem situat tant allò que no hem de fer, però crec que en les intervencions, doncs, val la pena que destaquem quines són aquestes «bombes climàtiques» i que destaquem aquesta coherència necessària de la política.

Parlem clar de l'ampliació de l'aeroport. No és només una qüestió d'emissions –no és així, que també, que ens ho va recordar ahir la consellera de Salut–, sinó que és una qüestió de viabilitat. Les projeccions del grup intergovernamental sobre el canvi climàtic ens mostren un delta del Llobregat –vaig ensenyar la fotografia– que a finals de segle estarà negat. Aquesta inversió és una inversió que no tindrà un retorn. No es podrà amortitzar, perquè no..., perquè es veurà negat tot el delta. Volem fer una inversió multimilionària en una infraestructura que la ciència ens diu que es veurà envoltada per l'aigua?

A més, aquesta ampliació és la destrucció física real d'un espai de biodiversitat protegit per la normativa europea com és la Ricarda, és un atemptat contra el patrimoni natural. I el mateix passa amb la B-40, amb el Quart Cinturó; segur que ens parlaran de..., ens han parlat de fermes sostenibles, però el problema de l'asfalt..., no existeix, és un oxímoron, no existeix un asfalt verd. I, per tant, el problema de fons és el model territorial que perpetua, que dona més espai al vehicle privat que hem de reduir. L'objectiu no són més carreteres verdes, sinó com aconseguim menys cotxes amb el mateix ritme que construïm millors trens.

I cal diàleg i cal consens. Ens han dit que les decisions sobre aquestes infraestructures no passaran per aquest Parlament i, per tant, això és una anomalia. Hem de fer diàleg, i el diàleg l'hem de fer sobre el terreny. Jo us convido, senyora consellera, convido el seu secretari d'Acció Climàtica, us convido a tots els que heu intervingut avui i als portaveus de les comissions de Territori i de Transició Ecològica que anem a la Ricarda. Que hi anem i parlem allà de fets, no d'etiquetes. Parlem de la terra, parlem de la vida, no de línies sobre un mapa. Superem aquells marcs mentals que redueixen la defensa rigorosa d'un espai protegit a una simple postura antidesenvolupament. No és això.

Fem-ho. Fem-ho, anem allà per entendre la magnitud del que realment està en joc, perquè el nostre compromís amb la protecció del territori és innegociable, i defensem la Ricarda amb la mateixa convicció que els aiguamolls de l'Empordà, que el delta de l'Ebre, que el delta de la Tordera o que l'estany d'Ivars.

El president d'aquest Parlament ens va recordar fa unes setmanes que el planeta, el nostre planeta, no és un llegat dels nostres avantpassats...

La vicepresidenta primera

Diputat, hauria d'anar acabant.

Lluís Mijoler Martínez

...-i acabo-, el planeta no és nostre. El planeta és un préstec de les generacions futures, i la nostra obligació i responsabilitat és protegir-lo.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la degradació dels barris

302-00127/15

I el dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la degradació dels barris, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar-la, té la paraula, en primer lloc, el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Bien, hoy traemos una moción que habla de la realidad que viven miles de vecinos y familias en Cataluña. Venimos a hablar de nuestros barrios, de los barrios que durante décadas han sido el motor de la Cataluña trabajadora, honrada y cohesionada. Barrios que, lamentablemente, hoy viven una situación de degradación alarmante por culpa de la dejadez institucional y de la falta de acción de los sucesivos gobiernos de la Generalitat.

Esta moción habla de algo tan básico como garantizar que en Cataluña la gente pueda vivir con dignidad. Habla de esos vecindarios donde miles de personas cumplen, trabajan, pagan impuestos y están hartas. Están hartas del abandono, están hartas de la inseguridad y están hartas de que se les trate como ciudadanos de segunda. Hablo de Rocafonda, hablo de la Mariola, hablo de Ca n'Anglada, hablo del Raval, hablo del Fondo, de la Mina, de la Florida, del Remei y de tantos otros barrios donde la inseguridad es cotidiana, donde la convivencia está rota, donde los okupas campan a sus anchas, donde los trapicheos se hacen a plena luz del día y donde las mafias se sienten más fuertes que los ciudadanos honrados.

Y esto no lo dice solo el Grupo Popular. Lo dicen los datos, lo dicen los Mossos, lo dicen los sindicatos policiales y sobre todo lo dicen los vecinos que lo sufren día tras día y que llevan años pidiendo ayuda. Y a muchos de ustedes les dará igual, pero yo me niego a que nuestros barrios se conviertan en estercoleros donde la gente que ha vivido toda la vida ya no puede vivir ni sentirse cómoda porque les han importado la delincuencia y la marginalidad. Porque muchos de ustedes vivirán ajenos a esa realidad, pero es una realidad que gente como yo vive nada más poner un pie fuera de la puerta de su casa en barrios como el de Cerdanyola, en Mataró.

Y yo, cuando salgo de casa, tengo una muestra diaria de lo que han sido los gobiernos de la Generalitat para la gente honrada de Cataluña. Han creado una tierra que les machaca a impuestos, que los hiperregula, que les hace luchar cada día por salir adelante y, encima, les penaliza si hacen las cosas bien, por seguir las normas y por cumplir la ley, mientras, por otro lado, premian a los que se las saltan y a los que viven al margen de la ley.

Por eso presentamos esta moción, que es una enmienda frontal a sus políticas, porque no queremos más operaciones de maquillaje millonarias. Se han gastado millones, pero no han atacado el corazón del problema, que es la falta de seguridad, la impunidad, la fractura social y la falta de autoridad en muchas zonas de nuestro territorio. Nuestra moción propone un cambio de paradigma. No basta con reformas estéticas; hay que poner orden y hay que garantizar que los barrios de Cataluña vuelvan a ser espacios de convivencia.

Por eso exigimos al Govern de la Generalitat que redefina las líneas del *pla de barris* para que incorpore como prioridad la mejora de la seguridad ciudadana, la lucha contra la delincuencia y la erradicación de la ocupación ilegal. Queremos un plan que dé herramientas reales a los ayuntamientos. Hay ciudades como Badalona, con alcaldes como Xavier García Albiol, que están trabajando para instalar más de quinientas cámaras de videovigilancia, y estas iniciativas son las que merecen el apoyo total de la Generalitat. Lo que funciona y beneficia a nuestros barrios debe ser apoyado; lo contrario sería incomprensible para nuestros vecinos.

Proponemos que se agilicen los procedimientos para permitir que los proyectos de seguridad urbana no se eternicen en burocracia. Alumbrado, cámaras, cerramientos deben ser autorizados con celeridad. Queremos que se refuercen los servicios sociales, no los que sirven para repartir *carnets* o *paguetes*, sino los que están al pie del cañón: educadores, agentes cívicos, equipos de mediación. Que se trabaje de forma coordinada entre el Departament d'Interior, el de Drets Socials y los municipios, y que la Generalitat deje de escudarse en planes fallidos que no bajan al terreno.

También exigimos estabilidad presupuestaria. Y hace falta continuidad en estos planes, y también evaluación y transparencia, basta ya de gastarse el dinero público sin ningún tipo de control. Si hay una palabra que define a los vecinos de estos barrios y lo que quieren es «dignidad». Dignidad para vivir sin miedo, dignidad para salir a la calle con libertad, dignidad para abrir un comercio sin que te lo arruinen los que venden ilegalmente en la puerta y dignidad para criar a tus hijos en un entorno seguro, limpio, educado y en paz.

Nosotros vamos a defender a los barrios. Vamos a defender a la gente que madruga, que paga y que aguanta. Vamos a decir lo que otros callan porque les da miedo ofender. Y vamos, si ustedes no lo hacen, a hacerlo de forma reiterada.

Y si ustedes no son capaces de verlo –muchos de ustedes no son capaces aún a día de hoy– es porque viven demasiado alejados de la Cataluña real. Por eso les pido el voto a esta moción, porque los catalanes honrados no merecen vivir con miedo, merecen vivir con dignidad.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias. La degradación de nuestros barrios no se mide en baldosas rotas y tampoco en farolas fundidas. Creemos que se mide en algo mucho más profundo: en la transformación radical que han sufrido nuestras calles, nuestras plazas, nuestros barrios, nuestras comunidades durante estas últimas décadas.

Lo vemos en los barrios de Can Gibert del Pla, Sant Narcís, Germans Sàbat, en Gerona, o en la Marca de l'Ham, en Figueres, barrios obreros, humildes, donde antes la gente se llamaba por su nombre, donde se jugaba en la calle o donde el carnicero o el frutero te preguntaba: «Y tú, ¿de quién eres?» Y te decía aquello de: «Bueno, ya me lo pagarás mañana.» Barrios con niños corriendo entre las fuentes en verano, con cine a la fresca, con señoras abanicándose en los portales. ¿Se acuerdan?

Miren, dicen que la identidad es aquello que no puede ser nadie más, es el reconocerse el uno en el otro. Y durante muchos años esto fue posible, nos reconocía-

mos. No porque fuéramos iguales o pensáramos todos exactamente lo mismo, sino porque compartíamos algo que va mucho más allá de lo visible. Compartíamos la cultura, la confianza mutua, el arraigo. Y hoy, sin embargo, vemos los mismos edificios, vemos las mismas plazas, las mismas calles, pero ya no nos reconocemos en aquellos que los habitan. Los barrios ya no son iguales. Y lo que se ha roto no es el pavimento, lo que se ha roto es la convivencia. Se ha roto la comunidad, se ha roto la identidad.

Y lo más grave es que esta fractura no es fruto ni de la casualidad ni tampoco es un proceso inevitable, sino que es el resultado de haber promovido durante décadas una inmigración ilegal, masiva, descontrolada (*alguns aplaudiments*) y sin criterios de asimilación; de haber convertido el empadronamiento en un salvoconducto para que algunos forasteros se aprovechen de nuestras ayudas públicas, de nuestra vivienda, de nuestros recursos, por encima de los españoles y sin haber aportado absolutamente nada. Es el resultado de haber renunciado a defender la autoridad policial compadreado con delincuentes, compadreado con manteros, compadreado con okupas.

Y no estamos ante una situación..., bueno, una sensación de inseguridad o una cuestión de convivencia, estamos ante un proceso de reemplazo. Estamos ante un proceso de sustitución demográfica, sustitución cultural, sustitución moral. En barrios donde antes se celebraban verbenas hoy se degüellan corderos en nombre de Alá. En barrios cuyos referentes eran la maestra, el policía o el mosén, ahora manda el traficante, manda el capo, manda el imán.

Y frente a todo eso, ustedes, con su ley de barrios, lo único que nos ofrecen es un urbanismo placebo: carriles bici, bancos de colores, puntos lilas. Pero he de decir que ya nada de eso tiene sentido cuando la población ha sido sustituida, cuando se ha sustituido el autóctono por el extranjero, cuando se ha sustituido la comunidad por el clan.

Y, ante esta situación dramática, ¿qué nos presenta el Partido Popular? Pues, primero de todo, una intervención solemne calcando el discurso de VOX palabra por palabra, pero, bueno, luego llega la moción, insulsa, aguada, que más que provenir de un partido ultra –como ustedes mismos se definieron la semana pasada– parece más bien la versión vegana de VOX, como el tofu, ¿no?, que lo ves desde fuera y parece carne, pero en cuanto lo pruebas no sabe absolutamente a nada.

Señores diputados, no hacen falta más planes. No hacen falta más leyes como esta. Lo que hace falta es recuperar nuestros barrios. Lo que hace falta es –y en esa línea van también nuestras enmiendas– devolver a los agentes la autoridad y el control del espacio público, acabar con el empadronamiento fraudulento y perseguir a los okupas. Lo que hace falta es eliminar los privilegios para quien acaba de llegar. Y, sobre todo, lo que hace falta es deportar, deportar y deportar. (*Alguns aplaudiments*.) Y este es nuestro plan de barrios: grúas construyendo viviendas para los españoles y aviones deportando ilegales y delincuentes. Lo que hace falta es limpieza, lo que hace falta es orden y lo que hace falta es remigración.

Y en VOX lo tenemos muy claro: primero los de casa.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Mercè Esteve i Pi.

Mercè Esteve i Pi

Gràcies, vicepresidenta. Consellera... Bon dia a tothom. El pla de barris i viles de Catalunya 25-29 és fruit del consens i neix de la participació de diferents sensibilitats polítiques plasmades en la llei aprovada la passada legislatura. Així doncs, el pla parteix d'una llei aprovada per una àmplia majoria l'any 2022, on hi és incorporada una nova visió de país, avaluant els punts forts i, per tant, els bons fruits que va donar, així com també els punts dèbils de l'anterior llei del 2004, millorant-la i actua-

litzant-la en el context i necessitats del moment vigent i, el que és més rellevant de tot, fent-la més robusta, participativa i integradora.

I ara tenim el Partit Popular, que pretén entrar per la porta del darrere trencant l'ordre i el consens en la participació que es va generar en la confecció d'aquesta llei amb l'excusa d'introduir-hi un element nou que no és menor i que també ens preocupa a gran part dels grups parlamentaris, que és la seguretat. Sí, és clar, també ens preocupa, però aquest no és l'àmbit en el qual això pertoca ni tampoc la manera per la qual es proposa.

I vostès, senyors del Partit Popular, ho saben, i creiem que haurien de ser més rigorosos. Perquè la seguretat ens preocupa a tots, o a una gran majoria, i això no vol dir que hagi d'entrar per la rereguarda d'un pla que té altres finalitats també molt importants. O és que vostès, senyors del Partit Popular, no s'ho han llegit? Ni la llei ni el pla de barris? O és que no saben què és un pla de barris? Perquè si ho saben o sí que s'ho han llegit encara és més greu.

Mirin, aquest pla de barris ha de seguir treballant en la transformació de les viles i barris del nostre país des de l'àmbit de l'urbanisme i de la rehabilitació, però també incorpora dos elements claus que anteriorment mai s'havien contemplat, com són la transició ecològica –projectada en totes les accions, amb aquesta visió de sostenibilitat i transversalitat per mitigar els efectes del canvi climàtic que viu el nostre planeta, sí, que viu el nostre planeta, i també els nostres pobles i les nostres ciutats– i l'acció comunitària –pilar fonamental que ha d'introduir programes socials i comunitaris des de la salut, des de l'educació, des de la cultura, que ens han d'ajudar a millorar la convivència, la vida de les persones i la cohesió social, lluitant així contra la vulnerabilitat en aquestes viles i barris. Així, les accions d'aquest pla són un mandat consensuat en aquest Parlament, amb visió integral i abordant noves problemàtiques per millorar el futur de les nostres poblacions.

I tot i que en una lectura generosa de les seves propostes podríem estar més o menys d'acord amb els plantejaments generals, quan entrem a analitzar el fons de la moció veiem que pretenen colar qüestions no menors que des de Junts no podem obviar, com són les seves mencions constants a la delinqüència i a l'ocupació sense distingir de quin tipus es tracta, com el risc d'estigmatitzar determinats col·lectius o barris, o com la imperiosa necessitat de reforçar mecanismes de control per sobre de l'acció social o comunitària.

En definitiva, un pla de barris no és l'instrument adequat per abordar les polítiques de seguretat pública ni per reforçar el paper d'Interior a través de mesures punitives, i menys encara barrejant directament delinqüència i brutícia amb vulnerabilitats socials, com vostès pretenen.

La seva moció obvia la finalitat d'un pla de barris, que no és altra que la cohesió social, la igualtat d'oportunitats i la transformació urbana i comunitària. Amb Junts, no hi comptin.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula el diputat Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, vicepresidenta. Consellera... Des d'Esquerra Republicana volem expressar amb tota claredat la nostra preocupació, el nostre compromís davant la situació de desigualtat que encara persisteix a molts barris del nostre país. Aquesta realitat no és nova, no és fruit d'una casualitat; és el resultat de dècades de polítiques públiques que han estat pensades des del centre cap a la perifèria, desconnectades de la realitat de les comunitats i que sovint han oblidat les necessitats de les persones més vulnerables.

Aquesta situació ha provocat una fractura social que només es pot revertir amb rigor, responsabilitat i una aposta clara per la justícia social. Som conscients que en aquesta legislatura el Govern ha impulsat el pla de barris i viles, un instrument que recull actuacions orientades a millorar l'espai públic, a reforçar la cohesió social i a donar eines a les comunitats per construir un futur millor. És un pla que s'inspira directament en experiències republicanes anteriors, com els «Barris amb futur», que ja va identificar quinze barris amb altes complexitats socials i on es van posar en marxa projectes transformadors, espais de trobada, xarxes comunitàries. És aquest el model que des d'Esquerra Republicana defensem i que volem fer créixer.

La moció que avui es debat, en canvi, fa una diagnosi incompleta. No nega les problemàtiques, però les aborda des d'una perspectiva, des d'una mirada parcial centrada en la seguretat com a solució màxima. Ens preocupa especialment aquesta visió que posa l'èmfasi en l'augment de la presència policial, en el control, com si aquestes mesures poguessin substituir les polítiques socials. No neguem que la seguretat és important, però afirmem amb tota rotunditat que la millor política de seguretat és la justícia social. I aquesta no s'aconsegueix només amb més càmeres, sinó amb més oportunitats, més educació, més salut, més habitatge i més dignitat.

La nostra visió de la transformació urbana es fonamenta en tres eixos clau: inclusió social, accés a l'habitatge i dignificació de l'espai públic.

En primer lloc, la inclusió social. Calen serveis públics potents i ben arrelats al territori. Cal que les escoles dels barris siguin referents de qualitat educativa. Calen CAPs amb equips complets, amb treball comunitari, amb atenció psicològica i preventiva. Calen serveis socials que no vagin desbordats, que puguin fer atenció de proximitat. Les polítiques públiques han de generar confiança i vincles, no desconfiança i control.

En segon lloc, l'habitatge. Sense una política pública d'habitatge valenta no hi haurà cap transformació real. L'habitatge no pot ser un bé d'especulació, ha de ser un dret garantit. Calen més pisos de lloguer assequible. Cal ampliar el parc públic. Cal aplicar la reserva del trenta per cent. I sí, cal reclamar amb contundència la cessió dels habitatges per part de la Sareb o SEPES, o com es digui, als ajuntaments, perquè no pot ser que tinguem pisos buits mentre hi ha famílies a la llista d'espera de la borsa d'habitatge dels nostres ajuntaments.

Tercer, l'espai públic. Els barris es dignifiquen quan els seus carrers són nets, accessibles, segurs, amb equipaments culturals i esportius, amb parcs cuidats, amb espais per a la infància i la gent gran. Quan un barri té vida al carrer, té vida comunitària. I això no s'improvisa, s'hi ha d'invertir. Cal un compromís institucional real amb la dignificació urbana.

També volem posar l'accent en la participació ciutadana. Res del que proposem tindrà sentit si no comptem amb les entitats, amb les veïnes i veïns, amb els col·lectius que dia rere dia treballen pel seu barri. Són ells qui millor coneixen la realitat i és amb ells que hem de construir les polítiques; no des dels despatxos allunyats, sinó des del territori.

I no ens oblidem d'una qüestió fonamental: cal una mirada feminista i interseccional. Les desigualtats no afecten tothom per igual. Les dones, les persones migrades, les joves, les persones grans sovint pateixen múltiples formes de discriminació i d'exclusió. Una veritable transformació dels barris ha de tenir presents aquestes realitats. Només així construirem ciutats inclusives, segures i vivibles per a tothom.

Per tot això, des d'Esquerra Republicana no podem donar suport a una moció que, tot i entenent algunes de les bones intencions que pugui tenir, simplifica una realitat molt complexa i acaba apostant per una lògica de control i repressió en lloc d'una lògica de drets, d'oportunitats i de transformació. En el nostre model de societat els barris es cuiden, s'acompanyen, es reforcen; no es criminalitzen.

Reiterem, doncs, el nostre compromís amb un pla de barris ambiciós, amb dotació econòmica suficient, que tingui en compte la realitat socioeconòmica dels muni-

cipis. No és el mateix el que ha d'aportar o pot aportar per finançar el pla de barris una ciutat com Roses, amb una renda per habitant un trenta per cent inferior a la mitjana catalana, que Sant Just Desvern, amb una renda d'un seixanta-cinc per cent per sobre de la mitjana.

Cal, doncs –i acabo, vicepresidenta–, reajustar criteris de finançament al pla de barris si volem construir ciutats més justes, més cohesionades i més democràtiques.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn, ara, del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula el diputat Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Mirin, hi han grups parlamentaris, com el Partit Popular, que quan parlen dels barris populars només en parlen en negatiu, estigmatitzant i criminalitzant. I, mirin, l'any passat, amb *El 47*, ens vam emocionar als cinemes. Es va generar un gran orgull de la gent que venim i vivim en barris populars. Ens vam emocionar amb l'empenta col·lectiva per canviar les coses, amb la lluita, amb el treball comunitari, amb el teixit social que es desprèn d'aquella pel·lícula.

I sí, avui ens podem seguir emocionant amb els 47 que existeixen també avui dia. Hi han molts motius per tenir orgull dels nostres barris populars, dels barris que lluiten, que són solidaris, i on existeix un teixit social exemplar que cal continuar alimentant. De fet, Torre Baró aquest any ha sortit al carrer per lluitar per aconseguir millores en el seu autobús. A Ciutat Meridiana, molts veïns i veïnes estan treballant de manera comunitària per donar suport a joves que han migrat sols. Emociona la feina que la xarxa de dones cosidores d'Horta-Guinardó, que treballen de manera comunitària, estan fent des de ja fa molts anys. Orgull de la Roquetes Fashion Week, també coneguda com «la passarella de la dignitat». Orgull de projectes comunitaris en esports, com els que fan al barri de la Verneda. I orgull dels veïns i veïnes que impulsen la lluita per unir les dues Trinitats en la lluita «Les Trinis per la mateixa via» que promou l'Associació de Veïns de la Trinitat Nova i l'Associació Trinitat Uneix. Orgull de barri i orgull dels nostres barris.

I orgull també de Docents 0,80, que reclamen els drets dels infants, que reclamen que la gent no pot ser..., no se n'ha d'anar dels seus barris i que no se l'ha de desnonar. Cada dia hi ha gent que lluita perquè això no passi i és un absolut orgull. Com ahir Vallcarca, que va demostrar que es pot estar amb els infants que es volien desnonar. Cal que estiguem a l'altura d'aquests barris. I cal apostar per l'habitatge cooperatiu, com promouen dins de la xarxa La Florida s'Aveïna, que a l'Hospitalet fa temps que estan promovent, també, els espais comunitaris. I cal apostar per la inclusió, com ho fa l'associació Lachó Bají Calí a l'Hospitalet, però també com ho fa el Centre Cultural Gitano de la Mina, que aquest cap de setmana tindrà el XXXV Festival de Cante Flamenco. O com també fan a Rocafonda amb el projecte de cura comunitària en acció El Far, on les entitats i l'ajuntament treballen també per garantir una bona convivència.

Sí, orgull de barri i orgull de tots els nostres barris. I això tan sols és un petit exemple de tot el que passa a molts d'aquests barris. I cal estar a l'altura –cal estar a l'altura. Els barris populars necessiten una administració que posi en el centre les necessitats dels ciutadans; una administració que freni desnonaments i amplii el parc públic de lloguer, acabant amb les llistes d'espera a les taules d'emergència; una administració que aposti de manera decidida per la llei de barris, tal com ho van fer els Comuns, condicionant la investidura a aquesta llei de barris i també en el marc dels acords d'ampliació de crèdit pressupostari.

I també, efectivament, cal reforçar la seguretat, per descomptat. Ja ho hem dit en moltes ocasions: més prevenció, més intel·ligència, més capacitat d'investigació per

aconseguir una policia més eficient i més eficaç. I, sí, també més jutjats. Però també calen bons equipaments, apostar per un espai públic de qualitat, educadors i educadores de carrer i accés a un treball digne.

I, mirin, la seva moció és un nou exemple d'estigmatització i criminalització dels barris populars. Per intentar guanyar vots, busquen generar divisió i confrontació. A vostès els és igual la convivència. En lloc d'apostar pel treball comunitari, com molta gent fa a Catalunya, pugen al carro del racisme, no sé si per convicció, eh?, o per interès electoral, perquè només fan que mirar pel retrovisor. Perquè alguns dels seus diputats semblen de la bancada que tenen darrere.

I, senyor Cristian Escribano, l'exposició que va fer a la interpellació va ser una absoluta vergonya, vinculant de manera continuada el percentatge de població estrangera amb la delinqüència i la criminalitat. I li vull contestar. I jo vaig fer un cop en aquesta cambra, amb paraules que no són meves, ni d'una persona d'esquerreres, ni d'un defensor de drets humans, ni d'un *woke*, sinó del president de la comunitat d'Andalusia, que li va dir a VOX: «Qué quiere? ¿Que cada vez que vea un color distinto de piel pensemos que es un delincuente? Por votos es capaz de denigrar a personas de nuestro país. Esto es un disparate.» Això, jo crec que..., l'hi volem traslladar al Partit Popular, perquè cal veure amb quin Partit Popular..., quins dels diputats estic segur que no estan d'acord amb la intervenció que va fer el senyor Cristian Escribano. Perquè no poden..., el que realment està degradant la convivència als nostres barris són els discursos d'odi i les pràctiques d'odi que estan contínuament practicant i fent.

I nosaltres treballarem amb molt d'orgull pels nostres barris, perquè el que hem de fer per davant és frenar aquest intent de degradació de la nostra convivència.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia. Bé, aquesta proposta que presenta el Partit Popular no és una proposta pensada per a les necessitats de la ciutadania als barris, sinó que és una proposta on constantment veig que van mirant enrere i cap al costat, perquè, evidentment, representen el mateix espai polític i lluiten entre vostès per menjar-se els uns als altres. Però poc els importa el que passa als barris, a les ciutats i als veïns i a les veïnes, perquè, de fet, vostès, la dreta, l'extrema dreta, i també d'altres, són els que, de fet, defensen i han defensat durant dècades i dècades aquest model econòmic pervers que ens ha portat a l'actualitat: un model que genera pobresa, que genera, doncs, degradació, i que genera moltes i moltes desigualtats.

I després, vostès, com sempre, davant d'aquesta realitat –perquè és veritat, el model econòmic genera tot això; sí, no ho discutirem, perquè no l'hem defensat mai, aquest model, nosaltres–, les úniques solucions que saben trobar, no?... Ens venen a parlar de barris degradats, però realment aquí del que ens venen a parlar és de videovigilància, de seguretat, delinqüència, immigració, barrejant-ho tot amb el seu populisme constant, no?, fent demagògia sobre aquest tema. Però no venen a proposar solucions. Perquè les solucions, més enllà de que nosaltres estem totalment d'acord amb el pla de barris i la millora necessària que s'ha de fer, la millora és un canvi de model, un model que no permeti que això passi, un model que no permeti la precarització, les desigualtats. I en això vostès no hi estan d'acord.

Vostès mai no defensen un canvi de model. Un model que garanteixi drets; un model que no permeti la precarització laboral; un model que estableixi, per exemple, un salari mínim aquí a Catalunya que garanteixi la dignitat de tots els veïns i les veïnes. Això vostès mai no ho defensen. Només ens venen a parlar aquí del mateix de sempre, no?: de criminalitzar la pobresa, de criminalitzar la desigualtat.

Catalunya sempre ha estat un país, històricament, que ha acollit moltes persones provinents de fora. Ni ara ni fa deu anys, fa molts anys, fa seixanta anys i en fa més. Aquí ha vingut gent d'arreu. El nostre país, Catalunya, ha acollit gent d'arreu, i, a mesura que s'ha pogut, s'han fet prou bé les coses. Però és evident –i també els hi recordo– que si fóssim un país independent, que si Catalunya tingués tots els recursos que s'emporta l'Estat espanyol i que no retornen, també podríem fer unes polítiques molt millors per lluitar contra les desigualtats i per fer que no hi hagin barris de primera i de segona.

Però vostès d'això no en diuen res, perquè ja els hi va bé que, any rere any, els diners que paguen els catalans i les catalanes vagin a Madrid per millorar les infraestructures de Madrid i no pas per millorar els nostres barris o les infraestructures que necessitem a Catalunya. I d'això tampoc no en parlen mai vostès. Vostès sempre enfoquen cap a la persona pobre, cap a la persona més necessitada, perquè, evidentment, vostès representen els lobbys econòmics dels interessos del capital de l'IBEX 35.

I, per tant, vostès no volen solucionar un problema estructural, que és les desigualtats i que és la pobresa. Vostès només volen aquí venir a criminalitzar la gent dels barris, la gent que ve aquí a guanyar-se la vida amb el seu model, el que defensa la dreta i l'extrema dreta, i també d'altres partits.

Un model econòmic lamentable, que el que provoca és això: que necessitem. Aquest país necessita. Clar, es va creant mà d'obra barata al turisme, al sector càrnic, al sector serveis, perquè mà d'obra qualificada marxa. Els nostres fills i filles marxen d'aquest país, perquè el seu model econòmic és un desastre. I d'això mai no en parlen. Tot el contrari, sempre ho defensen. Defensen la massificació turística, defensen les grans empreses de majoria de capital estranger que venen aquí a espremer el nostre país. I d'això mai no en diuen res. Només, sempre, el pobre, sempre assenyalen cap allà mateix.

Per tant, els hi votarem que no a tot, i menys quan vostès, evidentment, doncs, pacten esmenes amb el partit que tenen al darrere, perquè estan ben acomplexats, perquè és veritat que es disputen aquest mateix espai polític entre els tres partits de la mateixa zona.

Per tant, nosaltres votarem que no, i la nostra aposta més clara és continuar lluitant contra aquest model econòmic que genera aquestes desigualtats, i per lluitar per una Catalunya lliure, una república, una república lliure d'extrema dreta feixista.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Han volgut convertir Catalunya en un camp de proves i l'han convertit en un camp de mines. Avui tenim barris completament degradats, amb blocs sencers ocupats de forma il·legal, amb el llum i l'aigua punxats. Barris on proliferen la prostitució, el tràfic de drogues o l'emmagatzematge d'elements robats. Barris convertits en guetos tercermundistes on és impossible viure, i d'on els catalans fugen esperitats, malvenent la propietat i renunciant a una llar que havien somniat de per vida.

Arreu es formen contracomunitats que recelen dels valors europeus i que no respecten ni els agents de l'autoritat i l'ordre ni les lleis civils per les que ens regim. Mentre vostès neguen la realitat i acusen de racisme a tothom assenyat, hi ha nens catalans apallissats a escoles i places per estols d'immigrants que no respecten ni valoren la vida humana.

Casa meva no és casa teva, a diferència del que insinuava la cançó d'en Sisa. Catalunya és dels catalans, no de qui la trepitja amb menyspreu, amb vagància, amb intencions de conquerir-la i reconfigurar-la a mida i imatge seva. Fa dècades que permeten i aplaudeixen la substitució demogràfica i cultural que amenaça de residualitzar-nos i de manllevar-nos el domini polític, lingüístic i ètic de la nostra ter-

ra. Pensions míseres per als nostres avis i quatre mil euros per a cada MENA. Cap ajuda al petit comerç del país i tot el suport, elogis i subvencions cap al col·lectiu top manta. Zero incentius per al jovent dels pobles rurals, però repoblament amb despeses pagades per als immigrants il·legals que ja no caben als hotels de cinc estrelles.

I esperaven que no hi hagués tensió social? Quin benefici en traurem, els catalans, d'aquests 1.000 milions d'euros que pretenen destinar al pla de barris? Realment ens deixaran invertir-los en capgirar aquesta degradació i en eliminar guetos? O ens obligaran a fer més pisos de protecció oficial per a col·lectius vulnerables d'aquests que no han d'acreditar mai la seva vulnerabilitat? I no menys important: els ajuntaments rebrem els diners abans no s'acabi el mandat municipal vigent? O faran com amb el PUOSC i els diners arribaran quan potser ja hagin caigut els governs locals que han presentat els projectes?

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar i té la paraula el diputat Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats i diputades, avui queda clar que la concepció que els socialistes tenim del pla de barris –i fins i tot diria «dels barris»–, la utilitat i l'objectiu d'aquest pla dista molt de la que ens ha confirmat avui el Partit Popular. I en dista molt perquè per nosaltres el pla de barris és una eina per transformar realitats socials, urbanístiques i econòmiques a diferents barris del país, amb tres objectius molt clars: el primer, transformar entorns evitables en habitables; el segon, revertir les desigualtats socials que hi puguin haver, i el tercer, garantir la qualitat de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes. I sabent quins són els objectius i quina és la raó de ser del pla de barris, la veritat és que m'ha sobtat molt el posicionament tan contrari del Partit Popular. Específicament, la frase que el senyor Escribano va dir aquí fa dues setmanes, articulant que el pla de barris «fue una estafa».

Miri, jo soc jove, porto poc temps en aquest Parlament, i per intentar entendre aquest posicionament tan contrari per part del Partit Popular al pla de barris vaig decidir fer una cerca per l'hemeroteca per veure si així podia entendre aquesta negativa tan enèrgica. I la veritat és que, tot i veure l'hemeroteca, segueixo sense entendre aquesta negativa al pla de barris. Perquè vostès avui es posicionen molt en contra d'aquest pla, però és que el 2004 el PP va votar a favor de la llei de barris; el 2015, el PP va demanar un compromís real i clar per donar continuïtat a la llei de barris; el 2016, el Partit Popular va demanar executar projectes pendents de la llei de barris, i el 2025, el Partit Popular –i concretament vostè, senyor Escribano– va demanar assegurar que Mataró no quedi fora de la llei de barris. I jo li pregunto: si la llei de barris és una estafa, per què té tant interès en que la seva (*aplaudiments*) ciutat no quedi fora de la llei de barris?

Mirin, diputats i diputades, ja sabem que el Partit Popular acostuma a arribar tard i malament a tots els avenços socials que impulsem des del Partit dels Socialistes, però sí que els hi demanaré una cosa: si no hi volen donar suport, no en donin, però no menteixin. Si no volen ajudar, no ajudin, però no enganyin. I si no volen ser part de la solució, no ho siguin, però almenys no formin part del problema. I també li dic una cosa molt directa, senyor Escribano: los barrios no son estercoleros; los barrios son el hogar de gente trabajadora que se deja (*aplaudiments*) el corazón y el alma en seguir adelante pese a las dificultades, pese a las adversidades, dejándose la piel para ponerse este país a las espaldas y seguir impulsando los sueños de una nación como la nuestra.

Senyor Escribano, també li diré una altra cosa. Jo crec que és important reivindicar Catalunya en positiu, perquè vostès venen aquí sovint a descriure un escenari que, sincerament, jo no comparteixo i jo no veig. Perquè, Catalunya té molts problemes? I tant, només faltaria, com qualsevol territori del món. Queden moltes coses

per fer? Només faltaria. I en això precisament estem treballant. Però tinc la sensació que, de vegades, per intentar criticar aquest Govern, es passen tant de frenada que acaben també embrutant la imatge de Catalunya.

I cal parlar de seguretat, només faltaria. Però per parlar de seguretat ho hem de fer des d'un abordatge integral, amb una perspectiva transversal, i no només confiant-ho tot a l'activitat reactiva per part dels cossos de seguretat, que, només faltaria, és molt important. Cal parlar de prevenció, de mediació i d'educació. Cal acabar amb les desigualtats i revertir les vulnerabilitats, i cal promocionar la cohesió social per poder assegurar la cohesió territorial. I això només ho fa el pla de barris.

Un pla de barris que..., sincerament, nosaltres avui aquí no venim a innovar res, és un projecte que ja s'ha demostrat que és d'èxit, que va afectar la transformació real de molts barris i ciutats de Catalunya. Un projecte d'èxit fins que a l'acord de pressupostos que vostès van fer l'any 2011 van decidir retallar el pla de barris. I vostès, quan parlen molt de problemes enquistats i d'aquesta inseguretat permanent... A mi m'agradaria imaginar què hagués passat en aquest país si s'hagués donat continuïtat a la llei de barris. Això no ho sabrem mai, però el que sí que sabem és que el país que ens hem trobat seria molt diferent del que tenim avui.

I també una altra apel·lació..., que a mi la veritat és que m'ha sobtat una mica avui, que tant el Partit Popular com VOX després parlaven..., de los barrios obreros, ¿no?, con cara de pena y con aires nostálgicos y demás. Miren, que vengan uestedes..., a parlar de barris obrers, que porten dècades treballant i fent política contra la classe treballadora (*aplaudiments*), votant en contra de l'augment del salari mínim interprofessional, votant en contra de les pensions, votant en contra, properament, de la reducció de la jornada laboral, que vinguin vostès a parlar de barris de classe treballadora és tenir una miqueta de barra.

I, miri, nosaltres votarem en contra, òbviament, d'aquesta moció, perquè si alguna cosa els barris no necessiten és que se'ls utilitzi per fer demagògia barata. Si alguna cosa necessiten els barris és un pla de barris valent que impulsi transformacions i creï il·lusions, que reverteixi desigualtats i generi oportunitats.

Mirin, el president Pasqual Maragall, parlant del pla de barris, deia que aquest pla de barris no ve a donar suport a barris amb problemes, sinó que ve a donar suport a barris amb projectes compartits, amb alternatives i amb voluntat de progressar. I aquesta voluntat de progrés, precisament, és la que fa avançar Catalunya dia a dia, és la que fa transformar els nostres barris i és la que fa que des del Grup Parlamentari Socialistes diguem avui «no» a la moció del Partit Popular per dir «sí» a la dignitat, a la història i a la memòria dels nostres barris.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se ara sobre les esmenes, té la paraula el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Bien, como tengo dos minutos, intentaré ir rápido. Es evidente, ¿eh?, que la visión que tienen el PSC y el PP de los barrios es muy diferente, y de lo que sucede ahí también es muy diferente, porque ante hechos reiterativos de incivismo, delincuencia y actos vandálicos, el PSC siempre habla de hechos aislados, desde el Govern de la Generalitat y desde los municipios. Como pasó en Mataró cuando durante veinte días tuvimos quemados de contenedores y tanto la *consellera* como el alcalde, del PSC, hablaban de hechos aislados. Y eso es lo que acaba cansando a los vecinos.

Me sabe muy mal que usted mienta aquí, porque si yo estuviera total y absolutamente en contra de la ley de barrios, mi moción solo tendría un punto: eliminar la ley de barrios; pero no lo tiene. Le he hecho enmiendas para mejorar la ley de barrios, para que *su* ley de barrios hable también de uno de los principales problemas

que tienen los catalanes, que es la inseguridad *brutal* que se sufre en nuestras ciudades. (*Aplaudiments.*) Y si ustedes no quieren hablar de eso, no hablen, pero no mientan.

Verá, señor García Berrio, usted ha hablado de lo que pasa en los barrios. No ha hablado de esos cientos de vecinos que se organizan y se manifiestan en contra de la inseguridad, de esos vecinos que tienen que hacer patrullas nocturnas porque en sus barrios hay inseguridad. Y le hablo de mi ciudad, en Mataró. Si no conoce la problemática, le invito a que venga. Pero que usted venga aquí como queriéndose chivar de «miren lo que hace el diputado Escribano...» Si es que hablo desde este atril de lo que defiendo, y yo no sé durante cuánto tiempo seré diputado en este Parlament, pero ni usted ni nadie me va a callar de la realidad que yo veo en mi ciudad y en muchas otras de Cataluña.

Señores de Junts, cada vez con ustedes es menos la sorpresa. Pero usted ¿qué es lo que cree cuando habla de que yo no hago diferencia entre tipos de okupación? La okupación es un delito siempre, no hay diferentes tipos de okupación. Es un *delito* siempre. Yo, de verdad, es que así les va, señores de Junts.

Y simplemente por finalizar, quiero dar las gracias al grupo que ha hecho enmiendas. Sí que destacar que de doce puntos han hecho enmiendas a tres de ellos, a menos de un veinticinco por ciento. Entiendo que en el ochenta por ciento de la moción estaban de acuerdo. Y me sabe mal, porque tiene pinta de que en breve le veré comiendo hamburguesas de tofu.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències del pacte verd europeu i la necessitat de defensar el sector primari

302-00122/15

I passem tot seguit al vintè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències del pacte verd europeu i la necessitat de defensar el sector primari. Presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, per exposar-la té la paraula el diputat Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats... En primer lloc, lo que volem fer és donar el nostre condol als familiars de les dues víctimes que van morir al tràgic incendi de la Segarra, en Jordi i l'Omar. I així mateix la nostra solidaritat amb tots els agricultors pels danys i perjudicis que han sofert amb aquest incendi.

Después de todo lo anterior, frente a las negativas consecuencias del pacto verde europeo, llevamos hoy esta moción en defensa de nuestro sector primario, con el objetivo de traducirla en propuestas concretas, tal y como el *conseller* nos solicitó a VOX en la anterior interpelación. No es esta una moción ideológica, sino que de lo que se trata es de aportar sentido común.

El sector primario está siendo destruido por las políticas impuestas desde Bruselas a través de la agenda 2030, el pacto verde europeo y una política agraria comunitaria profundamente doctrinaria. Nuestros agricultores, ganaderos y pescadores, a pesar de que ejercen un oficio vocacional, exigente y sufrido, y a pesar de que resultan imprescindibles para nuestra supervivencia, no suelen obtener el reconocimiento que merecen y son señalados en muchas ocasiones como enemigos del medio ambiente. La agenda 2030, el pacto verde europeo y otras estrategias globalistas utilizan el ecologismo ideológico y radical para cargarles con la culpa del cambio cli-

mático mientras les imponen soluciones ineficaces que solamente han traído crisis, ruina y abandono del campo.

En este siglo alborotado de asombro digital, la alimentación nos sigue ocupando y preocupando. Ni el colosal artefacto digital, ni la biotecnología avanzada, ni la inteligencia artificial, ni la cuántica han logrado disminuir nuestra dependencia en un sector especial como es el sector primario. Sin agricultores, ganaderos y pescadores no hay alimentos, por lo cual resulta sorprendente que las élites globalistas –eso sí, desde sus despachos– diseñen esta política agraria común empecinada en hacer inviable el poder vivir del campo. El resultado es una política agraria que sacrifica rentabilidad en favor de una agenda ideológica, y ya sabemos que sin rentabilidad no hay futuro y sin futuro no hay relevo generacional.

Por eso, esta moción incluye propuestas dirigidas a reconocer el carácter primario estratégico de nuestro sector, asegurando que las ayudas lleguen antes y en mayor cuantía y fomentando infraestructuras esenciales como es el regadío.

El pacto verde europeo, presentado como ecológico, somete además a nuestro campo a un auténtico viacrucis legal con normativas y exigencias totalmente asfixiantes. Una política agraria que antepone su discurso verde frente a la producción real, con exigencia de registros, cuadernos digitales, medidas que complican la vida rural y con políticas que, lejos de cuidar el planeta, lo que consiguen es debilitar nuestra soberanía alimentaria y fortalecer a las grandes corporaciones alimentarias y fondos de inversión que, a su vez, suscriben contratos y convenios con terceros países no comunitarios con los cuales no podemos competir, ya que sus productos en la mayoría de las ocasiones son objeto de venta en España por un precio inferior a nuestro coste de producción. Productos que, además, muchos de ellos llegan sin aranceles ni controles adecuados.

Ante este panorama, proponemos en esta moción iniciar la tramitación para modificar la Ley 7/21, de cambio climático y transición energética; derogar, como ya ha expuesto mi compañera Mónica Lora, la ley catalana 16/2017 y todas sus normas conexas, y, además, instamos la supresión inmediata de los impuestos medioambientales propios de Cataluña. Reclamamos igualmente... (*Aplaudiments.*) Reclamamos, igualmente, la suspensión inmediata de la legislación adoptada en el pacto verde europeo, que lastra la competitividad de nuestro sector primario, desde la ley del clima hasta la estrategia «De la granja a la mesa», la estrategia de la biodiversidad, la ley del bienestar animal o la ley de la restauración de la naturaleza.

Esta moción exige también denunciar formalmente estas políticas ante el Gobierno de la nación, pues entendemos que la política derivada del pacto verde, en lugar de armonizar, conciliar o buscar el equilibrio entre la protección del medio ambiente y la necesidad de la producción, ha hecho todo lo contrario, lo peor: confrontarnos.

Existe, pues, una auténtica encrucijada contra el mundo rural al fijarse en la agenda 2030, entre sus objetivos de desarrollo sostenible, la reducción de nuestro sector primario. La pérdida de soberanía alimentaria se agrava y resulta cada vez más preocupante en un mundo marcado por conflictos graves, tensiones geopolíticas, donde todos sabemos que quien controla los alimentos controla a los pueblos.

España y Europa han dejado de producir alimentos básicos. El resultado es más dependencia, menos calidad y, por si esto no fuera suficiente, se ha disparado el precio de la cesta de la compra. Por eso hemos presentado propuestas y medidas concretas. Así, la aplicación del principio de preferencia comunitaria de nuestros productos; la suspensión inmediata de los acuerdos comerciales con terceros países que no cumplen las normativas europeas en torno a garantías fitosanitarias, medioambientales y laborales; reforzar también los controles en la entrada de productos, y acabar con el fraude del etiquetado, como pasos esenciales para garantizar nuestra seguridad alimentaria.

Desde VOX defendemos a los agricultores, ganaderos y pescadores como personas que son enraizadas con el territorio. Defendemos, por tanto, su actividad, su

amor al campo, sus costumbres y sus tradiciones. Votar en contra de esta moción es votar en contra de nuestro sector primario y en contra de nuestra industria agroalimentaria.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... En primer lloc, el nostre condol a les famílies de les víctimes mortals de l'incendi i el nostre ple suport als veïns i a tots els afectats.

Avui, senyors, senyores, el camp català està al límit. Soc de Lleida, de la Catalunya rural, testimoni activa del que significa viure al ritme de la terra, la duresa de la sequera i la incertesa de cada collita. Podem afirmar que el got està ple a vessar: pandèmia, inflació, guerra d'Ucraïna, geopolítica, sequera, competència deslleial de tercers països, burocràcia, i ara una nova amenaça: els aranzels dels Estats Units. Mentre tot això passava, què feien els governs català i espanyol? Carregar més pes sobre els agricultors. Vam ser nosaltres, des del Partit Popular, qui vam defensar l'arròs del delta de l'Ebre davant la competència deslleial de tercers països. Vam ser qui vam estar al costat dels ramaders que pateixen atacs constants de llop, mentre el Ministeri de Transició Ecològica de la socialista Teresa Ribera els abandonava.

Des del Partit Popular hem presentat un total de deu esmenes a aquesta moció, de les quals ens n'han acceptat quatre. Milloren la moció significativament. Agraïm el bon tarannà i disposició de col·laborar del diputat Villafranca, però lamentem que podrien haver estat acceptades més esmenes, tenint en compte que en dues setmanes es presenta un nou marc financer pluriennal, és a dir, el pressupost de la Unió Europea. I els rumors són clars: s'anuncia un retall molt dur a la política agrària comuna.

Per aquest motiu, des del Partit Popular esmenem i exigim al Govern de Sánchez que garanteixi de forma clara i sincera –això darrer és molt més difícil d'acomplir– que la nostra pagesia no tingui i no perdi ni un euro en aquesta negociació. No volem excuses; volem garanties. Perquè si ara no es defensa el camp, no hi haurà oportunitat de fer-ho després.

Ens prenem molt seriosament tot allò que afecta el camp. Hem presentat la llei de fiscalitat agrària, que estalviarà més de 700 milions d'euros en impostos i beneficiarà 800.000 treballadors de l'agricultura, ramaderia i pesca.

Per ajudar el món rural –santa paciència–, un dels punts més importants que es recull a la moció és l'excessiva càrrega burocràtica que afecta el sector primari. A data d'avui, el país és una espera i una constant càrrega burocràtica. La moció, però, que ens presenta VOX també desprèn aquests trets ideològics que són propis de la seva formació política: descriuen un estat, Espanya, però reduint-la de forma escrita a una regió, sense anomenar la nostra comunitat autònoma, Catalunya; una esmena que afegim en diversos punts.

També de la moció es suggereix, pel grup proponent, una concepció o defensa d'una Espanya on no existeixin o no tinguin cabuda les comunitats autònomes, una Espanya que queda exclosa molts cops de la Unió Europea i reforça la seva fragilitat com a estat. Refereixen tota una suspensió de la major part de la normativa europea. I diem aquella esmena de «“no” a la suspensió absoluta; “sí” revisar acords, normativa i cercar equilibris sota aquella mirada d'un ecologisme mal entès i d'haver de complir amb requisits i exigències injustificades».

Fem esmena que Catalunya sí que té impostos que li són propis; per tant, estaria bé revisar quins podrien ser eliminats d'aquells impostos mediambientals que estan perjudicant el sector primari i que té de forma exclusiva Catalunya. Fem addicions,

com l'esmena acceptada de reforçar controls de productes de tercers països amb una vigilància exhaustiva de l'etiquetatge. Hem de poder ser valents i demanar també que la Generalitat reforci aquests mecanismes de què disposa davant l'etiquetatge fraudulent, amb una supervisió i inspecció rigorosa, potestat sancionadora i facilitar aquella identificació de la realitat dels productes per part dels consumidors.

Per acabar, proposàvem una esmena a que aquest Parlament expressa la seva preocupació per amenaces aranzelàries que ha fet el president dels Estats Units, Donald Trump. Ens sorprèn que des del Grup de VOX no hagi estat acceptada. Vostès que fanfarronegen de la seva amistat amb el president americà, no acceptant aquesta esmena podríem pensar que tot plegat no és més que una illusió i una fantasia.

Per altra banda, un govern Sánchez que tampoc destaca per mantenir i afavorir unes bones relacions diplomàtiques, ja no sols amb Estats Units, sinó també amb països aliats de la Unió Europea. No anem bé. No ho dic jo, també ho diu una àmplia base socialista que marca distància d'aquest sanchisme i també a Europa.

No hi ha futur sostenible si deixem morir el món rural. No hi haurà una Catalunya plena si abandonem la Catalunya que matina, la que arriba tard a la seva llar davant la necessitat d'haver de fer batudes nocturnes, la que rega, la que sembla i la que recull per a tots nosaltres.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal de fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, Junts ens posicionem rotundament en contra d'aquesta moció. El nostre partit defensa el sector primari català des d'una visió radicalment diferent a la plantejada en aquest text, que considerem completament desencertada en el diagnòstic i també en les solucions que ens proposa.

Junts és un partit profundament europeista i creu en una Europa forta, pròspera i sostenible. Junts és un partit que defensem la visió de país, on la protecció del medi ambient i el suport al sector primari no han de ser objectius contraposats, sinó complementaris. Rebutgem frontalment les posicions negacionistes del canvi climàtic que traspua aquesta moció. El pacte verd europeu no és enemic dels nostres pagesos i pescadors. El veritable problema rau en la implementació adequada d'aquestes polítiques, sense tenir en compte les realitats territorials específiques i sense dotar-les dels recursos i mesures d'acompanyament necessàries. A diferència del que proposa VOX, Junts no demana derogar el pacte verd ni l'agenda 2030, sinó millorar-los perquè siguin compatibles amb la viabilitat del nostre sector primari.

Resulta especialment indignant constatar que aquesta moció presentada al Parlament de Catalunya es limite simplement a constatar i a demanar acció només al Govern espanyol. És una mostra més de la nul·la creença de VOX en les institucions catalanes i en la sobirania de Catalunya. Si tant els preocupa la pagesia, per què no presenten propostes concretes per resoldre els seus problemes des de Catalunya? La resposta és evident: perquè vostès no creuen en aquesta cambra. Prefereixen utilitzar el Parlament per fer d'altaveu dels seus discursos recentralitzadors. Estan en una cambra que menysprea, en un país que no estimen i en un territori on no respecten ni la seua llengua ni la seua cultura. Mentre vosaltres crideu a Madrid en contra de tot allò que fa olor de català, nosaltres treballem des de Catalunya, aprofitant aquesta sobirania, per donar resposta al sector primari.

Els reptes que afronta el sector són innegables i urgents. La pagesia ha explotat després d'anys de preus injustos, de competència deslleial i càrregues burocràtiques excessives. Des de Junts hem liderat iniciatives parlamentàries concretes per do-

nar-hi resposta. Vam promoure un monogràfic al Parlament i hem presentat diferents propostes de resolució que han obtingut amplis consensos per protegir els interessos del sector. Coincidim en la necessitat de simplificar la burocràcia. La pagesia necessita dedicar el seu temps a produir aliments i no a omplir formularis. Per això defensem reduir substancialment les càrregues administratives i aplicar correctament la finestra única per als tràmits.

També denunciem els problemes dels acords comercials internacionals. Junts s'ha oposat fermament a l'acord de lliure comerç amb Mercosur, no per rebutjar l'acord internacional de comerç, perquè som un partit obert al món, sinó perquè aquest acord perjudica greument els nostres productors. Com ha afirmat diverses vegades el nostre diputat Vergés, la pagesia no pot ser utilitzada com a moneda de canvi per possibilitar acords comercials. Defensem també que s'exigeixi als productes importats els mateixos requisits ambientals i sanitaris que s'imposen als nostres productors.

En matèria pesquera, també gràcies a una moció de Junts, vam instar el Govern català ha exigir que qualsevol decisió europea que afecta els nostres pescadors catalans sigui en consens amb les confraries catalanes. Defensem que les quotes pesqueres siguin gestionades des de Catalunya, respectant el model tradicional i familiar de la nostra flota. Junts aposta per un model que compagini la sostenibilitat i la viabilitat econòmica. Hem proposat plans estratègics concrets per a sectors de cítrics o avellaner, i mesures per fomentar el consum dels productes de proximitat, començant també per les administracions públiques.

Per tot això votarem en contra d'aquesta moció, no perquè no defensem el sector primari, tot al contrari, sinó perquè no compartim ni el diagnòstic catastrofista ni les solucions retrògrades que ens presenta VOX. On vosaltres veieu en l'agenda 2030 una amenaça, nosaltres hi veiem una oportunitat per construir un sector primari més fort, innovador i resilient, que segueixi sent l'espina dorsal de la Catalunya rural. Creiem en un model de país que lluita contra el canvi climàtic i la defensa del sector primari i que vagin de la mà, on modernitzem les nostres explotacions sense perdre la seva essència, on els pagesos i els pescadors rebin un preu just pels seus productes, i on el consumidor valori i tingui accés als aliments de proximitat i qualitat.

I acabo, president. Aquesta és l'alternativa de Junts: europeisme, sostenibilitat, sobirania i defensa del sector primari català; una visió de futur per a un sector essencial per al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I per fixar la posició del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Bé, una vegada més, VOX torna a portar al Ple una moció que representa una falsa promesa: la del pa per a avui i gana per a demà. Però és que ni tan sols aquest pa és fresc; és ranci, és buit i ple de tòpics, ple de tòpics negacionistes que, lluny d'ajudar el sector primari, el que fan és empobrir-lo encara més. Ens trobem debatent precisament aquesta moció enmig d'una onada persistent que colpeja Catalunya amb força degut a un escalfament global desbocat, amb rècords de temperatura i condicions extremes que posen en perill no només la salut de les persones, sinó també la viabilitat de moltes explotacions agrícoles. Patim aquests dies incendis. Els experts parlen d'incendis de sisena generació. Han cremat milers d'hectàrees a comarques de Ponent amb les conseqüències més terribles que pot tenir el foc: dues víctimes mortals. Reiterem el nostre condol a familiars i amistats.

Uns incendis agreujats per la sequedat extrema del terreny, per l'escassetat d'aigua i un canvi climàtic que VOX s'entesta a negar. Doncs, bé, aquestes són les conseqüències de mirar cap a una altra banda, de negar l'evidència científica i de voler

abolir qualsevol normativa que té per objectiu preservar el nostre entorn i també preservar el nostre futur. És insultant; és insultant per a la intel·ligència i per a la dignitat dels pagesos catalans fer-los creure que la seva salvació passa per derogar la legislació ambiental, abandonar el pacte verd europeu o bé també eliminar la fiscalitat verda. Aquest discurs és enganyós, és enganyós i profundament, també, molt molt perillós.

La pagesia catalana no vol viure eternament d'ajuts ni de subvencions, vol viure de la seva feina. Vol preus justos, vol estabilitat, vol relleu generacional i poder planificar el futur amb garanties. El que no vol i el que no necessita és més demagògia ni ser usada com a munició política en guerres ideològiques que no tenen res a veure amb el camp. Vol respecte, vol reconeixement i eines per adaptar-se a un context climàtic, un context econòmic i social canviant. I, per tant, és responsabilitat i és obligació de les administracions públiques acompanyar el sector en el repte d'adaptar la seva activitat al canvi climàtic, que, efectivament, és una realitat, afecta la salut de les persones i mata. Per això, Esquerra Republicana reclamem una PAC singular per a Catalunya que protegeixi l'actual model d'explotacions familiars i asseguri el futur del sector agrari i també l'equilibri territorial.

I, clar, evidentment que cal acabar amb la burocràcia innecessària, però no podem fer-ho a costa del planeta ni amb un model agroalimentari caduc, insostenible. El que cal és que els ajuts siguin una transició i no pas una condemna. Cal que els pagesos, ramaders, pescadors, silvicultors, puguin viure de la venda justa del seu producte i no d'una política de subsidis perpetus.

La moció de VOX és un relat tòxic; un relat tòxic que, a més a més, enfronta falsament la protecció ambiental amb la defensa del sector primari. Però, com ja he dit, la pagesia i el medi ambient són dues cares de la mateixa moneda. Sense biodiversitat, sense sòls vius, sense aigua, sense ecosistemes saludables, no hi ha collites i, per tant, no hi ha futur. I això no és cap ideologia, això és una realitat.

Des d'Esquerra Republicana defensem un model agroalimentari més just, més sostenible i arrelat al territori, un model que no faci dels pagesos mers receptors d'ajuts, sinó protagonistes d'una economia verda, sobirana i més resilient. I el sector primari no necessita menys regulació ambiental, sinó que el que necessita és més justícia econòmica. I això no ho aconseguirem alimentant la ignorància ni fomentant el rebuig a Europa.

Plantar cara al negacionisme, l'alarmisme fals i a les receptes de l'extrema dreta que només busquen desestabilitzar, empobrir i dividir, vol dir apostar realment per protegir la terra i també la gent que la treballa. Per tant, en veritat, amb responsabilitat i amb visió de futur, per la pagesia, pel territori i pel país, diem un no rotundament a aquesta moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Diputades, volem començar per expressar, en primer lloc, el nostre condol als familiars i éssers estimats de les dues víctimes de l'incendi d'aquests dies, així com la nostra solidaritat amb tots els afectats i les afectades.

Podríem parlar de com és de necessari protegir i defensar les explotacions agràries de la competència deslleial dels grans grups econòmics, que tenen una estructura pròpia destinada a la tramitació i gestió administrativa *online* i, per tant, amb molts més mitjans per atendre la càrrega burocràtica associada a la PAC. Podríem dir que apostem per un sector agrari, ramader i pesquer competitiu i sostenible, que garanteixi una producció d'aliments segurs i de qualitat, que asseguri el màxim de

sobirania alimentària, perfili un model de proximitat i de producció de base familiar i que alhora preservi el territori i cuidi el paisatge i la nostra biodiversitat.

Podríem parlar d'aranzels i de que està en joc un percentatge important de les exportacions catalanes com les que representa el sector vinícola. Podríem parlar d'excedents. Podríem parlar dels petits cellers. Podríem parlar d'ajuts financers per a l'obertura de mercats, que arribin a tota la cadena de producció i no només als grans productors. Com podríem parlar també de fomentar el consum local i d'adoptar una política de compra pública que aposti per productes alimentaris locals i de qualitat, reduint la petjada ecològica i augmentant la sostenibilitat, mentre es potencia els productors locals, cosa que suposaria un gran avenç en la direcció correcta. I podríem parlar, precisament ara, de la necessitat de relacions comercials multilaterals que evitin la competència deslleial i que es basin en estàndards comuns laborals, socials i de seguretat alimentària i fitosanitaris.

Perdó. L'aire condicionat té les seves servituds i els problemes de gola sembla ser que són algunes d'elles. Però no ens enganyem, en realitat la moció no va d'això, ni vostès hi tenen cap interès, en defensar el sector primari, sigui l'agroalimentari o sigui el pesquer. En realitat, per a vostès, la moció per a l'únic que serveix és per qüestionar el canvi climàtic, el pacte verd europeu, els ODS, la fiscalitat com a eina redistributiva de la riquesa i la gestió responsable dels recursos hídrics. Vostès en realitat fan política Mary Poppins, perquè amb una mica de sucre intenten que la píndola passi millor, que sigui més dolça. Prometen rebaixes fiscals, més finançament per la PAC, ajuts de cinc mil euros i menys burocràcia, i en plena sequera, fer del regadiu l'eix fonamental de la política agrària. A canvi de què? A canvi d'acceptar el seu negacionisme climàtic.

A mi la meva mare em va ensenyar de petita que és molt, molt, molt lleig enganyar la gent. I just això és aquesta moció, una successió de promeses que no tenen cap intenció de complir adreçada a un col·lectiu que travessa una situació molt difícil, amb una única finalitat: que la democràcia es desgasti i la població hi perdi la seva confiança, per posar-se a continuació al servei dels mateixos que han portat el nostre sector primari a la situació actual, els grans grups mundials de poder agroalimentari.

I, mirin, no me'n puc estar, de fer una última reflexió. *Ideologia* ve d'idees i, per tant, ideologia en tenim tothom que pensem per nosaltres mateixes. I, si no en tenen, deu ser perquè potser no tenen idees pròpies. O potser és que són més del «*muera la inteligencia o que piensen los otros*» de Millán-Astray. Així que, diguem totes: «Sí, tenim ideologia. N'estem orgulloses, de tenir-la, perquè tenim idees i pensem per nosaltres mateixes», a diferència del que succeeix amb vostès.

A hores d'ara, segurament no serà una sorpresa per a vostès, però precisament perquè nosaltres sí que defensem el sector primari i nosaltres sí que som aferrissats defensors de la nostra sobirania agroalimentària, mirin, els hi tinc una mala notícia: Per enganyar la gent, no hi comptin, amb nosaltres. Hi votarem en contra.

Gràcies.

El president

I en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia. A veure, aquesta proposta que ens presenta va en la línia de les que presenta sempre VOX. Una moció que no parla de la pagesia –evidentment, això els hi preocupa poc–, sinó que ve a qüestionar les polítiques ambientals, com sempre, ve a qüestionar els impostos i ve a dir que són molt i molt i molt espanyols. Més enllà d'això, no diuen absolutament res més. I els hi diré quatre coses. Les polítiques ambientals. Les polítiques ambientals són necessàries en un moment que vivim d'emergència climàtica. Sabem que vostès això no ho comparteixen; són negacionistes cli-

màtics. De fet, no se n'amaguen, que per a vostès és normal que hi hagi una onada de calor, que hi hagi una dana, que hi hagi les pedregades que hi ha. Bé, per a vostès això és la normalitat; sempre ha passat.

I, a partir d'aquí, comencen a qüestionar unes polítiques que són totalment necessàries i que en cap cas confronten amb la pagesia, sinó que són polítiques que estan al costat de la pagesia i són per a la pagesia. I, si no, vostès que en saben tant, expliquin aquí com pot ser... Perquè de la manera com fan aquestes mocions i les pacten VOX i Partit Popular –només faltava Aliança Catalana–, clar, no ho entenem. És a dir, la pagesia en el nostre país porta trenta i quaranta anys patint i desapareixent, i vostès ho vinculen tot a les polítiques ambientals, que fa molt pocs anys que existeixen.

Desconeixen la realitat del nostre país, perquè vostès són molt i molt espanyols, però no són catalans. No coneixen aquest país. No coneixen Catalunya. I ho demostren clarament. La petita i mitjana explotació ramadera i agrícola del nostre país fa molts anys que pateix per les males polítiques que s'han fet aquí i a l'Estat espanyol –això és evident–, però fa molts anys que pateix i que desapareix. En aquestes darreres tres o quatre dècades han desaparegut milers d'explotacions tradicionals familiars de Catalunya, i no tenen res a veure amb el que vostès plantegen aquí, amb impostos en polítiques ambientals –no hi tenen res a veure.

Fa molts anys que es fan molt males polítiques, i això és veritat i ho hem dit sempre, però també els hi recordo que vostès, on governen, al país veí, a l'Estat espanyol, governen alguna comunitat i, pel que llegeixo a la premsa, la pagesia ja fuig de vostès perquè les polítiques que fan, que aquí venen a criticar, als pocs llocs on governen amb el Partit Popular curiosament fan exactament el mateix o pitjor. I la pagesia, que en algun moment donat a l'Estat espanyol sembla que els hi va donar suport, ara fugen ben espantats de les seves polítiques perquè fan el mateix que amb les polítiques dels darrers trenta o quaranta anys que han fet els partits que han governat a l'Estat espanyol o que han governat aquí a la Generalitat: res. Tot el que s'ha fet és anar en contra la pagesia. I vostès en són també part i culpa, d'aquest procés de desaparició del món de la pagesia.

Després, un altre tret característic de la seva moció. Ens parlen diferents vegades d'instrumentalització ideològica, condicionalitat ideològica, càrregues ideològiques, lobby ideològics. Jo ja els hi vaig dir l'altre dia: sembla que vostès no venen aquí a fer política, sinó que venen a vendre fum. I això sí que és veritat. Ja els hi reconec, que vostès venen aquí a fer demagògia i mentides. No venen a fer política. Perquè, si no, no parlarien d'ideologia com en parlen. Perquè vostès saben que «ideologia» és el conjunt d'idees sobre un sistema –en aquest cas, fan veure que parlen de l'agricultura i de la ramaderia– que pretén transformar-lo. I, de fet, la ideologia es caracteritza perquè hi han grups polítics que som diferents, perquè uns defensen A uns altres B i uns altres C.

Per tant, aquí, parlar de condicionalitat, de càrregues ideològiques, d'imposicions ideològiques, d'instrumentalització és una bestiesa. Aquí tots els partits polítics, tots els diputats i diputades, majoritàriament, venim a fer política. Sí que és veritat que n'hi han que no venen mai o ben poc, i n'hi han, com vostès, que venen aquí a no fer política, a fer antipolítica, a fer populisme barat, a fer trumpisme i a no dir res dels aranzels que volen aplicar als productes catalans, que això sí que afecta a la nostra pagesia. Però això els hi és igual, perquè vostès són trumpistes, són espanyolistes per davant de tot i no pas defensors de la pagesia catalana.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Transició ecològica, economia verda, sostenibilitat... ¿Quina sostenibilitat hi ha en un sistema que importa tomàquets del Marroc, carn de l'Argentina o peix del Se-

negal, mentre el nostre producte es podreix als camps i als ports? Això no és ecologisme. Això és cinisme. El món agrari, ramader i pesquer català agonitzen. Milers de famílies pageses i marineres s'encaminen de dret a la ruïna mentre quatre il·luminats als despatxos de Barcelona o de Brusselles parlen de polítiques verdes i s'entrebanquen en dissertacions climàtiques. La pagesia catalana desapareix, i no per accident o per causes naturals, no, sinó per una estratègia política planificada al bell mig de la Unió Europea i executada obedientment pels governs espanyol i català, que apliquen les normatives i dèries europees sense amb prou feines fer oposició ni oferir resistència.

En comptes de protegir la producció local, la política agrària comuna s'ha convertit en una eina de submissió i d'esclavitud –subvencions condicionades, burocràcia asfixiant, normes impossibles–, i, mentrestant, tones i tones de productes provinents del Magrib, de Sud-amèrica o de l'Àsia, sense cap control, sense cap garantia sanitària, sense cap exigència de drets laborals i amb uns costos que cap productor català podria igualar ni somniant. Mentre els nostres ramaders són obligats sota sanció a complir normatives ambientals estrictes, entren milions de quilos de carn sense que s'acrediti el compliment de cap regulació ni el sacrifici indolor i respectuós de cada cap de bestiar. Una hipocresia que condemna el sector a la misèria.

Els pescadors de Roses, de la Ràpita, de l'Ametlla, del Port de la Selva conviuen amb restriccions draconianes, vedes interminables i impostos escandalosos. Tot mentre l'Estat espanyol signa convenis internacionals perquè flotes estrangeres pesquin a la nostra mar en condicions absolutament laxes. ¿Quina nació permet que s'ofegui la seva pagesia, que es sacrificuin els seus pescadors a canvi de protegir i blindar interessos de nacions forasteres? Una de colonitzada. Una de venuda. Una que no té govern propi, sinó un virregnat interessat a capar llurs aspiracions econòmiques i polítiques.

L'Estat artificial espanyol negocia els tractats comercials pensant en Andalusia, en Extremadura, en Castella i enterra Catalunya dins el *pack*. La nostra agricultura, més petita, més diversa, amb més valor afegit, no encaixa en els esquemes centralistes d'un estat que ens guaita amb despit i rancúnia. Tampoc encaixem en una Unió Europea globalista que protegeix el gran capital agroindustrial mentre elimina la petita pagesia. Els nostres pagesos són expulsats d'un mercat que ara ja dominen les grans explotacions franceses i alemanyes. I què fa la casta política d'aquest país? Callar, obeir i cobrar. Callar mentre ataquen explotacions ramaderes centenàries; callar mentre pescadors catalans desballestant les seves barques a canvi de xavalla; callar mentre es desincentiva i s'espaordeix el relleu generacional posant en risc la tan necessària i imprescindible sobirania alimentària.

Sense la restitució del nostre estat, romandrem a mercè de qui ens vol sotmesos i atuïts. Salvar el sector primari és salvar Catalunya. Salvem Catalunya.

El president

I en darrer terme, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerra i Tomàs.

Manel Ezquerra Tomàs

Gràcies, president. Diputats, diputades. En primer lloc, mostrar el suport a totes les comarques que han estat afectades per aquest devastador incendi: la Noguera, la Segarra i l'Urgell. I el nostre més sentit condol a les dues víctimes, els dos ramaders que, per salvar la seva explotació, van perdre la vida lamentablement. El nostre condol més sentit per a les famílies. (*Aplaudiments.*)

Dit això, miri, senyor Villafranca, l'hi vull dir amb respecte i amb «carinyo»: obrin els ulls d'una vegada –obrin els ulls d'una vegada. El canvi climàtic no és una opinió –no és una opinió. El canvi climàtic és una realitat que el món científic, el sector agrari i la ciutadania en general pateixen i viuen cada dia des de fa temps. Negar-lo, com fan vostès, no és només irresponsable, és una falta de respecte a la gent

que lluita cada dia per adaptar-se a condicions climàtiques extremes: inundacions, sequeres, plagues, pedregades... I ja ho ha vist aquesta setmana, el que ha passat: incendis que no els havíem vist mai.

Però és que vostès, a més a més, no venen aquí a aportar res positiu. Venen a generar soroll, por i desconfiança, sempre amb el discurs de que tot va malament, quan la realitat és que Catalunya ha fet un salt endavant que vostès es neguen a reconèixer. Li donaré unes dades. L'any 1992 estàvem amb un menys setanta per cent de producció agroalimentària, i actualment, avui en dia estem en un cent cinc per cent de superàvit en aquestes produccions agroalimentàries. Tenim explotacions que innoven, exporten i marquen tendència a nivell europeu. Tenim empreses que fan tecnologia puntera aplicada al camp.

I, mentre tenim delegacions de tot el planeta que visiten les nostres estructures de producció i ens miren amb interès, vostès només saben mirar-se el melic i anar amb discursos caducs, eslògans que han passat de moda. Vostès no trepitgen el territori, no coneixen el sector. Només saben donar tombs amb vídeos que pengen a les seves xarxes socials, on es miren el melic i repeteixen els mateixos discursos populistes i derrotistes.

Volen simplificació administrativa? Molt bé. I què proposen? Perquè en això estem d'acord tots. Treure les regulacions a cop de titular? Això posaria en risc tota la cadena de valor.

Miri, tenim un govern que ja treballa en un pla de flexibilització, però ho fa amb seny i de manera ordenada, per garantir que seguim sent una potència exportadora. Els mercats nacionals i internacionals tenen exigències, i els consumidors també, i no ens podem permetre ni improvisacions ni aïllaments.

Vostès volen anar per lliure i anar contra tothom. Això no ens faria lliures, ens faria insignificants i petits. I parlen de competència deslleial com si ho haguessin descobert ara, però callen quan se'ls diu que el ministeri i el departament ja han reforçat els controls i estan preparant un pla de mesures per garantir i posar en valor les nostres produccions.

Vostès també callen i no expliquen que la Unió Europea, dins dels acords de Mercosur, entre moltes mesures, ha creat, per exemple, un fons de contingència de 1.000 milions d'euros per fer front a possibles distorsions del mercat, si és que es produeixen i si és que primer s'arriba a aprovar. Estan posant-se la tireta abans que la ferida.

Ja n'hi ha prou de tanta demagògia. Vostès només segueixen amb un discurs negatiu darrere de l'altre. Mirin, potser serà la nostra sort, aquest acord, o altres que puguin arribar, i, sobretot, veient que ideologies com les que promulguen vostès, els seus amics de l'Administració Trump ens poden arribar a tancar o limitar mercats que ja teníem consolidats. Senyor diputat, vostès només saben escampar *cizaña* i negar l'evidència. El problema no és que no coneguïn les dades, és que no volen conèixer-les, perquè no volen que les coses vagin bé. Vostès viuen millor instal·lats en la crisi i en el caos.

El camp català no necessita el seu discurs de terra cremada. El camp català no necessita més soroll ni necessita que ningú els vingui a desmotivar contínuament. Necessita solucions, col·laboracionisme i unitat. I, sobretot, necessita esperança, autoestima i un govern que trepitgi el territori i els escolti, com ho està fent el conseller Ordeig i tot el seu equip, dia rere dia.

I, si em permet un apunt –acabo, president–, la *cizaña* no és només crear discòrdia, és una mala herba tòxica i verinosa, que en català també es pot dir «zitzània» i «jull», i la veritat és que..., no sembrin més *cizaña* i malmetin la pagesia, de la mateixa manera que aquesta mala herba malmet els camps de cereal, perquè la pagesia necessita que se l'estimi i se la cuida dia rere dia. Esperem que passin pàgina de fer aquesta demagògia i d'enverinar la pagesia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gracias, presidente. *Bé, después* de este vendaval asolador de la zurdoesfera y del nacionalismo y separatismo, pues, bueno..., uno ya se lo espera y ya sabemos perfectamente..., esto demuestra que nosotros tenemos una política concreta y determinada y que cada vez somos más interesantes y más importantes en este Parlamento. Por lo cual, les agradezco el posicionamiento que han tenido, porque demuestra, pues, bueno, que ustedes son víctimas de esta ideología, que lo que viene simplemente es a aplicar este cordón antidemocrático, en el cual son ustedes especialistas.

Decir..., simplemente agradecer a la señora del Partido Popular, a Montse Berenguer, su posicionamiento, en cuanto que ha demostrado su interés en cuanto a los puntos de la moción; que, evidentemente, aceptamos las enmiendas que ha hecho sobre los números 1, 2, 4 y 6.

Evidentemente, más o menos sabe ya las razones por las cuales hemos puesto que no aceptaríamos el resto, puesto que distan bastante de nuestro posicionamiento ideológico.

Y, dicho esto, bueno, al señor Manel Ezquerria –y se lo diré también con cariño... Dice que *nosaltres escampem demagògia i això*. Ustedes están en un partido que solamente «escampan» tres cosas, que es corrupción, corrupción y corrupción. (*Aplaudiments.*) Entonces, de lecciones de estas bien pocas, porque la mala hierba la tienen en la presidencia del Gobierno, y ustedes tienen un gran problema.

En cuanto a la señora Irene Negre, pienso que, bueno, no ha entendido nuestra moción. La política concreta que tenemos nosotros, evidentemente, es acabar con el pacto verde europeo y con todas las leyes ideológicas que tienen. Y esto ya es la política concreta. Y, además, hemos puesto ya medidas concretas que..., no sé si la ha escuchado bien, la moción, pero estaban ahí perfectamente determinadas.

Bueno, respecto ya del señor Dani Cornellà, pues, bueno, ¿qué voy a decir? Si usted está en contra del invento de la rueda, el invento de la imprenta y el invento de la penicilina. Si usted vive en otro mundo, que es un mundo de ilusión y fantasía, y así no podemos ir a ninguna parte.

Dicho esto, pues, agradecer una vez más a la señora..., a la diputada del Partido Popular, pues, su interés en las enmiendas que nos han propuesto y las que hemos aceptado con ellos.

Gracias.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació d'aquesta moció després d'haver substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema universitari

302-00123/15

I el punt vint-i-u de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema universitari. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé, bon dia. Gràcies, president. Consellera Montserrat, bé, avui presentem, doncs, aquesta moció fruit de la interpellació que vam fer a l'anterior Ple i, per tant, on situàvem un objectiu clar, que és constatar i evidenciar el rebuig d'aquest Parla-

ment, del Parlament de Catalunya, davant d'aquest anunci fet per part del Ministeri de Ciència, Innovació i Universitats del Govern espanyol, amb aquesta voluntat de modificar el Reial decret 640/2021, aquest decret que, precisament, el que fa és regular la creació i el reconeixement de les universitats i dels centres universitaris.

Per tant, una proposta de modificació d'aquest decret, doncs, que entenem que parteix d'una realitat concreta, que és aquesta expansió descontrolada de centres universitaris privats a determinats territoris de l'Estat, especialment a la Comunitat de Madrid, on els darrers anys, doncs, han proliferat universitats privades de dubtosa qualitat acadèmica i, sovint, amb un ànim clarament orientat únicament al lucre econòmic i, per tant, un model que lluny, doncs, de posar el focus en la docència, en la recerca i en el servei públic, s'ha constituït amb aquesta lògica de mercat i buscant purament una rendibilitat econòmica.

I, per tant, aquesta realitat, que compartim que és molt preocupant i estem d'acord en que cal que s'abordi d'alguna manera, no es pot aplicar de forma homogènia a tot l'Estat, perquè Catalunya no viu aquesta realitat, perquè precisament el sistema universitari català s'ha constituït, al llarg de moltes dècades, d'un sistema universitari propi, robust, consolidat i amb una sòlida trajectòria, sempre posant..., prioritzant la qualitat acadèmica amb una clara vocació pública i arrelament territorial; per tant, un sistema que destaca no només per la seva qualitat, sinó també per aquesta trajectòria i pel seu compromís amb el país.

Per tant, el que no podem acceptar és que, amb l'excusa de frenar aquesta proliferació de centres privats en altres territoris, es vulgui modificar per la porta de darrere una norma que *de facto* pot suposar una recentralització important de competències i una erosió directa de les competències que té Catalunya en l'àmbit universitari, i que, en tot cas, qualsevol legislació en aquest sentit, que compartim que és necessària, hauria de ser feta i pensada des de Catalunya per tal de poder dimensionar correctament les necessitats que té el nostre propi ecosistema universitari. I, per tant, fruit d'aquest plantejament, en aquesta ocasió plantejem diverses qüestions.

En primer lloc, constatar que qui ha de decidir sobre la regulació i sobre l'autorització dels centres universitaris a Catalunya ha de ser aquest Parlament, ha de ser el Govern de la Generalitat, en exercici de les seves pròpies competències, i no s'ha de decidir des de cap ministeri de Madrid tirant pel dret i per la porta de darrere.

En segon lloc, denunciar que la modificació d'aquest Reial decret 640/2021, si tira endavant, pot esdevenir un instrument per centralitzar aquestes competències des d'un punt de vista d'un model que és uniformador, que ignora les realitats que té el sistema universitari català i que el diferencien d'altres models universitaris.

I, per tant, en tercer lloc, aprofitem també per posar sobre la taula un conjunt de greuges que fa anys que pateix Catalunya en l'àmbit universitari i que continuen depenent del Govern espanyol; greuges que considerem que són importants perquè condicionen i limiten el desenvolupament del nostre sistema universitari. I, per tant, situem, per exemple, la necessitat d'eliminar la taxa de reposició, que és imprescindible per rejuvenir les plantilles i estabilitzar les treballadores i els treballadors més precaritzats; la necessitat urgent de que l'Estat assumeixi el cost que comporta aplicar la LOSU, és a dir, no podem fer una llei que implica canvis estructurals sense dotar-la del finançament corresponent per aplicar aquests canvis. També demanem que es faci efectiu, d'una vegada per totes, el traspàs íntegre de la gestió de les beques universitàries, reconegut pel propi Tribunal Constitucional; de la mateixa manera que cal fer realitat el traspàs de la gestió de les homologacions i convalidacions de títols universitaris estrangers, una competència que és clau per poder donar una resposta àgil i eficient a la incorporació de nous titulats i nous professionals, que són molt necessaris en molts sectors. També reclamem que es respecti plenament el dret d'aturada acadèmica dels estudiants, aquest dret que tenen reconegut en la mateixa LOSU, però que sovint es qüestiona o es vulnera amb una lectura molt restrictiva de la normativa.

I finalment, fer breument un esment de les PAU de fa tot just unes setmanes i, per tant, afegim aquesta necessitat de que sigui el Govern de la Generalitat qui vetlli, qui garanteixi aquest model propi i que garanteixi també l'estabilitat dels criteris, la transparència en aquestes proves. I, per tant, creiem que és fonamental que els criteris de correcció –també aquells que s'apliquen a les faltes d'ortografia en matèries no lingüístiques– no només cal que estiguin publicats amb antelació, sinó que cal que des del primer moment se'n faci una correcta difusió i que, per tant, tots tinguem el mateix imaginari que implica aquests criteris.

Per tant, ho deixo aquí i després em referiré a les esmenes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula en primer lloc i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada... *(Pausa.)* Ah, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Tornem-hi. Bon dia. Bé, aquesta moció que presenta Esquerra Republicana..., compartim el que diu. Fins i tot hi hem presentat esmenes per intentar millorar el seu propi redactat. És evident que la CUP, mentre tinguem les competències que tenim en matèria d'universitats, les defensarem totes i fins al final, perquè no podria ésser menys. I, per tant, també ens toca sortir aquí a denunciar la modificació del Decret 64/2021, que és evident que pot suposar una amenaça..., una amenaça més, no?, de centralització de les competències cap al poder central. I això no ho podem... Nosaltres no ho podem defensar. Per això hem presentat algunes esmenes que s'han acceptat.

Per exemple, al punt 3.b, en el que fem una esmena d'addició i s'afegeix que més enllà que s'assumeixi el cost addicional que suposa l'aplicació de la llei, la LOSU, després de que la Generalitat, d'acord amb les diferents universitats catalanes, hagi calculat l'impacte econòmic de la LOSU..., nosaltres el que afegim és «per tal que, entre d'altres, es faci efectiva la seva disposició transitòria 8 per poder combatre la precarietat laboral a les universitats catalanes», que sabem que des de fa molt de temps hi ha un problema laboral i que molts professors, professores i tot el personal de les universitats demanen les millores pertinents.

Pel que fa a la moció, després, més endavant, també se'ns ha acceptat un punt d'addició del punt número 5, que també agraïm la predisposició de la diputada d'Esquerra Republicana per arribar a aquest acord, on instem el Govern de la Generalitat a acabar amb la precarietat laboral a les nostres universitats i, per tant, atorgar el quart any de contracte per a tots i totes les doctorandes per tal que puguin finalitzar la seva tesi, que és una reivindicació que ja ve de fa anys i que novament estem aquí defensant. També regularitzar la situació laboral dels falsos associats, és a dir, aquell professorat associat que fa carrera acadèmica i/o funcions estructurals, però amb una precarietat laboral manifesta. I garantir la continuïtat del personal investigador predoctoral i postdoctoral, una necessitat que tenim de país de garantir aquestes places d'investigadors.

Per tot això, res més, dir que votarem a favor del conjunt de la proposta. I esperem, doncs, que el Govern escolti i es tirin endavant aquestes propostes, que també desitgem que avui tinguin una majoria perquè s'aprovin.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo i Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Molt bon dia, conselleres, diputats, diputades. Avui debatem una moció d'Esquerra Republicana arran d'aquesta interpellació que posava el focus en la modificació del decret per a la creació, per al reconeixement, per a l'autorització dels centres universitaris en l'àmbit estatal, amb les conseqüències que això pot implicar sobre el sistema universitari català, però, tanmateix, també amb aquest objectiu de donar resposta a la barra lliure que hi ha hagut amb Ayuso, distorsionant el focus del que són els estudis universitaris d'educació superior com a negoci; tanmateix, amb aquesta visió recentralitzadora a la que tot sovint ens veiem abocats amb algunes lleis que venen des de Madrid.

Però, compte; compte, perquè hi ha un risc, i és traslladar un debat, una polèmica que hi ha a Madrid, al Parlament de Catalunya, on ens podem sentir garants, on ens podem sentir orgullosos de tenir un sistema propi a nivell universitari, amb universitats catalanes privades, sí, que compleixen amb el seu compromís social de qualitat educativa, però, a més a més, també sense ànim de lucre, complint amb aquesta missió i visió de la llei d'universitats catalana. Per tant, a través de la recentralització de competències d'aquest decret que hem esmentat i que és evident, avui sembla que posem el focus en una qüestió que no acaba de succeir, que no s'acaba produint al nostre país i cometent l'error d'estigmatitzar tot allò que ve de l'entorn privat. Per tant, compte amb aquest greuge que pot provocar davant del nostre sistema català.

Tanmateix, a la interpellació sí que és cert que es va poder fer referència a altres qüestions, a les que m'hi referiré, que reforcen també aquest model universitari de recerca, d'aquestes millores que hem d'aplicar en altres àmbits estratègics. I m'agradaria esmentar-ne principalment tres. En primer lloc, referent a les beques universitàries, una qüestió que és cabdal, i fer-ho a través d'aquesta culminació imprescindible, immediata, d'una vegada per totes, del traspàs integral d'aquesta gestió de les beques, però, a més a més, també fer-ho d'acord amb el reconeixement que hi ha hagut del Constitucional des de fa més de vint anys. És urgent, perquè això ens ha de permetre definir un sistema de beques propi molt més eficient, molt més equitatiu, a través de beques salari, per exemple, però també per poder definir una finestra única que ens permeti aquesta tramitació d'ajuts molt més àgil per a tots els nostres estudiants.

Per altra banda, per a la defensa del sistema, instant, d'una vegada per totes, no només el Govern de la Generalitat, sinó també el Govern espanyol a protegir aquest sistema de les universitats catalanes com a model propi basat en la convivència entre aquestes universitats públiques, però també amb les universitats privades sense ànim de lucre, així com les competències que ja estan establertes en el marc de la llei d'universitats catalana i, a més a més, també en l'Estatut d'autonomia, decidint sobre el nostre sistema des d'aquest propi Parlament.

I, per tot plegat, des de Junts per Catalunya volem també constatar, i malgrat la negativa, en aquest cas, d'Esquerra Republicana a aprovar aquesta esmena, que la manca d'aprovació dels pressupostos de la Generalitat posa en risc la sostenibilitat financera del model de recerca i universitats català. De fet, el Govern de la Generalitat no ha incorporat en cap dels seus decrets de suplement de crèdit, més enllà del que l'obligava ja la llei d'universitats i aquesta modificació que vam poder portar a terme a través d'una ILP, a través d'una proposició de llei que ens permet igualar el preu dels estudis universitaris al preu dels graus universitaris... Això doncs és un fet, i vostès hi donaran compliment a través d'aquests decrets, però no han anat molt més enllà per aconseguir aquesta consolidació, per aconseguir tots aquests nous programes, que són urgents en l'àmbit de l'estabilització, en l'àmbit de tot el professorat universitari. Per cert, s'abandera ara el Partit Socialista d'aquesta política, d'aquesta mesura clau que ens ha de permetre igualar el cost dels graus universitaris, quan, precisament, quan vam debatre aquesta proposició de llei, el Partit Socialista no hi va votar favorablement.

I, finalment, però no menys important, també hem presentat una esmena a favor del model universitari a través de les proves de selectivitat. Considerem que és bàsic protegir-les, perquè cal donar les màximes garanties a un moment vital per als nostres joves. Fer-ho, a més a més, per una qüestió de calaix: quan un alumne comença segon de batxillerat, ha de ser conscient no només del model i del que s'examinarà, sinó també de les correccions que tindrà a final de curs en aquestes proves de selectivitat. Ocasíó, a més, avui, també per felicitar els 42.000 alumnes que s'han presentat a aquestes proves, els que les han superat, però també animant tots aquells que es presentaran a la segona convocatòria el mes de setembre.

I vaig acabant. Perquè precisament, president, avui defensem des de Junts per Catalunya aquest model d'excel·lència, de competitivitat i de la millora de les condicions laborals, en definitiva, per poder avançar, per poder seguir en aquest sistema universitari català, que és singular, que és referent a nivell internacional, i apostant pel talent i la transferència del coneixement d'un país que es vol estat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Molt bon dia, diputats i diputades; molt bon dia, honorables conselleres. En la proposta de moció que ens presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquest Ple, es diferencien dues qüestions protagonistes, que, sota el nostre parer, val la pena tractar-les de manera separada. La primera parla de garantir i blindar les competències que té la Generalitat respecte al sistema universitari català, i aquí hi estem completament d'acord. I una segona parla de debatre i abordar el contingut de fons de la modificació anunciada pel Govern de Pedro Sánchez del Decret 640/2021, sobre la regulació dels estàndards a les universitats públiques i privades a tot Espanya.

Amb la primera qüestió, com acabo d'anunciar, hi estem completament d'acord: les competències en matèria de recerca i universitats corresponen a la Generalitat de Catalunya; així ho defensa el nostre grup parlamentari i així ho defensa el propi Govern de la Generalitat, tot i que, és cert, el patrimoni de la recerca i de la innovació no correspon a cap institució en exclusivitat, però sí que la responsabilitat del sistema d'universitats depèn directament de la conselleria amb aquest nom.

El punt de partida, sota la nostra opinió, és més que satisfactori –crec que hi han fet referència. El nostre sistema universitari compta amb una elevada qualitat acadèmica i investigadora, amb universitats públiques destacades en els rànquings internacionals, amb 300.000 estudiants universitaris, amb una xifra rècord en aquest curs que mai havia vist Catalunya. A més a més, concentrem un alt percentatge de la recerca científica i tecnològica de tot Espanya, som líders en captació de fons competitius europeus i disposem d'un ecosistema potent de centres de recerca associats als centres universitaris. Tenim, en definitiva, un bon sistema de recerca i universitats que encara té marge de millora, i el Govern s'ha compromès en aquesta millora a través de l'estabilitat política i del lideratge institucional.

Respecte a la modificació del Decret 640/2021, nosaltres compartim al cent per cent amb el Govern d'Espanya la necessitat de regular els estàndards de qualitat d'algunes universitats privades al nostre país, com creiem que també ho comparteix el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i pensem que la immensa majoria dels grups d'esquerres d'aquest Parlament. La proposta passa per requerir informes obligatoris i vinculants a l'Agencia Nacional de Evaluación de la Calidad y la Acreditación, o, en tot cas, a l'agència autonòmica –aquest és el debat de fons que podem aprofundir en qualsevol moment–, per donar el vistiplau abans de crear una univer-

sitat pública o privada, i això evita que es permetin centres amb valoracions negatives o és un garant de la qualitat universitària.

De la mateixa manera, aquests nous requisits el que pretenen en el decret és que hi hagi una massa crítica mínima de 4.500 estudiants a les universitats i també que destinin almenys un cinc per cent del seu pressupost a la recerca i a la investigació. Aquests requisits indispensables es compleixen correctament a Catalunya en els dotze casos, a les dotze universitats que tots i totes coneixem; universitats públiques, però, en aquest cas –vull fer un èmfasi–, universitats privades que hem tingut oportunitat d'escoltar a la pròpia Comissió de Recerca i Universitats i que es van posicionar a favor d'aquests requisits que recull aquesta modificació del decret llei, ja que són estàndards de qualitat que ells mateixos, com acabem de comentar, compleixen.

No obstant, ens sorprèn, perquè hem escoltat moltíssimes vegades en aquest Parlament la dreta i l'extrema dreta del Partit Popular i VOX indignar-se i mostrar-se decebuts i enfadats perquè el Govern d'Espanya es va referir a determinats centres universitaris privats com a *chiringuitos*. Després, vosaltres mateixos feu referència a aquest nom de *chiringuitos* cada vegada que ho considereu, i quan altres parlen d'una definició correcta, doncs, misteriosament us sorprèn. Però, en tot cas, més enllà de trobar les bones o dolentes interpretacions de per què no us agrada la possibilitat de tancar alguns centres universitaris privats, sí que us podem confirmar una qüestió, i és la voluntat del Partit Socialista, mostrada pel president del Govern, Pedro Sánchez. La voluntat del Partit Socialista és plantar cara a tots els *chiringuitos* universitaris privats que existeixen a Espanya (*aplaudiments*), i especialment el de la Comunitat de Madrid de la senyora Ayuso. I això no és atacar cap sistema universitari concret ni cap universitat privada d'alt prestigi; que n'existeixen a Espanya, que som conscients de que n'existeixen i els hi reconeixem aquesta tasca.

Nosaltres votarem a favor de la major part de les propostes que ens presenta la moció d'Esquerra Republicana. Sí que hem de dir que votarem en contra del punt 2 concret, ja que no ens hem pogut posar d'acord en la redacció concreta d'aquest punt. Però, en tot cas, deixar molt clar que per part del Partit Socialista treballarem –i ho defensarem– perquè no existeixi cap amenaça d'envair competències de la Generalitat de Catalunya. I estem segurs que des del seu grup parlamentari també treballaran conjuntament per aquest objectiu. El que més ens interessa des del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar és continuar treballant perquè la universitat pública funcioni com a veritable eix d'igualtat d'oportunitats, generadora de cohesió social i motor de progrés econòmic de tots els catalans i de totes les catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn per posicionar els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I per fer-ho en primer terme i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Ens presenta, Esquerra Republicana de Catalunya, una interessantíssima moció sobre el sistema universitari, i dic «interessantíssima» perquè ens dona explicació de quin ha sigut el Govern d'Esquerra Republicana a les universitats i els problemes que hi ha a la universitat..., sí, a la universitat... Si això fos una PAU, Esquerra Republicana no hagués aprovat l'accés a la universitat, perquè ens presenta una moció plena d'errors ortogràfics, d'errors de sintaxi i d'errors de rigor jurídic. (*Aplaudiments*.) No, sí, escolti, ja els hi explicaré. No es preocupi que jo l'hi explico.

Miri, ens tornen a portar aquí la qüestió de l'agressió de l'Estat espanyol a les competències... Miri, per començar, jo els hi recomanaria que es llegeixin l'Estatut

d'autonomia de Catalunya, perquè es veu que no se'l llegeixen. Miri, vostès, al primer punt de la moció, parlen de que són competències exclusives de la Generalitat. A l'article 142.2.c de l'Estatut d'autonomia, si se'l llegeixen, són competències *compartides* –compartides. M'entén? Llegeixin-se'l, l'Estatut.

En segon lloc, després parlen vostès de la modificació del Decret 64/2021. Primer, quan em van passar això, vaig començar a mirar a internet quin era aquest decret. El Decret 64/2021 és de la Junta d'Extremadura sobre les qüestions universitàries. No, és que no és el 64/2021. Primer, és el *reial* decret. Ja sé que a vostès això de «reial» se'ls hi fa una mica estrany. Reial decret 640 –640–, i no 64 de 2021. Una mica de rigor. Quan parlem d'universitats hem de parlar amb rigor.

Miri, i després, bé, continuem amb aquesta moció en la que vostès parlen d'avançar en la reversió, amb l'esmena del PSC, de la taxa de reposició. I la taxa de reposició, en aquests moments, ja és del cent vint per cent a la universitat. I, és més, si haguessin escoltat vostès els rectors que van vindre a la comissió, haguessin sabut que precisament un dels problemes que tenen les universitats és que tenen tantes places vacants que si obren la porta a tothom baixarà el nivell del professorat, i que necessiten un temps per poder reposar aquest professorat que els hi fa falta.

Però, bé, escolti'm, vull dir, segueixen vostès amb aquesta obsessió amb el centralisme..., i aquest sectarisme, aquest nacionalisme sectari que perjudica els alumnes, que són els que vostès, amb això, perjudiquen –perjudiquen els alumnes.

Miri, jo vaig estudiar als anys vuitanta. Als anys vuitanta estudiar a fora era impossible. Per què? Perquè precisament no hi havia reconeixement de títols. Aquí hi va haver un canvi importantíssim: va ser tot el procés de Bolonya; va ser la Convenció de Lisboa, que ens va permetre que els nostres fills –el meu fill ha estudiat en quatre universitats a quatre països europeus–..., vull dir, ens permetés aquest procés de reconeixement fàcil i àgil entre les universitats europees.

I ara vostès volen aquí que reconeguem... Escoltin, A més, llegeixin també la Constitució espanyola. Ja sé que vostès això de la Constitució espanyola no els hi agrada molt, però llegeixin-la. L'article 149.1.30, competència exclusiva de l'Estat, el reconeixement de títols. Escolti'm, vull dir, a veure, vostè creu que..., sincerament, vostè creu que distribuir les competències beneficia els alumnes? Els perjudica, perquè crea un entrebanc més per a aquest reconeixement que ens va portar el procés de Bolonya.

Però, escolti'm, a més, també parlen vostès de les PAU. Però si la CRUE mateix ens està demanant que hi hagi una homologació de les PAU. Vostès volen aquesta Catalunya petita. Jo vull una Catalunya oberta, una Catalunya europea; és lo que volem des del Partit Popular. Aquesta Catalunya que vostès volen és una Catalunya petita. I, a més, parlen d'un model propi de PAU. Què és, que..., perquè no surtin d'aquí els que aprovin la PAU? (*Alguns aplaudiments.*) És que no volen que surtin d'aquí? Jo vull que surtin a Europa, que surtin a la resta d'Espanya, que surtin a Europa i vagin a tot arreu a estudiar. I això és lo que volem.

Però, a més, escolti'm, vull dir, jo els hi dic sincerament: això no passava la prova de la PAU. Acabaré llegint-li..., perquè ho dic, suposo que alguns partits votaran a favor. Jo no ho he entès, eh? –jo no ho he entès. Els llegiré a vostès el punt f, perquè.... Diu: «Vetllar, tot respectant l'autonomia universitària, perquè s'interpreti correctament la norma recollida a la LOSU pel que fa a la dret a aturar mitjançant els espais de representació estipulats, tots garantim l'aplicació de la LOSU, no suposa un menyscabament dels drets dels estudiants.» Vostès entenen lo que diu aquí? Vostès ho entenen? Escolti, jo soc advocat i estic acostumat a llegir sentències d'aquestes gruixudes que costen d'entendre. Però escolti'm, aquí això ho supera, eh?, ho supera extraordinàriament. I suposo que alguns hi votaran a favor i tot..., i no s'entén ni lo que diu.

Bé, escolti'm, miri, algunes coses els hi votarem a favor, perquè creiem que és necessari donar-hi suport pel tema del finançament. Bé, finançament..., presentin

vostès pressupostos aquí i a l'Estat els seus socis. I, per tant..., vull dir, segurament tindrem un millor finançament si vostès es decideixen a que els seus socis a Madrid i aquí presentin un pressupost que ens permeti aquest finançament.

Nosaltres volem una universitat oberta i uns alumnes que puguin estudiar a Catalunya, a Espanya i a Europa.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bé, Esquerra Republicana té una obsessió malaltissa. Sí, sí, una obsessió malaltissa per controlar tot allò que consideren seu. Gràcies, de totes maneres, per presentar aquesta moció, perquè permet evidenciar una mica la seva necessitat, la seva idea de pervertir el sistema universitari català. Però és que és una universitat que ha estat parasitada ideològicament per tots vostès i també l'han convertit en un instrument de propaganda del separatisme i també de l'imperi *woke*.

Ara bé, aquesta apropiació del sistema universitari català no l'han fet pas sols, no. S'ha permès gràcies a dècades, tant pel Partit Socialista, que l'ha utilitzat com una eina d'adoctrinament, com també pel Partit Popular. Pel Partit Popular, sí, que amb aquell model, amb el seu model de cessions, ha avalat una universitat amb disset models diferents, en comptes d'un de sol fort, cohesionat i nacional. (*Alguns aplaudiments.*)

Anem al gra. La moció en sí mateixa és un autèntic disbarat. L'anava llegint punt per punt i la veritat és que cada un era més vergonyós que l'altre. Per exemple, en primer lloc, vostès parlen de més competències, de més competències i també d'una suposada amenaça de recentralització del Decret 640/2021. Però de quina amenaça parlen? Si vostès són la veritable amenaça. Sí, vostès son la veritable amenaça. No sé com s'atreveixen a venir aquí a reclamar i exaltar unes competències que ja tenen, i més després de veure la publicació dels pitjors resultats de la història en temes de competències bàsiques i de selectivitat.

I, clar, vostès venen i diuen: «Home, sí, hi ha marge de millora.» Clar que hi ha marge de millora, si són els pitjors resultats que tenim. En matemàtiques, la nota de competències bàsiques és la pitjor des de que existeixen aquestes proves. A quart de l'ESO, tres de les cinc competències avaluades han estat suspeses. I a les PAU també s'ha obtingut la nota mitjana més baixa des del 2017, també a l'assignatura de català. Així, potser la seva imposició lingüística no funciona tan bé.

Els resultats són pitjors que a Cantàbria o a Extremadura, regions que tots vostès, quan tenen l'ocasió menyspreen, i tot i així segueixen exigint més competències. Per fer què? Per seguir condemnant els nostres joves a un futur de misèria? Ni tan sols davant d'aquest fracàs són capaços d'admetre que les matemàtiques amb perspectiva de gènere, que la història manipulada, que la imposició lingüística estan destrossant l'aprenentatge dels més petits. (*Alguns aplaudiments.*)

Vostès en són els culpables. Després d'anys de govern, estem a la cua d'Espanya perquè els nostres alumnes no superen ni els nivells més bàsics. I tot i així tenen la poca vergonya de dir que l'amenaça és la suposada recentralització. Però és que, per acabar-ho d'adobar, demanen que sigui l'Estat qui assumeixi el cost de l'aplicació de la nova llei universitària. És a dir, volen més competències, però que les pagui *papá Estado*. El de sempre: sobirania per manar, però dependència per finançar.

I ho fan perquè saben que el Partit Socialista els hi concedirà. I què ens deixa a canvi el Partit Socialista, *ni obrero ni español*? Què ens deixa a canvi? Doncs corrupció, polítics vinculats amb la prostitució i una estructura de clientelisme (*alguns aplaudiments*) pur i dur tant a la *sede de la calle Ferraz* com a la *sede* que tenen..., a la sucursal al carrer Pallars. Sí, senyors socialistes, sí (*veus de fons*), sí.

Un altre dels punts que defensen també amb molt d'entusiasme és l'autonomia universitària. A Catalunya, la suposada autonomia universitària és la coartada perfecta per a l'adoctrinament, l'excusa per permetre la violència, excloure els professors i els alumnes que no segueixen el ramat d'ovelles i convertir les aules en trinxeres polítiques.

Però, no, senyors diputats, la universitat no ha de ser el laboratori del separatisme ni l'espai privilegiat de col·locació dels amiguets de torn. Des de VOX defensem una universitat única per a tot Espanya, un model nacional comú i exigent que garanteixi igualtat d'oportunitats a tots els joves, vinguin d'on vinguin. Això inclou també una selectivitat igual a tot el territori, perquè amb els pèssims resultats actuals no cal blindar cap model propi català, sinó que cal apostar per un sistema just, rigorós i sense privilegis territorials. Tot el que s'hi oposi no és autonomia, és desigualtat disfressada.

Vostès segueixin amb les seves bajanades, que nosaltres ja continuarem al costat de professors i d'alumnes per aconseguir que la universitat no els condemni a ser la primera generació en viure pitjor que els seus pares. Abandonin tota esperança, perquè tots els diners que han estat malgastant en intentar adoctrinar els joves cauran en sac foradat. Perquè, sí, saben –i tant que ho saben!– que el futur ens pertany. I sí, ho tornarem a fer. Els patriotes, els joves patriotes, acabarem amb aquesta hegemonia de l'esquerra que fa tants anys que està en les universitats catalanes. No en tinguin cap dubte.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conselleres, diputades... Reconec VOX com a autoritat en matèria de parasitisme polític. Cal ser humil i, francament, vostès en saben infinitament més que nosaltres d'aquesta qüestió.

Dit això, compartim diversos dels reptes i oportunitats que planteja la moció, molt destacadament la garantia d'una autonomia universitària efectiva i avançar en el reconeixement del talent i del potencial existent a les universitats públiques del nostre país. D'aquí l'aposta de Comuns per aquesta universitat pública i també de qualitat.

Compartim, per tant, amb la moció, la reivindicació de l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria d'universitats, tant pel que fa a la creació d'universitats públiques com a l'autorització de les privades. I estem d'acord en que la regulació estatal d'aquests estàndards de creació d'universitats privades ha de respectar escrupolosament les competències de la Generalitat.

Però no compartim la suposició de que la modificació del Decret 64/2021 per adaptar aquests estàndards amenaci les nostres competències. L'enduriment dels criteris per crear universitats privades és positiu i és necessari. Cal més control sobre la seva creació, evitant-ne l'excessiva proliferació sense qualitat. Ja s'han posat alguns exemples, molt assenyaladament en una comunitat com la de Madrid, on tenen fins a tretze universitats privades.

Per tant, el problema existeix i cal posar-hi remei. Ens estem referint a centres que equivalen a una fàbrica de títols per a estudiants amb capacitat econòmica i sense la capacitat per accedir, en canvi, a la universitat pública. Són la norma? No, en absolut, però *haberlos haylos*, i, per tant, les pròpies universitats privades haurien de ser les principals interessades en que no es creï aquesta tipologia de centres per no perjudicar el seu prestigi acadèmic.

La moció fa referència també a alguna de les qüestions més importants per a un sistema universitari català de qualitat, amb propostes en matèria de recursos humans, sobre rejuveniment de plantilles i estabilització de treballadors més preca-

ritzats, però també la contractació de professors lectors, resultat de l'aplicació de la LOSU, que és cert que necessita un cert finançament addicional per part de l'Estat per a la seva plena implementació, però també l'increment i tecnificació de plantilles del PTGAS o l'estabilització del PDI precari. I també la referència a posar fi a la precarietat laboral amb plena garantia de continuïtat del personal investigador pre-i postdoctoral, i amb la necessitat d'atorgar el quart any de contracte per a totes les doctorandes per fer possible la finalització de la seva tesi, donada la durada mitjana del període per a la realització d'aquesta.

Compartim la importància d'un programa de beques salari per a la igualtat d'oportunitats dels estudiants vulnerables en el seu accés a la universitat, però també perquè considerem molt important que la universitat sigui més diversa, com ho és la pròpia societat, i que, per tant, afronti aquest repte com una oportunitat per a una universitat més representativa socialment que es pugui beneficiar de tot aquest potencial.

Més dubtes ens genera l'eficàcia d'un possible traspàs de competències per agilitzar la convalidació i homologació de títols, un tràmit que, per definició, exigeix filar prim; però, no obstant, sempre ens sembla positiu avançar en autogovern i, per tant, ens sembla interessant aquesta possibilitat.

Una qüestió tristament d'actualitat: la inestabilitat en les PAU a propòsit dels criteris de correcció relacionats amb l'ortografia, que ha afectat no només la imatge de la universitat catalana, sinó que ha donat una sensació d'improvisació, allunyada de la realitat, que pensem que no s'hauria de repetir. Per tant, cal conèixer els criteris de correcció amb prou antelació, sense que la seva difusió pugui donar lloc a confusió.

I una última qüestió: la LOSU preveu el mecanisme de dret a l'aturada acadèmica si es fa a través dels espais representatius i, malgrat això, és cert que algunes de les universitats fan una interpretació massa restrictiva de l'exercici d'aquest dret, cosa que a la pràctica es tradueix pràcticament en impedir el seu exercici en determinades circumstàncies. Per tant, compartim la necessitat de que la seva aplicació estigui prou garantida a les universitats catalanes.

Per tant, hi votarem favorablement.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Això seu sembla un exorcisme. És com si a través d'un ritual haguessin expulsat del cos la responsabilitat i culpabilitat que ostenten en matèria educativa a Catalunya. Han fet net i no recorden que la conselleria d'Ensenyament la van dirigir vostès fins al 2024? Els hem de recordar que vostès han investit el senyor Illa i que, per tant, són còmplices i corresponsables de les polítiques educatives del Govern actual? Tenen poca memòria.

La llei del sistema universitari aprovada a Madrid, que ara critiquen i que suposa una càrrega econòmica brutal per a Catalunya, saben qui la va aprovar al Congrés dels Diputats espanyol? Vostès. Què és, que van votar malament o que de tant furgar-se el nas i estirar les cames al cim de la taula ja no saben ni què voten a Madrid? Una llei que no satisfà ningú, ni els estudiants, ni els claustrs, ni els professors ni els rectors. Una llei que no ens permet inaugurar sense ingerències noves universitats ni escollir el nombre de docents que cal contractar i que, en canvi, ens obliga a assumir el cost total de la factura.

Les seves decisions polítiques són un atemptat continu a l'escola catalana, a la nostra llengua, a la nostra sobirania i al seny i l'ordre. Avui el Departament d'Ensenyament, rebaixat a Departament d'Educació, no és sinó una sucursal del ministeri espanyol rendit a una agenda que pretén adoctrinar el jovent en una visió globalista, multicultural i desarrelada. La Generalitat no només no ha combatut, sinó que ha

participat de la descomposició de l'autonomia universitària de la que suara gaudíem. Han preferit agradar a Madrid, a Brusselles, als lobbys pedagògics abans que defensar els interessos dels catalans i de Catalunya.

Els darrers balanços són devastadors. Que en el rànquing internacional universitari 2025 la universitat catalana més ben posicionada sigui la Universitat de Barcelona en el cent quaranta-novè lloc dona fe del desprestigi creixent del sistema educatiu que vostès han contribuït a desballestar. La LOSU que vostès van aprovar a Madrid és una eina per uniformitzar, neutralitzar i fer desaparèixer qualsevol rastre d'un sistema universitari català propi i suposa una reducció de la capacitat de les universitats catalanes per definir els seus models acadèmics, lingüístics i d'investigació. Cap exorcisme que s'autopractiquin ens privarà de veure el cinisme i la ineptitud que s'amaguen rere la carcassa.

El president

I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé, en primer lloc, agrair les esmenes i el to dels grups de Junts, del PSC i de la CUP, també dels Comuns, per la seva intervenció, sobretot per aquelles esmenes que hem pogut incorporar i que creiem que milloren la proposta inicial. I també, doncs, poder constatar aquest consens majoritari dintre d'aquesta cambra.

I, per tant, al diputat del PP, que l'he vist una mica nerviós, desubicat, suposo que l'estratègia passava per anar en contra de la moció per no parlar de l'objecte del que parla la moció. Perquè, miri, li posaré xifres de quina és la realitat del que estem parlant en aquest Decret 640/2021. Miri, la realitat és que el nombre d'universitats privades de l'Estat ha passat de setze a quaranta-sis. Si parlem de la Comunitat de Madrid, que és on tenim el veritable problema..., ja sé que vostès, quan els hi parlem d'Ayuso tanquen files, però en el cas de la Comunitat de Madrid té tretze universitats privades, sis universitats públiques; la comunitat amb més universitats privades de tot l'Estat, malgrat que tenen informes desfavorables del ministeri i malgrat que les universitats públiques estan patint un infrafinançament i un escanyament brutal. Aquesta és la seva política universitària. *(Aplaudiments.)*

I per acabar, a la diputada d'Aliança Catalana, l'hi clarifico: consellera d'Educació, consellera de Recerca i Universitats. També són dues comissions separades, per si vol venir algun dia i intentar aprendre alguna cosa.

I per últim, a la diputada de VOX, que veig que va entenent les coses: sobirania, tota; competències, totes; finançament propi, i fins a la independència. Això és el que volem.

I per últim —em queden deu segons—, també aprofitar per agrair que la consellera pugui estar present, doncs, en el debat d'aquesta moció, malgrat que enteníem perfectament les circumstàncies.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 18, 19, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels objectius amb relació a la descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic (continuació)

302-00121/15

Iniciarem les votacions amb la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment dels objectius amb relació a la descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic. Començarem votant conjuntament els punts 1, 4, 5 i 6.

S'inicia la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 102 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 101 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

I finalment votarem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 59 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la degradació dels barris (continuació)

302-00127/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la degradació dels barris.

Iniciem la votació amb el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 102 vots en contra, 17 vots a favor i 11 absències.

Votem ara la resta de punts de la moció, que són els punts 1 a 3, els punts 5 i 5 bis i els punts de 6 a 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 101 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències del Pacte verd europeu i la necessitat de defensar el sector primari (continuació)

302-00122/15

Votem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències del pacte verd europeu i la necessitat de defensar el sector primari. El senyor Joan Garriga demana la paraula.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president, era per poder fer lectura del punt número 8.

El president

Perfecte. Doncs, abans de començar la votació, li demano a la diputada secretària tercera, la senyora Rosa Ibarra, que procedeixi a la lectura del punt número 8.

La secretària tercera

«Denunciar ante el Gobierno de la nación el pacto verde europeo y las graves consecuencias que ha tenido para la economía española, en especial el sector primario. Asimismo, promover en el ámbito de sus competencias la eliminación de todas las políticas inspiradas en el pacto verde europeo.»

El president

Votarem en primera instància conjuntament els punts 4.e i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 102 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

I votem a continuació la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 102 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema universitari (continuació)

302-00123/15

I finalment votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema universitari.

Votem de manera conjunta els punts 1 i 3.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 103 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

De manera conjunta votarem als punts 3.b, 3.c i 5.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 77 vots a favor, 11 vots en contra i 42 abstencions.

També de manera conjunta votarem els punts 3.e i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 62 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 3.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 102 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 5.a i 5.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 88 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

I finalment votarem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'aplicació del programa d'acció de la Conferència Internacional sobre la Població i el Desenvolupament i la defensa dels drets sexuals i reproductius

401-00029/15

A continuació, procedirem a la lectura de la declaració següent: la declaració del Parlament de Catalunya sobre l'aplicació del programa d'acció de la Conferència In-

ternacional sobre la Població i el Desenvolupament i la defensa dels drets sexuals i reproductius.

Té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, per fer la lectura de la declaració.

El secretari segon

«Ara fa trenta anys, la Quarta Conferència Mundial de les Dones, celebrada a Pequín el 1995, i la Conferència Internacional sobre la Població i el Desenvolupament, celebrada al Caire el 1994, van establir un full de ruta transformador, partint de la premissa que sense igualtat de gènere no es pot gaudir plenament dels drets humans i reconeixent la centralitat dels drets sexuals i reproductius per a la igualtat de gènere. Els programes d'acció respectius van fixar objectius concrets, com l'accés universal a la salut sexual i reproductiva, l'educació sexual, la reducció de la mortalitat materna i infantil o l'abordatge integral de les violències masclistes.

»Tres dècades després, els avenços són notables però insuficients. Cap país del món no ha assolit encara la igualtat de gènere, tal com es va posar de manifest el proppassat mes de març en la seixantena sessió de la Comissió sobre l'Estatut de les Dones, que commemorava el trentè aniversari de la Plataforma d'Acció de Pequín, a la qual van assistir les diputades de la Mesa del Parlament de Catalunya en representació de la institució.

»De la mateixa manera, a l'abril del 2024 al voltant de dos centenars de càrrecs electes de més de cent països es reunien a Oslo, en el marc de la Conferència Internacional de Parlamentaris sobre l'Aplicació del Programa d'Acció de la Conferència Internacional sobre la Població i el Desenvolupament, i constataren que les persistents desigualtats de gènere, racials i socioeconòmiques continuen limitant el ple exercici dels drets sexuals i reproductius de moltes persones. En aquesta cimera es va aprovar la declaració de compromís d'Oslo, que reafirma el programa d'acció de la Conferència Internacional sobre la Població i el Desenvolupament com a referent global de present i de futur per a garantir els drets sexuals i reproductius com a drets humans, en un context d'emergències globals, conflictes bèl·lics i auge de l'extrema dreta i dels moviments antigènere i antidrets, que amenacen els avenços assolits.

»Catalunya té una infraestructura de salut sexual i reproductiva capdavantera a escala internacional i una estratègia nacional de drets sexuals i reproductius que parteix d'una visió feminista, interseccional i basada en drets, amb l'objectiu de garantir l'exercici efectiu dels drets sexuals i reproductius al llarg de la vida."Tanmateix, cal continuar reforçant l'accés equitatiu als serveis que garanteixen aquests drets arreu del país, blindar-ne el finançament i protegir-los dels discursos antigènere, antidrets i d'odi, i també de qualsevol amenaça de regressió.

Davant dels actuals reptes globals, el Parlament de Catalunya declara la necessitat de:

»— Garantir la continuïtat de l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius, i desplegar-la en col·laboració amb les entitats especialitzades, els consells de participació, els col·legis professionals i les societats científiques.

»— Prioritzar la inversió contínua en personal sanitari, especialment en personal dels centres d'atenció primària i en llevadores, i potenciar la xarxa d'agents de salut comunitària per a accelerar l'assoliment de la salut i els drets sexuals i reproductius per a tothom.

»— Agilitar la implantació de l'educació sexual integral, adequada a cada edat, amb un pla d'acció que en detalli l'aplicació, els recursos, el seguiment i l'avaluació, perquè els adolescents i els joves tinguin la capacitat de prendre decisions basades en informació veraç i en el coneixement del propi cos i d'establir relacions basades en el respecte i el consentiment, i perquè els infants tinguin eines per a identificar les violències sexuals de les quals puguin ésser víctimes i per a alertar-ne.

»– Destinar els recursos necessaris per a salvaguardar l'autonomia corporal i reproductiva de totes les persones, especialment de les dones i les persones LGBTI+, en tota llur diversitat, incloent-hi la desestigmatització de la interrupció voluntària de l'embaràs i l'accés a aquest servei en tots els centres de referència, complint el temps màxim establert per a la prestació des del moment de la sol·licitud i protegint les dones i les professionals que hi treballen de l'assetjament dels grups antidrets.

»– Reforçar la cooperació feminista internacional, donant suport econòmic a les agències especialitzades de les Nacions Unides, vetllant per la protecció dels drets sexuals i reproductius en situacions de crisi i emergència, garantint l'accés a la salut sexual i reproductiva de les persones desplaçades, refugiades o víctimes de conflictes, i també l'atenció davant les situacions de violència masclista i LGBTI-fòbica que puguin patir, i donant suport a defensores dels drets sexuals i reproductius i a organitzacions del sud global que treballen en contextos d'emergència, crisi climàtica o repressió.

»El Parlament de Catalunya, com a institució democràtica compromesa amb els drets humans, demana que es protegeixin els drets sexuals i reproductius davant la desinformació i la incitació a l'odi, especialment en els àmbits educatiu, sanitari i comunicatiu. En aquest sentit, el Parlament reconeix el paper essencial de les organitzacions feministes com a agents de canvi i democratització, i declara que cal garantir-ne la participació efectiva en el disseny, l'aplicació i el seguiment de les polítiques públiques relacionades amb aquests drets.

»Finalment, el Parlament de Catalunya fa una crida a continuar treballant a escala nacional i internacional per a garantir que totes les persones, en tota llur diversitat, puguin decidir lliurement i informadament sobre els aspectes relatius a llur sexualitat, reproducció i autonomia corporal, en un entorn lliure de violència, coerció i discriminació.

»Palau del Parlament, 3 de juliol de 2025.»

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor diputat.

Suspenem la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els haig de comunicar una nova delegació de vot: el diputat Alberto Bondesio Martínez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torreveiano per a la sessió d'aquesta tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment d'una educació en català

302-00124/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment d'una educació en català. És presentada pel Grup Par-

lamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé; bona tarda, conseller. Vostès saben que l'àmbit educatiu és estratègic, tant per garantir la igualtat d'oportunitats com per garantir la cohesió social i territorial, i respecte a la nostra llengua, l'escola és clau per garantir-ne el futur. Tanmateix, el català cada cop es troba més arraconat en el nostre sistema educatiu per la combinació perniciosa de tres elements.

En primer lloc, la situació general en la que es troba el nostre sistema educatiu, amb una gran complexitat a les aules, amb uns docents que estan totalment sobresaturats. Això també arracona la nostra llengua. En segon lloc, per la deixadesa que nosaltres identifiquem que hi ha hagut en la darrera dècada en els diferents governs que han passat per la Generalitat: hem mirat cap a una altra banda mentre la immersió lingüística s'anava convertint cada cop més en un miratge. I, per descomptat, també és conseqüència de les ingerències espanyolistes, tant de tribunals com de governs espanyols. No només estem parlant de la Llei Wert o de la sentència del vint-i-cinc per cent, sinó que ens remuntem al que va passar amb l'Estatut i la reculada general que hem anat fent a nivell conceptual, polític i legal respecte al català a l'escola.

La CUP, amb aquesta moció, fem propostes per afrontar aquests tres reptes: mesures generals per revertir la situació del sistema educatiu, mesures concretes per enfortir el català i una resposta legislativa.

Primer: proposem mesures generals per millorar la situació del nostre sistema educatiu. Primer, desplegar el decret de l'escola inclusiva. Segon, reduir de forma real les ràtios. I, tercer, millorar les condicions laborals i retributives de les nostres professionals.

En segon lloc, proposem tota una bateria de mesures concretes per garantir l'aprenentatge i l'ús del català a l'escola. I aquí tenen vostès la moció. No tinc temps per exposar-la, perquè és una moció que reconeixem que és molt extensa. Parlem de fer possible una acollida lingüística real de tot l'alumnat nouvingut i inclòs el que ve d'altres punts de l'Estat espanyol. Parlem de garantir la competència professional per a la docència de la llengua catalana i literatura, d'assegurar la formació específica i els recursos necessaris per als docents i altres professionals amb relació al nostre model lingüístic i la metodologia immersiva. Reforçar l'acció de la inspecció educativa per fer complir els plans lingüístics de cada centre i actuar en aquells casos en què no sigui així. Catalanitzar la formació professional, també la dual. Aconseguir que el català sigui realment la llengua vehicular més enllà de les hores lectives, doncs, tant al lleure educatiu com a les extraescolars, al menjador, etcètera, per part de l'alumnat i també de les famílies. I implementar una prova multinivell a quart d'ESO per tal d'avaluar la seva competència real en llengua i d'aquesta manera determinar si l'alumnat té un nivell C1, un B2 o un B1; una prova multinivell que nosaltres proposem que acabi substituint l'actual sistema d'acreditació del C1.

I en tercer lloc, davant la imminent sentència del Constitucional en relació amb el vint-i-cinc per cent, proposem dur a terme, elaborar una nova iniciativa legislativa per protegir-nos-en de forma immediata.

Vostès saben que no compartim la proposta que van fer la legislatura passada, la jugada amb la Llei 8/22. Entenem que és el que calia fer en aquell moment. Tot i que puguem reconèixer fins i tot que va servir per aturar una aplicació generalitzada de la sentència del vint-i-cinc per cent –no tenim problema en reconèixer aquest mèrit–, la realitat és que no ha aconseguit aturar les sentències centre a centre. Això està aquí.

I el que és més perillós: on som ara? La Llei del català a l'escola, la coneguda Llei del català a l'escola, la 8/22, va introduir de forma explícita la curricularitat del castellà. Què passa? Encara que el Constitucional no tombi aquesta Llei, «curricular» és un terme jurídicament indeterminat i, per tant, aquí hi pot haver una reinterpre-

tació per part del Constitucional –fins i tot l'actual consellera Romero va reinterpretar «curricular» com a vehicular quan explicava la llei– i, per tant, això contradiria directament la LEC, que és la llei que vostès tan defensen i ens n'aniríem a un marc que representa una reculada increïble del qual no hi hauria volta enrere.

Per això plantegem la necessitat d'aquesta nova llei instrumental, útil, que sigui la millor fórmula tenint en compte el marc legal vigent, que reculli les virtuts, que en són moltes, del Decret 6/22 i que s'entengui com una evolució necessària del que ja es va fer la legislatura passada. Això és el que els hi estem plantejant, diputats i diputades. Perquè, si no, quina alternativa proposen? I els hi preguntem de veritat: quina alternativa proposen? Esperem de braços creuats a veure què ens diu el Constitucional? Això pensem que seria una irresponsabilitat. O directament diem desobeïrem lo que ens digui el Constitucional perquè ja estem farts i fartes de les ingerències dels tribunals? Perfecte, és el que nosaltres portem reclamant des de la legislatura passada.

Costa de creure que en aquesta legislatura, amb la correlació de forces, puguem fer allò que no vam fer la passada quan teníem majoria independentista. Per tant, votin a favor de la moció i posem-nos a fer feina.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les, té la paraula en primera instància, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Bona tarda, conseller. Agraïm a la Candidatura d'Unitat Popular la presentació d'aquesta moció, que de nou posa al centre un debat essencial per al futur del país: la garantia d'una educació plenament en català. I també aquest seguiment a l'exigència d'un posicionament clar davant les possibles ingerències judicials al model d'escola catalana.

És des d'aquest compromís ferm que entenem que la resposta a la judicialització de la llengua no pot ser ni fragmentada, ni improvisada, ni unilateral. El nostre grup va fer un pas decidit l'any 22 impulsant un consens ampli que es va traduir en la Llei 8/2022 i el Decret 6/2022. Aquella resposta va ser eficaç per protegir jurídicament el model d'immersió davant d'una sentència que pretenia imposar aquest mínim de vint-i-cinc per cent de castellà a les aules, i sobretot vam demostrar que quan actuem amb responsabilitat institucional som capaços de protegir allò que ens és essencial. I volem recordar també que, al febrer, amb una moció aprovada en aquest Ple, d'Esquerra Republicana, fèiem una proposta fonamental: defensar el model d'immersió davant de qualsevol ingerència judicial, tot garantint que les decisions sobre llengües al sistema educatiu es prenguin en base a criteris pedagògics i sociolingüístics.

Ara bé, en quin moment estem ara? Som conscients que el context de l'any 22 ha evolucionat. Som els primers a dir que cal adaptar-nos, que sempre hi ha marge de millora, però aquest pas endavant no pot significar una esmena a la totalitat de tot allò que es va aconseguir en aquell moment. No compartim que la via sigui derogar la llei ni el decret, més aviat cal reforçar-ne l'esperit, consolidar els avenços i continuar construint aquests grans consensos, aquests consensos majoritaris i amplis.

Sabem, perquè l'experiència ens ho diu i perquè ho hem vist reiterades vegades, que els tribunals espanyols no responen a criteris pedagògics, sinó a una voluntat política clara: laminar l'escola catalana. I ho faran amb qualsevol normativa, sigui quina sigui, sempre. Sempre hi trobaran possibles escletxes per impugnar-la; sempre interpretaran contra el nostre model d'immersió. Per tant, no podem ser ingenus en aquest sentit. Els tribunals no intervenen per millorar l'educació, sinó per imposar un relat totalment ideològic.

Ara bé, això vol dir que no podem fer res? En absolut. Davant d'aquesta realitat, més que mai, seguim exigint al Govern que es mogui i que lideri, que expliqui. Ens ha d'explicar, davant d'una possible sentència desfavorable del Tribunal Constitucional, què pensa fer. Què pensa fer, Govern, pel català? Quina resposta donarà per garantir que la llengua pròpia de Catalunya continua sent la llengua vehicular i de cohesió al sistema educatiu?

A Esquerra Republicana tenim propostes, volem consens, però és el Govern qui ha de prendre aquesta iniciativa, anticipar-se i fer política amb valentia. I és precisament aquest concepte de consens el que trobem a faltar en l'actual acció de govern. Denunciem aquesta manca de lideratge per anticipar-se als reptes que pot plantejar aquesta possible sentència del Tribunal Constitucional, així com la manca, també, d'un diàleg estructurat, un diàleg permanent amb els grups parlamentaris i amb les entitats educatives i amb les entitats també de defensa de la llengua.

Agraïxo de nou a la diputada Estrada l'acceptació de sis esmenes i la transacció acordada. Nosaltres hem volgut posar en valor la feina del pacte nacional per la llengua, especialment en el seu horitzó 4, que recull de manera clara els objectius compartits per garantir aquesta centralitat del català en el sistema educatiu. I és aquí on Esquerra Republicana centra la seva acció amb rigor, propostes concretes i capacitat d'acord. I aquest és el camí: reforçar allò que ens uneix i no debilitar el que vam construir conjuntament.

Avui més que mai, per tant, necessitem una estratègia de país i per això som i volem ser exigents amb el Govern. Ho vam ser amb la signatura del pacte d'inversió, ja deixant-ho molt clar en un acord concret –ho cito textualment–: «El Govern de la Generalitat, si es posa en risc la prevalença d'aquest criteri pedagògic, promourà, amb el consens de la resta de forces polítiques i entitats que defensen el model d'escola catalana, les reformes i accions necessàries per defensar-lo i garantir-lo, sense abandonar mai l'objectiu.» Per tant –aprofito, conseller, que està aquí–, cal complir-lo. S'ha de fer política amb majúscules, ferma, generositat i capacitat, sobretot, de teixir grans consensos de país.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, bona tarda a tothom. Vet aquí una moció subsegüent a una interpellació, que a la vegada és una ampliació d'una moció anterior, per promoure la millora del català al nostre sistema educatiu i que comparteix acords amb les darreres mocions del Ple, com, per exemple, la de drets lingüístics del mateix grup, la de la situació del sistema educatiu del Grup de Junts, la de les prioritats en matèria educativa d'Esquerra Republicana, com ha esmentat la diputada, i un seguit de PRs en matèria educativa dins de les comissions, evidentment, d'Educació i Formació Professional.

Malgrat això, no és un problema, tot i que deuen coincidir amb mi que és una mica complicat d'explicar que hem d'aprovar la mateixa cosa diferents vegades.

Però sí, volem treballar per aquesta millora i agraïm tenir l'oportunitat per tornar a explicar algunes d'aquestes qüestions. Primer, la de posar en valor que hi ha un ampli consens polític en la llengua, en defensar la llengua catalana i recolzar-la institucionalment i socialment, i la feina que s'ha fet amb tota aquesta intenció. I evidentment, aquest consens que també s'ha esmentat, és un consens real, tot i que cadascú té el seu punt de vista. Sabem que l'ús social del català no està en el seu millor moment i també que és feina de tothom millorar-ne el percentatge, però també hi han bones notícies tant pel que fa als resultats de les competències bàsiques en llengües o els resultats de la selectivitat d'aquest estiu.

I com es demostra, aquest recolzament institucional que també se n'ha fet esment? Doncs deixi'm que comparteixi un molt molt breu resum dels darrers mesos del Govern: paquet de mesures de millora educativa per a la millora de les llengües; paquet de millores directament a la llengua catalana a les aules; pla nacional per la llengua amb una mirada transversal i una bateria d'accions avaluable dirigides a l'escola; pla de xoc dels ensenyaments del català per a persones adultes; bé, inclús una conselleria i un conseller –que és el primer cop en tota la història de Catalunya que en tenim– per garantir la preservació i l'impuls del català i de l'aranès a l'Aran.

Però cadascuna de les vegades que he tingut l'honor de sortir en aquest faristol per parlar del català a les aules o del català a l'escola, ho he dit i ho tornaré a dir, i que quedi molt clar: el sistema educatiu català, amb tots els governs que han passat, amb tots els consellers i conselleres de la història, amb tota la comunitat educativa, incloent-hi les AMPAs o les famílies, per descomptat, amb tot el marge de millora que tenim i que evidentment s'expressa aquí cada dia, sí que ha fet els deures, sí que treballa per la llengua catalana. Potser és el lloc on millor s'ha fet la feina. Per tant, una altra vegada: gràcies, docents, gràcies, escola, per tenir cura, ensenyar i parlar en català. Deixem d'apuntar contínuament a l'escola com el motiu de tots els mals. Descrivim escenaris positius que posin en valor la bona feina feta.

Dit això, la moció parla de mesures que veiem bé, i agraïm molt la voluntat del Grup de la CUP, i en especial de la diputada Estrada, per intentar cercar espais de consens, per parlar de sinergies, per tenir aquests moments de reflexió conjunta i per l'acceptació, evidentment, de les esmenes del meu grup i d'algunes de les transaccions. Moltes gràcies, de veritat.

La moció, com deia, introdueix mesures molt interessants i coincideix plenament amb el que està fent el Govern. Ja ho he dit, però en faré un breu resum també: aules d'acollida com a bona pràctica a potenciar; mesures per potenciar la tria de la filologia catalana; noves eines per als docents i la seva formació i acompanyament; molt important i essencial –també ho han esmentat–, el compromís de l'ús del català a l'FP, i, finalment, el capítol del lleure educatiu, molt important perquè no només el català s'ha de parlar a les aules, sinó que s'ha de parlar entre iguals –i aquí introduïm el joc, el pati i les extraescolars–, i és un capítol per a nosaltres essencial.

Evidentment tenim divergències. Òbviament, estem aquí per sumar i confrontar mirades. Nosaltres, des del PSC i Units per Avançar, no volem contribuir més a aquesta contínua judicialització de la llengua. La nostra fita és el foment d'aquesta, assolir la plena competència del català i l'aranès a l'Aran per tothom. No creiem tampoc en mesures per castigar o assenyalar aquells que no ho fan bé, o crear una escola que acrediti diferent en funció del que t'ha tocat a la vida.

Creiem i treballarem per una escola amb prou recursos per garantir la plena competència del català, que confia en criteris pedagògics per avançar; una escola per a tothom, tingui la necessitat que tingui. Les millores a l'educació necessiten molt temps, ja ho sabem, però un canvi al sistema sempre respon amb una capacitat de transformació multiplicadora.

Moltes gràcies.

El president

Ara poden intervenir els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes per tal de fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... El retrocés de la llengua és una qüestió de país i també una qüestió de drets, drets lingüístics dels infants i joves que tenen a rebre l'educació en la llengua pròpia de Catalunya i drets del conjunt del país a preservar i fer viure la seva llengua. I mentre alguns neguen l'evidència, està clar que les proves de competències bàsiques de quart d'ESO publicades fa pocs dies

ens avisen d'un retrocés preocupant. Només un 43,3 per cent de l'alumnat no assoleix el nivell mínim d'expressió escrita en català. A la selectivitat, per exemple, la llengua catalana i literatura ha estat la matèria comuna amb la nota mitjana més baixa. I mentre hi han aquestes dades que ens alerten, el Departament d'Educació reparteix vals escolars amb errades ortogràfiques i fins i tot va plantejar que les faltes no penalitzessin a la selectivitat. Amb això ens preguntem quin missatge envia la conselleria d'Educació als joves, si el mateix departament valida la feina mal feta, banalitza la llengua i no empatitza amb el deteriorament lingüístic que pretenem combatre.

Aquestes dades ens preocupen, però sobretot ens interpel·len. Ens parlen d'un retrocés que no és inevitable, sinó conseqüència de desatencions i manca de lideratge polític. És per això que cal reaccionar, cal governar i cal defensar amb orgull allò que ha fet que la nostra escola sigui un model de cohesió social, un model d'èxit, d'igualtat d'oportunitats, amb aquesta immersió lingüística i amb l'ús del català com a llengua vehicular. Per això, rebutgem l'intent d'imposar percentatges. Rebutgem que siguin els tribunals els que decideixin què s'ha de fer a les escoles. I rebutgem que es posi sota sospita permanent els docents i equips directius que apliquen un model pedagògic avalat per dècades de bones pràctiques.

I amb tot això preguntem al Govern..., i pensava que hauria vingut la consellera d'Educació. Però preguntem al Govern: què pensa fer per defensar l'escola catalana de les imposicions judicials? Com pensa protegir aquest model d'èxit construït amb tant d'esforç amb moltes generacions de mestres, famílies i institucions? Perquè està clar que normalitzar que el poder judicial pugui decidir sense fonaments pedagògics, com en el cas del català, o sense fonaments tècnics, com en el cas de les obres de Sixena, és admetre que el Govern no pot decidir ni governar.

Sincerament, és trist, i lamento profundament veure com, sempre, els poders de l'Estat ataquen la nostra llengua i tot allò que fa olor de català. Quina actitud tan anticultural i de mirada tan estreta! Per l'obsessió de la unitat de la pàtria perseguien, assetgen i discriminen el català, i està clar que perseguint el català no només volen perseguir el catalanisme, sinó també anorrear-lo.

Des de Junts per Catalunya ho tenim clar: cal garantir la immersió lingüística a les aules amb aquestes aules d'acceleració lingüística, que són una nova fórmula que és molt útil en els centres i que cal implementar amb més força; reforçar el català també, evidentment, com a llengua vehicular; protegir els equips docents; incentivar els estudis de filologia catalana, i reforçar també la inspecció educativa per fer garantir el compliment d'aquest model lingüístic. Cal recuperar la confiança, el respecte i l'autonomia dels centres i dels mestres.

I amb això, amb totes aquestes altres mesures que avui aportava la diputada de la CUP, a qui nosaltres estem també molt agraïts per la presentació d'aquesta moció i a la qual també ens hi sumem... Però no volem només que la llengua quedi reclosa a l'aula, sinó que volem que hi hagi una política lingüística integral que vinculi l'educació amb els mitjans, el lleure, el món digital i l'àmbit, també, familiar. No volem només garantir hores de català, sinó que el que volem és que aquests infants, quan acabin l'escolarització, tinguin un domini efectiu i ric del català i sobretot també un entorn on utilitzar-lo. La defensa del català és una responsabilitat col·lectiva de tots, de tots nosaltres, de prestigiar la nostra llengua, de reivindicar-la i d'usar-la sense complexos, perquè la llengua és el pilar de la nostra nació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Bona tarda a tothom. Conseller... Bueno, volvemos, por enésima vez ya, a hablar sobre la educación en catalán, concretamente sobre el

empecinamiento de la CUP y algunos otros en ciertas cuestiones que repiten una y otra vez, me imagino que por aquello del «miente, miente, que algo queda». Y vamos a desgranar, en estos cuatro minutos que tengo, pues alguna de estas mentiras.

Mire, empieza la moción diciendo que el catalán es lengua propia de Cataluña y del conjunto de los Países Catalanes. Miren, los Países Catalanes no existen, ni como país, ni como ente político, ni como nada. Primera mentira. Segunda, hablan del catalán como lengua propia. Miren, desde la lingüística científica no existe ninguna lengua más propia que otra en términos objetivos. Todas las lenguas que se hablan en un territorio son igualmente lenguas de sus hablantes. Podríamos hablar, si quieren, por ejemplo, de lengua materna, que eso sí está reconocido en la lingüística científica. Pero, claro, ese concepto no les viene bien, porque resulta que la lengua materna mayoritaria en Cataluña es el español. O incluso también podrían ustedes hablar de lengua vernácula, que es lo más parecido a ese concepto que el nacionalismo catalán se inventó en el Estatut de Núria. Pero no, ustedes prefieren hablar de propia, porque así colocan el español como impropio, que es el objetivo que persiguen (*Alguns aplaudiments.*).

Dicen también que la imposición –ojo– de la lengua castellana como vehicular no se funda en ningún criterio pedagógico. Miren, los únicos que imponen una lengua, en concreto el catalán, son ustedes con la inmersión. Y ojo, que no solamente lo imponen como lengua vehicular en las aulas, sino también fuera del horario lectivo, e incluso obligan a las familias a comunicarse, aunque no lo entiendan, porque se ve que eso para ustedes es secundario.

Y, miren, respecto a los criterios pedagógicos, hay más de mil artículos de la UNESCO sobre los beneficios de la escolarización en castellano, especialmente para aquellos alumnos que tienen algún tipo de necesidad específica. Pero es que, además, ningún otro país del mundo utiliza la inmersión como modelo educativo. Entonces, ¿qué pretenden ustedes decir, que en ninguna parte del mundo –en ninguna– se siguen criterios pedagógicos, señora Estrada? ¿Es eso? ¿Usted ve lo absurdo del argumento? Y, miren, grandes criterios pedagógicos se siguen aquí. El alumnado catalán saca cada vez peores notas, pero el nacionalismo erre que erre con la inmersión, funcione o no funcione, porque para ustedes esto no va de educación, va de política y de la mala, además, porque el futuro de los jóvenes no les importa y lo demuestran en esta moción.

Ustedes nos hablan también de consenso, lo han repetido también otros portavoces. ¿Dónde está el consenso, si tienen que obligar a las familias a comunicarse en catalán? ¿Dónde está el consenso, si tienen que obligar a profesores y alumnos a comunicarse en catalán? Es que, una cosa o la otra. Si hubiera ese consenso, no necesitarían ustedes, por ejemplo, poner buzones de denuncia para los profesores. ¿Dónde está ese consenso, señora Estrada?

Miren, también en ese mismo párrafo denuncian ustedes que se atenta contra los derechos lingüísticos. ¿Saben quiénes ven sus derechos lingüísticos pisoteados en Cataluña? Las familias y los alumnos que tienen que pedir amparo a la justicia para poder estudiar en un mínimo del veinticinco por ciento en castellano. No son ustedes los que necesitan amparo, son ellos, señora Estrada. Y, miren, lo necesitan porque sus derechos son vulnerados de forma sistemática. Y no solamente eso, es que aquellas familias que se atreven a denunciarlo son acosadas y señaladas por sus horridas separatistas. Son ellos los que necesitan amparo. Y que vengan aquí hoy a hablar ustedes de derechos lingüísticos, es que es de aurora boreal.

Miren, el castellano es lengua oficial en Cataluña y el sistema educativo debe ser el de conjunción lingüística, no porque lo diga yo, es que lo dice la ley. Y no hay ninguna injerencia de ningún tribunal, es que los tribunales se han tenido que pronunciar precisamente porque aquí no se cumple con la ley. Es que no hay otra. Insisto que están obligando a las familias tras décadas de atropellos de los sucesivos gobiernos separatistas. Y, por cierto, también de los socialistas, que no se le olvide a nadie.

Nos hablan también ustedes aquí de proteger los centros educativos de las sentencias. ¡Uf, los malvados tribunales! ¡Madre mía, qué miedo le tienen ustedes a la justicia, de verdad! Miren, a los centros hay que protegerles, sí, pero de ustedes. Porque ustedes los colocan en situaciones insostenibles, como si no tuvieran ya bastante con la carga lectiva y con las malas condiciones en las que trabajan. Pero eso a ustedes, señores de la CUP, no les preocupa. Los sueldos de los profesores les dan igual; las condiciones de los centros, con ese calor que está haciendo de fusión nuclear, les da igual; el caos curricular creado por el ministerio les da igual, y los malos resultados de los alumnos catalanes prueba tras prueba les da igual. Oye, que se suspendan, pero en catalán, ¿no? Se trata de eso. Se trata de eso, claro que sí.

Piden también aquí crear una nueva prueba para evaluar el nivel de catalán a los alumnos de cuarto de la ESO. Claro, mire qué bien, como las competencias básicas arrojan resultados nefastos, van a inventarse unas nuevas pruebas que no se puedan comparar con nada y que encima controlen ustedes. Ya es que ni disimulan. Y, miren, no es que yo sea más lista que nadie, pero vaticino que estas pruebas, si se hicieran, también darían malos resultados, porque el sistema es malo, sin paliativos. Es que es así. ¿Qué van a hacer? ¿Van a seguir inventándose pruebas y van a bajar el nivel cada vez más, a ver si así aumentamos los resultados? ¿Es eso? ¿Van a hacer como hizo el Govern de la Generalitat con el tema de las faltas de ortografía en las PAU, que han tenido que recular porque toda la comunidad educativa se les echó encima, con ese gran consenso del que siempre presumen?

Y, miren –ya acabo, presidente–, pero es que ustedes, señores de la CUP, son nocivos...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Lorena Roldán Suárez

Acabo en una sola frase, *president*: ustedes son nocivos para la educación de Cataluña y para bastantes cosas más.

Votaremos en contra.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Senyor conseller, senyors diputats, molt bona tarda. Lamentablement, el *model d'èxit* que pregonaba ahora la diputada de Junts *de l'escola catalana* es un lúgubre solar en ruinas. Y a los lamentables, catastróficos resultados que obtuvieron los alumnos catalanes en comprensión lectora, ciencias y matemáticas –los peores de toda España– en las últimas pruebas PISA, PIRLS y TIMSS, hay que añadir ahora los también catastróficos resultados de las últimas pruebas de competencias básicas publicados hace muy poquito, el viernes pasado.

En sexto de primaria han descendido, han empeorado los resultados en catalán, en ciencia y en matemáticas. Además, se da el caso de que en matemáticas los resultados son los peores desde 2009. Por otro lado, en cuarto de la ESO también han descendido, han empeorado respecto al año pasado, los resultados en castellano, en inglés y también en ciencia. Y hay que añadir que los resultados de matemáticas, por quinto año consecutivo, están por debajo del aprobado, es decir, nivel de suspenso. Por si esto fuera poco, en las pruebas de selectividad, se han arrojado los peores resultados de nota media desde el año 2017.

Y, ante este derrumbe evidente del *model d'escola catalana*, del sistema educativo catalán, viene aquí la CUP y no propone ni un solo –ni un solo– argumento de urgencia para solucionar el hundimiento, para frenar el hundimiento de la escuela catalana y restaurarla, en absoluto. Viene aquí, mira a otro lado, sigue con su obse-

sión monotemática, con su «negacionismolingüismo», y nos dice que, bueno, le importa tres pepinos que ahora, pues, lo que antaño fue un ascensor social –la escuela, que siempre fue un ascensor social– ahora no lo es y los niños y nuestros jóvenes están condenados a un presente y a un futuro totalmente oscuro. Porque lo único que les importa –y de esto va esta moción– es que se utilice única y exclusivamente el catalán en la escuela, en las aulas, en los patios, en los comedores, en los lavabos, allá donde sea.

Y también tengo que recordarles –que llevamos recordándolo desde hace mucho tiempo– que cuando nosotros les decimos: «Oiga, que es que la escuela..., que la escuela va a desaparecer, la escuela catalana, está en derribo.» Ustedes dicen, los fanáticos de la CUP: «Bueno, pero si ese derribo se hace en catalán, bien está.» (*Alguns aplaudiments.*) Bien, su obsesión no les deja ver la realidad. O a lo mejor es ese flequillo *a tall de destrat* que le ha caído demasiado bajo y le nubla la visión, no lo sé, le tapa los ojos e impide la perspectiva amplia y el rigor crítico.

Y les recuerdo que la realidad es que el catalán, como el castellano, son lenguas propias de Cataluña desde hace quinientos años, con mayor o menor peso a lo largo de estas centurias: Enrique de Villena, Bernat Metge...

El president

Si us plau, aturi's un moment, senyor diputat. Silenci. També adverteixo al diputat que aquestes referències concretes al físic d'altres persones, i quan són diputats al Parlament, potser no és el més pertinent. (*Veus de fons.*) Continui, si us plau.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí; gràcies. Bé... Bueno, el catalán es una lengua minoritaria en el conjunto de España, pero la que está minorizada en Cataluña, evidentemente, es el castellano. Y, si no, véanlo ustedes con las multas lingüísticas que cada año impone la Generalitat (*alguns aplaudiments*) o la prohibición de emitir en castellano en televisión, en la televisión TV3 y en la radio pública, entre otras cosas.

Bien, les recuerdo también que no existen los fantasmagóricos esos *Països Catalans*. Y si ustedes tienen un éxtasis enajenante cuando oyen aquello «*de Salses a Guardamar, de Maó a Fraga, som un poble, un sol poble*», que dijo... (*Alguns aplaudiments.*) Sí. Si ustedes entran en una enajenación o un éxtasis fabuloso al escuchar estas palabras, les tengo que recordar que Joan Fuster, exfalangista valenciano, pero neoconverso del pancatalanismo valenciano, lo copió de aquello del *Deutschlandlied*, que decía «desde el Mosa hasta el Niemen, desde el Adigio hasta el Belt, ¡Alemania por encima de todo! ¡Alemania, Alemania!» Cuidado.

Entonces... Ya acabo, si me permite, señor presidente, porque entre tanta interrupción, pues, no sé si centrarme mucho, pero, en cualquier caso, quiero decirles: el martes pasado, nuestro presidente, el señor Ignacio Garriga, acusó al señor Illa de ser el responsable de acelerar el hundimiento de la escuela catalana, de ese *model d'èxit* catalán. Muy bien. Y el señor Illa respondió que no. Lo que pasa es que..., el problema es que VOX tiene un concepto erróneo de lo que significa educación. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Y, de una manera muy arrogante, dijo que educar viene del latín *exducare* –dijo «*exducare*». Bueno, yo hoy me he traído este diccionario para el señor Illa –no está–, pero es el de toda la vida, de latín-español –de la editorial VOX, por cierto (*rialles*)–, que resulta que no contiene ese verbo, porque se lo ha inventado. Es mentira; no existe. Lo que existe es el verbo *educare* –*educare*–, que sí que significa «sacar de dentro». Lo que hay que hacer es sacar de dentro al PSOE de las instituciones, porque todo lo que tocan lo degradan con su corrupción.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, senyor president. La veritat és que cada dia s'aprenen coses noves. Segons ens ha explicat avui la senyora Roldán, les llengües pròpies no existeixen –no existeixen. Jo ho celebro, perquè, si vostè creu que les llengües pròpies no existeixen, entenc que el castellà no és la llengua pròpia de l'Estat espanyol, sinó que les llengües de l'Estat espanyol oficials són el castellà, el català, el basc i el gallec i, per tant, jo entenc que vostès a partir d'ara també defensaran el català com a llengua oficial a Europa i deixaran de fer el que estan fent.

Però, en tot cas, vostè, senyora Roldán, sempre ens ha dit –la dreta sempre ens ho ha dit– que les lleis estan per complir-se. La llei s'ha de complir sí o sí. D'acord. Jo li llegiré l'article 6 de l'Estatut. L'hi vull explicar. L'Estatut... Vostè no ho sap potser, però l'Estatut és una llei orgànica de l'Estat, la llei orgànica de l'Estat. Sap què vol dir una llei orgànica de l'Estat? Una llei orgànica de l'Estat vol dir que l'ha aprovat el Congrés dels Diputats, la seu de la sobirania nacional de tots els espanyols. I l'article 6 de l'Estatut, vigent i avalat pel Tribunal Constitucional –els hi llegiré–, diu literalment: «La llengua pròpia i les llengües oficials. La llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús normal de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i de l'aprenentatge a l'ensenyament.» Avalat pel Tribunal Constitucional. (*Alguns aplaudiments.*) Simplement –simplement– el que ha de fer el Partit Popular és complir la llei. Jo ja sé que moltes vegades vostès tenen problemes amb la llei –ho sé–: la senyora Ayuso, la Gürtel, la Púnica... N'hem parlat extensament. Però, escoltin, si vostès defensen la sobirania nacional i defensen, evidentment, allò que aprova el Congrés dels Diputats, el que han de fer és aplicar la llei, que és el que diu. Hi insisteixo, eh?, és una llei avalada pel Tribunal Constitucional.

Mirin, nosaltres ho tenim claríssim. És a dir, el català té un problema real d'ús social. I això..., vostès poden dir el que vulguin. I, evidentment –nosaltres en som conscients–, més gent que mai sap parlar català, a Catalunya, a les Illes, al País Valencià, a l'Alguer, a la Franja, perquè nosaltres, òbviament, defensem la unitat lingüística, que defensen tots els científics. Però, evidentment, tenim un problema amb l'ús social del català. I això s'ha de treballar, evidentment, des dels consensos; s'ha de treballar des de la unitat; s'ha de treballar des de la voluntat de que el català, evidentment, sigui una llengua que s'ha de protegir –que, evidentment, l'hem de protegir. Hem d'exigir que, evidentment, totes les persones que treballen a l'Administració... Perquè jo hi insisteixo: la llibertat d'escollir la llengua és dels ciutadans i ciutadanes quan es dirigeixen a l'Administració. És a dir, és el ciutadà qui té la llibertat, en aquest cas a un funcionari públic, de demanar-li en quina llengua vol ser atès. Perquè les dues llengües són oficials; també el català, que vostès a vegades se n'obliden.

Però és evident que el català, a banda de ser protegit, ha de ser una llengua volguda, una llengua estimada i una llengua desitjada. I això vol dir que s'ha de treballar –hi insisteixo– des del consens. I aquest és el nostre plantejament. Ho dic també perquè nosaltres, quan vam treballar en la Llei 8/2022, ho vam fer amb una voluntat molt molt molt clara. És a dir, necessitem consensos –hi insisteixo, d'això no ens n'amagarem– que vagin des de Junts per Catalunya que ens agradaria que arribessin fins a la CUP, passant pels Comuns, per Esquerra Republicana i, evidentment, pel Partit Socialista. Aquesta és la manera que sempre, sempre, s'ha treballat per protegir el català.

I mirin, nosaltres votarem pràcticament a favor de tota la moció. Ara, també ho vull aprofitar..., perquè crec que també està bé que aprofitem els debats parlamentaris per plantejar qüestions. Nosaltres no estem d'acord amb el punt 5. Nosaltres no creiem que hi hagi d'haver una prova multinivell, en aquest cas, o una prova, en aquest cas, per atorgar l'acreditació de C1. Compte, compte amb això. Jo ja entenc que es fa des de la voluntat de protegir el català. Però si estem, per exemple, a l'any

Candel..., l'any Candel, no?, que evidentment defensava que havíem de ser un sol poble i, des d'aquest principi, també el PSUC va defensar la immersió lingüística. És a dir, o tots sabem català o ningú sap català. Així de clar. Tots –tots i totes.

Per tant, el que no podem tindre és escoles públiques de primera i escoles públiques de segona; alumnes de primera i alumnes de segona. Sí, perquè quan tu tens el C1, després amb el C1 te la jugues si pots ser o no pots ser, per exemple, funcionari de l'Administració pública. I, si està fallant algú –i tenim alumnes que creiem que no tenen l'acreditació amb el C1–, no estan fallant els alumnes. Estem fallant nosaltres. Estan fallant les institucions i està fallant, en aquest cas, el Departament d'Educació. Doncs posem-hi remei. Però el que no podem fer és entrar aquí en una competició, perquè, a més, tots sabem i totes sabem que moltes vegades les competències, també les competències lingüístiques, tenen a veure, evidentment, també amb el nivell de renda. Llavors, *ojo, cuidado* amb el que fem per defensar el català, no sigui que pel camí ens deixem una part de tots els catalans –ens deixem una part de tots els catalans i catalanes– i que tinguem problemes després amb això.

Miri, jo ho tinc claríssim. Com diu una cançó que porto al cor, «flames i ginesta són els nostres colors», de tots els catalans i catalanes. Per tant, tinguem-ho clar, que és el que deia Candel: «Catalans, tots i totes.»

El president

I, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

És curiós, senyora Estrada, perquè la seva formació política nega la substitució cultural i demogràfica que patim i desresponsabilitza i absol de la pèrdua d'identitat les onades immigratòries massives, contínues i invasives que rebem. No admeten aquest greu problema immigratori, però sí que són capaços de detectar, reconèixer i denunciar la conseqüència directa que se'n deriva. La dura realitat, present també a les aules, els desmunta el relat fantasiós, multicultural i de color de rosa que reciten als casals amb el got als dits i asseguts en rotllana. No poden obviar el resultat per més que s'entestin a negar-ne la causa. La llengua natural i pròpia de Catalunya avui és minoritària damunt casa nostra i residual a bona part de les aules del país.

I aquesta anomalia no és pas producte del vint-i-cinc per cent d'imposició a les aules que emana d'una sentència judicial, com vostès insinuen. És fruit d'anys d'inacció política i de la diglòssia involuntària que pateix la nostra llengua. Però sobretot és el resultat de les polítiques immigratòries perpetrades per l'Estat espanyol, legitimades pels diferents governs de Catalunya i encarades sempre a diluir i a esborrar sense pausa ni treva el fet diferencial del nostre poble.

Per si Espanya no s'hi esmerçés prou, Junts, ERC, PSC i Comuns pacten una llei sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials a l'ensenyament no universitari, que no només no esquiva ni invalida la sentència del vint-i-cinc per cent de castellà a les aules, sinó que renuncia explícitament a protegir el català com a única llengua vehicular dels centres. Si no hi havia prou caliu, atiem les brases. En el fons, espanyolistes, processistes i independentistes presents aquí sabem que garantir el català a les aules, als carrers i a l'Administració pública no depèn de cap sentència de cap llei ni de cap acord. La pervivència de la nostra llengua i el seu domini i exclusivitat els ha de garantir un sol text: la declaració unilateral d'independència; no la de vuit segons, evidentment, la definitiva. Sense estat propi, què tindrem? Mocions simbòliques com aquesta i extinció nacional progressiva.

Tenim identificada la causa. Vivim la conseqüència. Ara només ens falta aplicar el remei i cal aplicar-lo com Déu mana.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, el diputat Acosta de VOX devia tenir el discurs escrit des de fa no sé quants d'anys, quan hi havia algú amb el serrell tallat d'aquella manera, i la diputada Roldán potser el va escriure quan estava a la Via Catalana. No ho sabrem mai.

En tot cas, aquí tenim una moció tan extensa que potser alguns i algunes de vos-tès no han pogut arribar al punt 12, que parla explícitament de millorar i revertir tota la situació crítica en la que es troba el nostre sistema educatiu. Potser tampoc no se'n recorden de la moció que va presentar la CUP al gener, que parlava exclusivament de les mesures que calen per tal de revertir aquesta situació crítica del sistema educatiu. Però, en fi, aquí tenim una moció concreta, amb la qual nosaltres hem volgut millorar tant com hem pogut, i per això hem acceptat gran part de les esmenes d'Esquerra Republicana, algunes del PSC, perquè, en definitiva, es tractava de no deixar les propostes en no res.

I volem posar el focus en una esmena en concret que hem acceptat, que és la d'Esquerra Republicana amb relació a la llei. I per què hem acceptat aquesta esmena? L'hem acceptat en pro del consens, en pro d'arribar a un acord, perquè pensem que l'entesa és possible. Perquè sí, diputat Cid, nosaltres volem que hi hagi una entesa àmplia per tal de fer front a la situació que tenim ara mateix al davant, que és una sentència del Tribunal Constitucional, que precisament pot agafar una llei aprovada per aquest Parlament i reinterpretar-la per colar-nos, per imposar-nos la vehicularitat del castellà. Això no està escrit enlloc. Això pot passar ara com a conseqüència d'una llei aprovada en aquest Parlament. I hem de tenir en compte que tenim un estat en contra, un aparell, un aparell de l'Estat que va molt més enllà del Govern de torn que hi hagi a Madrid.

I aquí el que hem de tenir en compte també és que hi han formacions polítiques, concretament VOX i el Partit Popular, que tenen un odi inherent contra tot allò que soni a català i que faran allò que estigui a les seves mans per exterminar la nostra llengua i per exterminar-nos com a poble. I la prova la tenen en el que estan fent a les Illes, en el que estan fent al País Valencià, on fins i tot han declarat la zona d'Alacant com a zona no valencianoparlant, no catalanoparlant per si hi ha algun despitat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Acabo president. I davant d'això, el que no pot ser és que li diguem al Govern: «Govern, no estan actuant.» I que quan li diem al Parlament «actuem», tampoc no actuem. Què fem? Ens ho mirem? Doncs mirem-nos-ho i veiem com el carrer ens passa per sobre. I com, per fi –potser és això el que ha de passar–, es construeix una gran marea verda que vagi des del País Valencià a les Illes i al Principat...

El president

Ha d'acabar, senyor diputada.

Laia Estrada Cañón

...i que inundi tots els Països Catalans. I ho deia Fuster, ho deia el gran Fuster: «Volien arraconar la nostra llengua al reduït folklòric. O recobrem la nostra unitat...

El president

Senyora diputada, acabi, si us plau.

Laia Estrada Cañón

...o serem destruïts com a poble». O ara o mai. És feina nostra, és la nostra responsabilitat.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya

302-00125/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. M'han de permetre un parèntesi, perquè amb això del «sacar de dentro», si no ho dic, rebento. Perquè de Salses a Guardamar sí, però no només de Fraga a Maó, de Fraga a l'Alguer. Comptem la totalitat del domini lingüístic català, pensant també, sobretot en Alacant, germans de llengua que estan patint, dia sí i dia també, aquests atacs sistemàtics a una llengua comuna que ens fa germans, com us deïem. (*Aplaudiments.*)

I fa quinze dies interpellàvem el conseller Sàmpser per contribuir a garantir que el sud de Catalunya siga una prioritat real per a aquest Govern sobre polítiques empresarials i industrials, perquè no volem ser un territori receptor de promeses, sinó que volem ser un territori prioritari. I, per tant, avui defensem una proposta de moció bastida sobre quatre grans eixos. El primer, el reconeixement i l'impuls de l'economia del sud del país. El segon, l'exigència davant de l'Estat i la responsabilitat del Govern. El tercer, la defensa del turisme responsable i equilibrat. I el quart, els projectes estratègics per al futur, amb innovació, amb recerca i amb sostenibilitat.

Perquè la nostra regió ha de ser un veritable pol de desenvolupament i per a això cal un govern que lluita pels nostres interessos. També quan el sud s'ha de defensar a Madrid, perquè hi arriben aquelles inversions que es queden només en anuncis i que contribuïxen a una asfíxia premeditada que és negativa, òbviament, per al nostre progrés.

En aquesta moció hem posat de manifest com la manca crònica d'inversions en infraestructures que són de titularitat de l'Estat espanyol ha suposat i suposa una pèrdua de competitivitat per a l'activitat econòmica, especialment crítica al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre. Hi ha extrema lentitud i deficiències sobre el projecte del Corredor Mediterrani ferroviari, però també un greu estat actual de rodalies i regionals, un col·lapse de l'AP-7, per exemple. I exigim, per tant, al Govern de la Generalitat que corregisca la seua inacció i comence a exercir este lideratge necessari perquè el Govern espanyol complisca amb les obligacions i materialitze els projectes de millora d'aquestes infraestructures de manera immediata, perquè és intolerable que al sud del país tinguem encara un dèficit crònic d'infraestructures bàsiques.

Conscients que som un territori amb una economia consolidada i diversificada, cal que el Govern genere noves oportunitats que puguin repercutir també en el conjunt del país. Hi conviu el sector turístic amb la indústria, principalment química, i amb el primer sector, i això ens fa ser singulars i per això cal crear estratègies per continuar avançant. Enmig de les dificultats, sovint lluitem també contra campanyes de criminalització que fan determinats col·lectius contra sectors potents del nostre territori, especialment el turisme, que aporta un valor indubtable a l'economia del sud de Catalunya i a tot el conjunt, òbviament, del país, amb generació de llocs de treball i valor afegit que revertixen en el progrés del país. I, per tant, cal rebutjar aquests atacs permanents i cal per a això un govern amb un rumb clar, no un govern que fa cops de timó al dictat de les polítiques dels socis de govern, siga Esquerra Republicana o els

Comuns, i que això fa que utilitzen el sud com a moneda de canvi, perquè el turisme és una font vital d'ingressos, d'ocupació i de projecció internacional.

En aquest sentit, nosaltres defensem, una vegada més, el desenvolupament del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou, que derivarà en una desestacionalització del sector i que generarà llocs de treball de qualitat i reduirà l'atur en el sector serveis, que és el més alt de la demarcació. I això ho farà sempre de manera consensuada amb els diversos agents socials, cívics i polítics del territori, òbviament.

Ja li vam preguntar al conseller què pensava d'aquest projecte, però ara potser li preguntarem a la senyora Ibarra, que després tindrà intervenció al faristol, si vostè té el mateix discurs que tenia en campanya o si ara renega per complir les exigències que li marquen els Comuns. També demanem elaborar un estudi sobre l'evolució del turisme al sud del país d'aquests darrers trenta anys. I òbviament, defensem la promoció i la implicació en tres àmbits estratègics: l'àmbit empresarial agroalimentari, l'àmbit de la indústria i de la recerca per contribuir a la descarbonització i avançar també en la transició energètica, i l'àmbit dels projectes vinculats a la intel·ligència artificial.

Per cert, ara s'ha anunciat la nova candidatura de Móra la Nova. Esperem que no només siga un titular buit, sinó que el Govern consensuï també amb el territori com ha d'esdevenir tot aquest procés en cas que n'hi haja. Perquè no volem que el sud s'estanque i, per això, el Govern de la Generalitat ha d'actuar amb determinació per potenciar aquests nous sectors, per generar ocupació de qualitat i per garantir que aquest creixement econòmic pugui beneficiar la resta del país.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha quatre grups parlamentaris que han presentat esmenes en aquesta moció i, per tal de defensar-les, té la paraula en primera instància, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Pensàvem que la moció de Junts era una bona oportunitat per parlar del sud del país, del model de desenvolupament econòmic del Baix Penedès, de les Terres de l'Ebre i del Camp de Tarragona, però hem de dir que hem trobat una moció certament decebedora. Bàsicament és una moció que és una mena de calaix de sastre, que recull diverses obvietats, que recull necessitats que té el territori; en som plenament conscients quan agafem el tren, quan utilitzem l'AP-7. Recull aquestes obvietats, però el que no planteja és cap solució, més enllà de la retòrica.

Diu que és una moció per fugir de la retòrica i el que planteja és més retòrica. Perquè, per exemple, l'únic punt que hem pogut transaccionar, que és el punt 2, que hem pogut transaccionar de manera parcial. Vostès parlen de la manca d'inversions crònica al nostre territori i de la manca de lideratge del Govern. La pregunta és: quin Govern? El Govern actual? El Govern anterior? Des de que vostès no governen? La pregunta és aquesta. És evident que hi ha una manca d'inversions crònica al nostre territori, però per corregir-la el que s'han de posar són solucions. I, per exemple, treballar per un finançament singular per al nostre país. perquè falten recursos; és evident que falten recursos. I per trobar aquests recursos ens podem quedar en una moció, constatar una realitat que ja coneixem o intentar plantejar propostes; propostes que són valentes, propostes en les quals ens agradaria tenir-los al costat, perquè per poder aconseguir aquest finançament singular no ho farem nosaltres sols, no ho farà el govern del PSC, no ho farà Esquerra Republicana. Com més àmplies siguin les majories, com més àmplies siguin els consensos, millor.

En aquesta moció també constatem divergències en el model. Vostès parlen d'un model turístic i insisteixen en la idea del Hard Rock. És que el model del Hard Rock és un model caduc, és un model antic. És un model que podia tenir sentit en un con-

text de crisi econòmica amb molta gent a l'atur. Però les societats evolucionen. I no-més cal sortir al carrer per veure que el model turístic necessita un replantejament. I les propostes que ens fa Junts per Catalunya en matèria de turisme són una anàlisi, un estudi dels últims trenta anys –fantàstic– i rebutjar les campanyes de criminalització. Però quines solucions aportem per al futur? Quines solucions per fer turisme sostenible?

I, per tant, rebutjar les campanyes que estan posant el dit a la llaga i que estan assenyalant una realitat que necessitem entendre i que necessitem veure, perquè el model turístic és caduc i, per tant, necessita un replantejament i esperàvem alguna proposta més.

I el model del Hard Rock és un model que no aporta res de nou basat en els casinos, basat en normalitzar el joc. Estem en un context en què cada cop són més els joves que tenen problemes d'addicció. I, per tant, normalitzar el joc no creiem que sigui un model per al nostre territori. I segurament em diran allò de: «Bé, és que no són només casinos, és que són *outlets*, són també botigues.» Però aquest també és una discrepància de model, perquè ho hem vist, què ha passat amb el comerç local. Hem vist com es buidaven les ciutats i els pobles del comerç genuí, que s'anava perdent en favor de les grans superfícies comercials a l'exterior de les ciutats. Discrepem també respecte a aquest model.

I vostè li demanava a la diputada Ibarra que es pronunciés. Jo també demanaria que Junts per Catalunya fos clar respecte al projecte de la Lotte a Mont-roig del Camp, que és la principal inversió que ha d'arribar a Catalunya en els darrers vint anys. És una inversió de llocs de treball de valor afegit i on Junts per Catalunya a l'Ajuntament de Mont-Roig ha posat totes les traves possibles. Per tant, està molt bé fer aquest discurs *business-friendly*, però després, en la realitat, quan es voten, doncs, les aprovacions dels diferents projectes, vostès hi voten en contra. Per tant, també estaria bé saber quina és la posició de Junts per Catalunya respecte a aquest projecte que, hi insistim, això va d'una qüestió de model.

I, per tant, convidaríem Junts per Catalunya a que tornin a la política útil, a la política que porta a treballar per un finançament singular per al nostre país, que porta a sortir al carrer i a mirar que el model turístic necessita un replantejament. I això no és des de la criminalització ni el menysteniment al sector turístic. No, no, el sector turístic ha aportat moltes coses bones, però és evident que cal un replantejament. I no ho diem nosaltres, no ho diu Esquerra Republicana, s'està veient a tot Europa. Per tant, els convidem també a fer aquest replantejament, a deixar-nos de titulars, a treballar per aquest finançament singular, a treballar també pel traspàs de Rodalies, perquè el dèficit i la realitat de les rodalies i els regionals és molt precària. I està molt bé dir una moció, però sobretot el que està bé és aprovar les coses allà on toquen, com per exemple els pressupostos del 2024, que incloïen 5 milions d'euros negociats amb altres formacions polítiques..., 7 milions d'euros negociats amb altres formacions polítiques per al centre de descarbonització, que no es va poder aprovar. Està molt bé creure en la descarbonització, però després, quan hi ha recursos, també s'hi ha de treballar a favor.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien, gracias, presidente. En fin, que Junts nos presente hoy una moción sobre proyectos estratégicos en el sur de Cataluña, pues, es un chiste, un chiste malo.

Mire, es una tomadura de pelo que quienes han gobernado Cataluña treinta y dos de los últimos cuarenta y cinco años –bajo cualquiera de sus franquicias separatistas, ¿eh?, sea Convergencia i Unión, Junts pel Sí, Junts pel Cat o Junts *pel cop d'estat*, me es igual, cualquiera de ellas– reclame ahora proyectos estratégicos para el sur de

Cataluña, para Tarragona. Proyectos e inversiones que han sido incapaces de llevar a cabo en treinta y dos años de aciagos gobiernos de Pujol, de Mas, de Puigdemont o de Torra, treinta y dos años de centralismo perverso y de olvido del territorio por parte de sus gobiernos. Y déjeme que insista en este centralismo nacionalista que ha maltratado sistemáticamente a la provincia de Tarragona.

Mire, los sucesivos gobiernos de Junts, d'Esquerra y del PSC se han ocupado de que Barcelona concentre la práctica totalidad de las instituciones políticas y la mayoría de las sedes sociales corporativas de las grandes empresas, atrayendo para sí inversiones, empleo y oportunidades económicas y limitando el desarrollo de la provincia de Tarragona, a pesar de su enorme potencial, de su patrimonio histórico, de su puerto, o de su industria. La Generalitat siempre ha castigado a los tarraconenses como ciudadanos de segunda, enviándonos aquello que no querían en Barcelona.

Algunos recordamos, por ejemplo, la campaña de «Barcelona, posa't guapa» en el año 92; eso sí, a costa de Tarragona, donde por aquella época la Generalitat decidió instalar en Constantí la incineradora de residuos industriales peligrosos y tóxicos, la única en toda Catalunya. «Barcelona, posa't guapa» mientras en Tarragona, petroquímica, nucleares y, por si fuera poco, también incineradora de residuos tóxicos

Y el mismo maltrato a Tarragona vemos en los presupuestos de la Generalitat año tras año, presupuestos que marginan a la provincia de Tarragona en infraestructuras esenciales. Tarragona es la única capital de provincia catalana en la que, a fecha de hoy, por ejemplo, no hay Ciutat de la Justícia. Veinticinco años llevamos esperando y todavía no tenemos el Fòrum de la Justícia, y eso que la *consellera* de Justícia del Gobierno de Pujol –que ustedes la conocen bien porque es de su partido, Núria de Gispert– prometió en el año 98 que, al año siguiente, en el 99, estaría listo el Fòrum de la Justícia. En fin, esto es lo que vale la palabra de un *juntaire*.

Y en cuanto al contenido de su moción, mire, se refieren ustedes a proyectos estratégicos como el CIVAC, en el Baix Penedès, que nosotros aplaudimos, las mejoras de Rodalies, el Corredor Mediterráneo..., pero la moción ni dice nada sobre la financiación de estos proyectos, ni previsión presupuestaria alguna, ni hay mención a los mecanismos de cofinanciación, por ejemplo, con el Estado, con Europa o con el sector privado. Sus propuestas, señora Sales, como siempre, literatura parlamentaria que alimentará titulares pero que no cambiará la vida de los catalanes

Mire, sobre el tema de los polígonos, eso sí nos parece algo muy importante y se lo ponemos en valor. VOX ya presentó en la pasada legislatura un plan de mejora de los polígonos industriales de Cataluña, que han de convertirse en auténticos motores de dinamismo económico y de empleo. Y en Tarragona, ya que hablamos del sur de Cataluña, el abandono de los polígonos es una evidencia para todos aquellos que vivimos allí. El polígono Francolí, que conocen bien las diputadas que han intervenido en esta moción antes que yo, que acoge a trescientas empresas con más de dos mil trabajadores. Mire, está tan dejado de la mano de Dios, que yo..., circular, solo circular con el coche, es un auténtico peligro, porque el asfalto parece un cráter lunar. O el polígono industrial de Constantí, cuyas calles se han convertido en un auténtico vertedero. Y es que su inacción tantos años ha provocado esta imagen tercermundista de las principales áreas industriales de Tarragona, porque ustedes han cronificado la falta de inversión en todos estos años de gobierno de unos y de otros.

Sobre nuestras enmiendas. Hemos presentado enmiendas a los puntos 1, 3, 6 y 7 de su moción, con las que podemos estar de acuerdo, señora Sales. Por ejemplo, el rechazo a las campañas de criminalización del turismo, que estamos completamente de acuerdo, también las denunciamos. Enmiendas que iban dirigidas a suprimir la referencias a Cataluña como país porque solo existe en su imaginario separatista, o a sustituir, por ejemplo, la referencia a la transición energética, por la necesidad de garantizar la soberanía energética de España que abarate las facturas de luz a las familias y a las empresas catalanas. En fin, no las han aceptado, así que obviamente, no podremos votarlas a favor.

En definitiva, Tarragona no necessita una moció con una llista de agravios separatistas y con promesas vacías de Junts que se eternizan siempre en el Parlament. Tarragona lo que necesita es un cambio radical de la agenda política catalana, una auténtica revolución territorial que acabe con el centralismo de la Generalitat y un plan específico para dinamizar las Terres de l'Ebre y el Delta, y sobre todo dejar de ser la provincia maltratada por los sucesivos gobiernos de Junts, d'Esquerra y del PSC.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per defensar les esmenes del Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades... Diputada Sales, deixi'm, en primer lloc, agrair-li tant la presentació de la interpellació com aquesta moció. Agrair-l'hi perquè em permetrà desmuntar aquest relat fals que des de Junts sembla que volen crear, que és que el Govern no governa, no lidera i que té oblidat, especialment, el sud de Catalunya. Un relat fals que no se'l creuen ni vostès i que, per molt que ho repeteixin mil vegades, no serà veritat. I, a més, agrair-li que hagi presentat aquesta iniciativa, precisament, una setmana en què hem tingut molt bones notícies per al sud de Catalunya. I en faré referència a algunes. Sí, la primera, la decisió del Govern de donar recolzament a una gigafactoria d'intel·ligència artificial a Móra la Nova, que sembla que els hi sàpiga com a greu i tot. Però, miri, aquesta inversió suposaria una inversió econòmica d'entre 3.000 i 5.000 milions d'euros. Déu n'hi do per tenir oblidat el sud, no?

La segona notícia, l'acompanyament per part del Govern de la Generalitat al port de Tarragona perquè esdevingui un *hub* mediterrani per fabricar i muntar molins eòlics flotants, una oportunitat d'una gran inversió i de llocs de treball. També la inversió privada en la logística del sector agroalimentari que implica el port de Tarragona i que també té al costat el Govern. O la convocatòria de subvencions per a projectes empresarials que es portin a terme en les zones de transició nuclear, el que en diem «subvencions del fons nuclear». Un fons, per cert, que va impulsar el nostre grup, a través del nostre diputat Joaquim Paladella, i que vostès hi van votar fins a quatre vegades en contra. Al final s'hi van avenir, però, vaja, del 2020 al 2024 no va arribar ni un euro a aquest territori perquè vostès no van voler.

I una altra bona notícia que ens ha arribat: l'adjudicació d'obres de la primera fase del tramvia del Camp de Tarragona per import de 16 milions d'euros, una obra molt important per a la descarbonització. Són alguns exemples que venen a mostrar clarament que el Govern governa per a tot Catalunya i que també governa per al sud. I, de fet, aquests exemples que li he posat anirien en la línia del que vostès demanen en la moció: l'atracció de nous projectes estratègics en l'àmbit agroalimentari, de la descarbonització, de la transició energètica, de la intel·ligència artificial. Per tant, em sap greu dir-l'hi, però la seva moció és poc original, perquè el Govern ja fa temps que treballa per generar oportunitats per al sud de Catalunya, que durant massa temps li han faltat, i ho fa des de l'escolta activa.

I li posaré més exemples en l'àmbit agroalimentari, totes les actuacions en reg que està impulsant el Govern de la Generalitat, tant el tema del pantà de Guiamets amb la captació a l'Ebre des de Garcia, o estenent el reg de la Garriga Sud fins a la zona de Margalef i treballant per garantir el subministrament al conjunt de la comarca, cosa que no s'havia fet mai. Això garanteix el futur de l'agricultura i també el de l'enoturisme, tant important per al Priorat. Per cert, el Govern té clar que vol turisme, un turisme de qualitat, sostenible ambientalment social i territorial.

I quant a la descarbonització, miri, els projectes de descarbonització han de ser la gran oportunitat del sud de Catalunya –la gran oportunitat. De fet, el Govern ha posat la descarbonització al centre de l'acció política, però és que el nostre grup ja

l'hi tenia la passada legislatura –i abans s'hi ha fet referència– quan, en la negociació dels pressupostos del 2023 i del 2024, vam acordar una partida de 5 milions d'euros per fer possible el projecte de descarbonització liderat per l'ICIQ. Perquè la nostra oposició era una oposició responsable, diputada, que pensava en el país i en els projectes estratègics que podien ser realitat, no en presentar mocions per cobrir l'expedient després d'una interpellació que l'únic que buscava era el desgast del Govern sense cap aportació en positiu.

I miri, em sap greu dir-l'hi, però no veiem en la seva moció propostes vàlides. Plantegen fer un estudi del turisme dels darrers trenta anys. I, miri, tampoc no li veiem utilitat. Se n'han fet molts, d'estudis, i ara el que cal és passar a l'acció i el Govern és en el que està treballant.

I, d'altra banda, li demanen al Govern que presenti un projecte de llei de polígons d'activitat econòmica. I aquí li voldria fer una reflexió des del punt de vista parlamentari, i és que el Govern pot presentar projectes de llei i, de fet, legisla, però qui té la competència pròpiament de legislar és aquest Parlament. I, per tant, el seu grup parlamentari podria presentar una proposició de llei en aquest sentit. Potser així tindria algun sentit el que ha presentat en aquesta moció.

I per acabar, hem volgut, a les esmenes, fer una referència a una gran inversió que està en curs a les nostres comarques del sud de Catalunya –i s'ha dit abans– i a la que vostès, sorprenentment –o no–, no hi han fet referència, que és el tema de Lotte. Una inversió d'uns 1.000 milions d'euros que pot generar 750 llocs de treball i que els seus representants a l'Ajuntament de Mont-roig hi han votat en contra sempre que n'han tingut l'oportunitat.

En definitiva, diputada Sales, el Govern de la Generalitat governa per a tot Catalunya, també per al sud, evidentment, i lidera de la mateixa manera que vol que Catalunya torni a liderar i que ho faci amb projectes i amb iniciatives repartides per tot el territori, per tot el país, amb la cohesió territorial com a objectiu. Tant de bo, diputada, que vostè i el seu grup facin un pas més enllà de la crítica buida i facin aportacions en positiu. Sens dubte, Catalunya i també les comarques del sud agrairan, i molt, que Junts trobi el rumb de la política útil, un rumb que fa tant temps que no li veiem.

Gràcies.

El president

I finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera... El Grup Popular ha tingut un gran interès, des de que va iniciar la legislatura, en afavorir el que són els grans projectes estratègics de Catalunya i també afavorir el que és l'economia i tot el sector productiu de Catalunya.

Respecte al sud de Tarragona, el diputat del Partit Popular, el senyor Pere Lluís Huguet, ja va presentar una moció d'aquestes característiques al conseller per dir-li que desbloquegés tot el que són els projectes de Catalunya i invertís en el sud de Catalunya per canviar la tendència d'aquests últims anys, en els que tots els governs, també el de Convergència i Unió, la van abandonar. I aquesta és una realitat que cal revertir. Per tant, des d'aquesta visió, valorem molt el que és el teixit industrial del sud de Catalunya, que representa quasi un trenta-tres per cent del valor afegit brut industrial de tot Catalunya, especialment promogut pel pol tan important que té la indústria petroquímica. Aquesta indústria és motor per a moltes altres indústries i per a la petita i mitjana empresa, i també està fent que la indústria manufacturera cada vegada tingui més pes i tingui molta més capacitat exportadora.

Tot això requereix el que és per a nosaltres molt important, i és una sèrie d'infraestructures viàries, ferroviàries, però també d'energia i d'aigua, que subministren el

que és veritablement una de les claus de competitivitat més important, no?: mantenir un subministrament energètic potent i també garantit. I és per aquest motiu que el Grup Popular ha presentat una esmena; una esmena en la que demana que es perllongui la vida de les centrals nuclears, com a mínim que s'impulsi des de Catalunya, Vandellòs i Ascó.

Però no és un tema puntual, és un tema estructural. Per què? Perquè tota la indústria requereix aquest subministrament. A més, també la portaveu proposant ha fet esment de la necessitat dels projectes de descarbonització. Tots aquests projectes de descarbonització que ha de portar a terme tot el sector industrial requereixen molta energia. Si no hi ha energia, no hi han projectes de descarbonització. I l'hidrogen verd necessita moltíssima energia, també, per tirar endavant. I si no existeix aquesta energia i aquesta seguretat, no existeix la viabilitat empresarial. I moltes empreses ja han dit que potser haurien d'abandonar el territori si no es garantís i si no es mantingués l'obertura d'aquestes centrals nuclears, que és vital. No m'han acceptat l'esmena. No comprenc per què és, perquè veritablement és l'aliment de la indústria, l'aliment que tenen a l'hora de poder tirar endavant tots aquests projectes.

Des del Grup Popular també tenim una visió del que és la transició energètica de la indústria i la seva descarbonització, que ha d'anar al ritme de la capacitat que tingui la indústria de fer aquesta transició, sense menystenir ni posar en risc la seva competitivitat. Per tant, des d'aquesta visió, el Grup Popular vol eliminar tots els inconvenients que té avui l'empresa a l'hora de poder créixer i trobem a faltar les propostes que va presentar el Grup Popular a l'anterior ple, que el Grup de Junts hi va votar en contra, per reduir fiscalitat. La fiscalitat asfixia el sector econòmic, la burocràcia també l'asfixia i impedeix el seu creixement..., i tots aquests elements i valors que considerem imprescindibles.

Estem d'acord amb tot l'impuls i tot el reconeixement del turisme. El Grup Popular està d'acord en eliminar la turismofòbia que el Govern de la Generalitat ha institucionalitzat per assumir la cartera dels Comuns. El turisme és clau i és un motor econòmic fonamental, especialment pel que és el sud de Tarragona. Hi ha projectes, com el Hard Rock, que cal impulsar, que, com deia, el diputat del Partit Popular també va assumir aquest compromís. El turisme és imprescindible..., que tampoc vostè no ho ha comentat, però la taxa turística està enfonsant el sector i molts turistes poden anar-se'n cap a Castellón, on no tenen aquest impost.

Estem d'acord, per descomptat, amb tot l'impuls als polígons industrials. Cal fer les infraestructures –Corredor Mediterrani, l'AP-7 i, per descomptat, Rodalies–, perquè les mercaderies i la indústria requereixen entrar i sortir ràpidament persones i també les mercaderies. Perquè, si no, tot això són costos i sobre costos al que és la indústria. Suport, per descomptat, al CIVAC. Considerem que és una oportunitat, especialment per al Baix Penedès, tan necessitat, per impulsar tot el que és el motor i l'activitat econòmica.

I una defensa absoluta del que és la col·laboració publicoprivada, una aliança que és clau i determinant a l'hora de poder enfortir l'empresa, a l'hora de poder enfortir els sectors estratègics.

I la connexió entre el que és el coneixement i la transmissió –i acabo, senyor president– en l'empresa. És, això, clau.

També es recull un punt sobre la inversió, perquè, si no, no millorarem la innovació en el producte, que és lo que ens dona força per poder competir i que els nostres productes siguin més atractius.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Ara es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I per fer-ho en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda de nou a totes. A veure, agraïm la proposta presentada per Junts perquè ens dona l'oportunitat de confrontar models i de parlar d'una qüestió que per nosaltres és molt important, com és el territori del sud del país. Però creiem que, com deia, confrontem model perquè ens torna a parlar, la moició, d'un model econòmic esgotat.

Ens parlen de diversificació econòmica, però insistint en un turisme de masses que posa, com sabem, pressió sobre el sòl, sobre l'aigua, sobre l'habitatge, sobre els serveis públics locals. I ho fan, a més, criminalitzant qualsevol crítica legítima a aquest model. No som els Comuns qui utilitza el territori com a moneda de canvi, en tot cas, però sí que és cert que hi ha campanyes crítiques, però no contra el turisme, sinó contra la turistificació desbocada, contra l'expulsió dels veïns i veïnes dels seus barris, contra l'encariment de l'habitatge, contra la saturació de serveis sanitaris i educatius, contra la conversió de la vida quotidiana en un parc temàtic. I això no és criminalització, això és defensar la vida digna als pobles i ciutats.

I és per això que els Comuns defensem una nova llei de turisme a Catalunya. Una llei que reguli, que planifiqui, que protegeixi, que estableixi límits de capacitat de càrrega turística als municipis –prou ja de fer diagnòstic–, que permeti aplicar una taxa turística amb un retorn local obligatori; que promogui un turisme que sigui arrelat, que sigui culturalment sostenible i que, sobretot, generi llocs de treball –però llocs de treball amb drets–, que no redueixi el sud de Catalunya o el país a una postal d'estiu ni a un espai disponible per a projectes amb dubtosa rendibilitat social com el Hard Rock.

Va ser precisament Junts qui va fomentar, impulsar i defensar aquest projecte, i un projecte que no només perpetua un model turístic depredador i precari, sinó que està construït –recordem-ho– sobre privilegis fiscals inacceptables. Va ser, com deia, Junts qui va impulsar i defensar aquesta rebaixa de la fiscalitat del joc a mida de les empreses promotores fins a situar-la pràcticament sota zero, una mesura feta expressament perquè una multinacional del sector del joc i de l'entreteniment, però del joc, pogués implantar-se a Catalunya amb unes condicions fiscals més favorables que les pròpies empreses catalanes i, sobretot, que les que tindria en altres llocs d'Europa.

Jo em pregunto si és aquest, el model de desenvolupament econòmic de Junts, una fiscalitat privilegiada per a casinos i màquines escurabutxaques mentre les famílies treballadores continuen ofegades per la pressió fiscal. I, més encara, ens preguntem si aquesta és la seva idea de la sobirania de Catalunya; si el seu projecte de país passa per delegar el futur econòmic del territori a inversions transnacionals del joc i de l'oci a costa del territori i de la gent; si en el fons volen la independència per després vendre el país a les multinacionals.

En un altre ordre de coses, entenem que es parli de polígons d'activitat econòmica com a espais claus del desenvolupament econòmic del territori. Hi estem d'acord, però aquí també trobem a faltar profunditat i, sobretot, estratègia. Per això recomanem, des del rigor i la lectura de l'informe *Polígons d'activitat econòmica a Catalunya: reptes i escenaris reguladors*, que va ser elaborat pel Departament d'Empresa i Treball i pel pacte industrial de la regió metropolitana de Barcelona... Aquest document mostra que el repte no és només legal; és de governança, d'infraestructures, d'eficiència energètica i de capacitat de transformació productiva.

Una futura llei pot ser útil, sí, però només si forma part d'una reflexió estratègica de país sobre quin model productiu volem: verd, socialment just, digitalment competent i, sobretot, territorialment equilibrat. Una llei per si sola no crearà indústria; cal una política industrial ambiciosa, amb plans d'inversió, mecanismes de finançament, suport a la petita i mitjana empresa, polítiques públiques d'innovació. L'urbanisme per si sol i les lleis per si soles no generen indústria.

I, sobretot, cal acabar amb la inacció institucional, que fa que, per exemple, el sòl industrial de l'Incasòl segueixi desocupat per manca d'urbanització mentre el territori segueix reclamant oportunitats.

Per tot això, no donarem suport a alguns punts de la moció –a altres sí, evidentment–, i no és perquè no reconeguem els reptes del sud del país, que són molts, sinó perquè no compartim aquesta visió que l'alimenta. No compartim un model basat en el monocultiu turístic, en projectes especulatius, en un ferrocarril sense projecte ni estratègia i en una indústria sense direcció.

Nosaltres proposem un model alternatiu per al sud de Catalunya que aposti per, com deia, una economia verda, diversificada, arrelada, amb valor afegit, que reguli el turisme i el faci sostenible i, sobretot, redistributiu; que situï la mobilitat pública com a dret i no com a peatge, que posi el tren i el transport públic com a estructuradors del territori, i que impulsi una nova generació de polítiques industrials verdes, democràtiques i inclusives. En definitiva, un país més just, més connectat i més viu. I per a aquesta Catalunya del segle XXI hi serem, sempre.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí. Nosaltres votarem a favor d'algun dels punts. I voldríem centrar la intervenció especialment en el que creiem que ha de ser una gran discussió d'aquests anys. I, per tant, com veiem que reiteradament es planteja des dels mateixos termes –és la qüestió del turisme–, volem de nou aportar determinades dades.

Per començar, la nostra formació mai ha criminalitzat el sector turístic; creiem que el sector turístic, de fet, ja es criminalitza sol. El problema que tenim és... (*L'oradora estossega.*) M'haureu de disculpar, perquè tinc un problema amb l'aire condicionat; no hi estic acostumada. Hi ha determinades polítiques, precisament, que tenen a veure amb aquest sector, que és lo que acaba acabant en turismofòbia. És a dir, per mi, i crec que pel nostre grup, «turismofòbia» és que hi hagi un terç dels catalans que no poden marxar de casa. I això és normal si lo que tenim en compte és que, i ho dic de nou, l'Observatori del Turisme de Barcelona deia que la meitat de les treballadores del sector –la meitat eh?–..., mil euros mensuals *bruts*. Llavors, és obvi que tenim un problema amb la precarització, en aquest sentit.

Hem de pensar que fa cinquanta anys la indústria representava el cinquanta per cent del PIB de Catalunya; avui no arriba ni al vint-i-cinc per cent. El sector serveis, en canvi, està al voltant del setanta-cinc per cent del PIB. D'aquest, un trenta-quatre per cent és comerç i hostaleria i un quinze per cent són activitats immobiliàries. Però quin problema tenim? És obvi que hi ha llocs de feina que depenen... I l'altre dia es deia que nosaltres ho plantejàvem des d'una lògica d'irresponsabilitat. No plantegem, evidentment, que demà es tanquin tots aquests llocs de feina. Lo que plantegem és que hi ha d'haver una conversió d'això. Igual que en aquest país hi va haver una conversió industrial –que no és la nostra proposta, aquest tipus de formes de feina, que són salaris pitjors, més precarització, etcètera–, creiem que lo que s'ha d'emprendre és un altre camí cap a un altre tipus d'economia, i que aquí és on ens podríem trobar.

Nosaltres, de nou, diem... Es vol fer un estudi. Nosaltres votarem a favor de que hi hagi un estudi sobre l'impacte del turisme. Perfecte. El que passa és que creiem que estaria bé mirar els informes que ja hi ha. Jo n'hi he portat un parell i a baix al despatx en tenim més, i podem comparar-los i poden també fer-me arribar, si en tenen, estudis d'aquest tipus.

Perquè tot el que nosaltres trobem és: a partir del deu per cent de l'habitatge d'ús turístic en una ciutat, el lloguer puja més del trenta-tres per cent. És un informe

fet per investigadors a Granada, Sevilla i a Màlaga; Màlaga, que és la ciutat que competeix en termes d'estat amb Barcelona per aquest turisme que diuen, menys i d'elit, amb el que s'està fent. De fet, tota la idea de la copa Amèrica no va deixar de ser l'anunci més car de la història per a Catalunya per intentar competir amb aquest tipus de turisme. I aquesta idea de l'ampliació de l'aeroport no deixa de ser intentar competir amb d'altres ciutats de l'Estat per aquest tipus de turisme.

D'altra banda, «el turisme massiu aguditza les desigualtats, augmenta la polarització, l'exclusió residencial i la precarietat laboral». Universitat Rovira i Virgili. És del projecte Smartdest, que es va fer amb Barcelona, Amsterdam, Venècia, Lisboa, Jerusalem, Torí i Edimburg. En aquest mateix estudi hi trobaran que l'ocupació en el sector turístic és la més precària. A Barcelona, aquells que es van quedar en aquest sector entre el 2008 i a partir del 2014 són els que han hagut de marxar més de la ciutat.

D'altra banda, l'institut Iza, alemany, que n'hi he portat l'estudi, és bastant reputat. De fet, explica que el sector turístic comporta un augment a curt termini dels llocs de feina. I aquí és on estariem d'acord, que, evidentment, com una sutura, en determinats moments en què es dessagna el país, és normal que s'hagi tendit aquí. Ara bé, aquí adverteix que això és especialment amb joves, especialment amb dones, i que, a més, no l'augmenta a mitjà termini en termes totals, perquè afecta el decreixement d'altres sectors. Això és lo que denunciem la CUP, i és que hi ha una afectació –que també hi ha un *paper* de la UCM que els hi he portat que ho detalla molt més– de com el turisme fa prevaldre grans corporacions, empreses transnacionals, etcètera, respecte a la pime. Què ens passa aquí? Que són tipus de feines molt més precàries en les quals no t'hi vols estar tota la vida i que, per tant, en darrera instància, en termes totals, no generen aquests llocs de treball.

Tenim una economia dependent del turisme en certes zones del país? Sí. Això és una obvietat per a tothom. Volem que aquesta sigui l'economia del país? No. I, per desgràcia, no són models que poden conviure si no hi ha una aposta nacional clara perquè un decreixi respecte de l'altre. I crec que això és important, perquè al final, jo, quan escolto tot això dels llocs de feina i del Hard Rock, etcètera, em pregunto honestament si són vostès qui voldrien fer aquestes feines, o si seran els vostres fills els que aniran a treballar al Hard Rock, o què estan plantejant. Això és una política per a tot el país? És una política que desitgem per a tot el país? O és una política que només desitgem per a alguns joves d'aquest país? És una política que només volem per a aquelles persones que es veu que sí que es mereixen cobrar només mil euros bruts al mes, que hauríem de veure com s'ho farien els diputats d'aquesta cambra.

Doncs bé, la nostra aposta és que sí que hi hagi aquests estudis, però que la tendència sigui precisament als macroprojectes que requereix aquest país: una transició ecològica justa que generaria molts llocs de feina de qualitat, que hi hagi de nou un augment en la indústria –verda, en aquest cas– perquè torni a pujar a gairebé la meitat del PIB i que, per descomptat, no parlem del turisme com una activitat d'alt valor afegit, sinó que tendim a llocs de feina que són segurs, que són de llarga durada i que estan ben pagats.

Perquè, si no, lo que ens trobem –i després en podem seguir parlant– és la notícia, que ha sortit fa un moment, de que els joves de menys de vint-i-nou anys hauran de treballar fins als setanta-un anys per poder tenir unes pensions justes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Una vegada més ens tornem a trobar parlant del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre. Aquesta zona té un gran potencial econòmic i logístic; un territori amb infraestructures com el port de Tarragona, amb un volum de

trànsit que ja l'any 2023 va ser de gairebé 1 milió de camions i amb un clúster químic que és el referent del sud d'Europa.

Tot i així, la seva capacitat queda limitada per les greus mancances de connectivitat, que provoquen que el noranta per cent de les mercaderies del port encara avui es traslladin per carretera, fet que genera col·lapses, contaminació, sobre costos i, el més greu, l'augment del risc d'accidents.

L'A-27 no arriba ni a Montblanc, es desvia just després del túnel de Lilla per la nacional 240, estreta, perillosa, una vergonya si parlem que aquesta via és la que connecta Lleida amb Tarragona.

També esperem que es desencalli el projecte de la terminal intermodal de la Boella dins del moll de Galícia, al port de Tarragona.

Malgrat que PSC, ERC i Junts contínuament ofrenin les seves glòries a Espanya, el Corredor Mediterrani ni hi és ni el veurem.

Patim una xarxa ferroviària amb retards i incidents diaris. A rodalies la situació és escandalosa: les línies R15 i R16 són les més impuntuals de tot el país, un de cada quatre trens està fora de servei. També hem de parlar de les deficiències que tenen els accessos i els equipaments a les estacions, la manca d'informació...

El turisme representa el seixanta-cinc o setanta per cent del valor afegit brut de les comarques costaneres, com Port Aventura i la Costa Daurada, però les línies RT2 i R17, que hi donen accés, pateixen reiteradament avaries elèctriques i talls continus que no permeten fluïdesa d'aproperament.

A nivell industrial, Tarragona representa el set per cent del PIB català. Projectes com el centre del vehicle autònom i la planta de bateries han quedat encallats durant massa temps o han marxat a altres territoris per molta burocràcia.

Cal protegir i impulsar la pagesia i la ramaderia. Tenim les millors avellanques, bon vi, bon oli, amb les corresponents denominacions d'origen certificades, i una flota pesquera de proximitat cada cop més escanyada.

Aliança Catalana denunciem la falta de mesures i previsió, com poder donar suport a l'agroindústria, el turisme, el sector químic. Cal millorar urgentment els accessos ferroviaris, accelerar la construcció del Corredor Mediterrani –amb dates de finalització i ample europeu–, prioritzar el transport ferroviari de mercaderies, reforçar el servei de rodalies, reduir traves per atraure noves empreses que creïn riqueses i finalitzar l'A-27 de Montblanc a Lleida; també reformar l'AP-7 per reduir accidents i millorar-ne la mobilitat.

Denunciem el que molts callen, el centralisme barceloní. Barcelona ho acapara gairebé tot: les inversions, les infraestructures, l'agenda mediàtica i política, i mentre la resta del territori rebem només moltes engrunes. Aquest desequilibri territorial és un fre al progrés nacional; el país no avança, si només es construeix des de l'Eixample.

Aliança Catalana portem la veu dels oblidats, i no callarem fins que Tarragona i l'Ebre deixin de ser el pati del darrere d'una Catalunya subordinada. Defensem una nació forta i lliure on cada comarca tingui el pes i el respecte que es mereix.

Votarem a favor de la majoria de les seves propostes i ens abstindrem en el punt número 5.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. La veritat és que jo ja sabia que no aixecaria gaires passions amb aquesta moció, perquè vostès, quan han de triar entre partit i territori, sempre trien partit. Per això defensem que al sud del país hi ha una alternativa, que és Junts per Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

Senyora Ibarra, vostès mai aixequen la veu per defensar Catalunya davant dels interessos de Madrid. Sap què fan? Posen en risc l'ecoplanta, posen en risc el projecte de l'hidrogen verd, votant en contra a Madrid coses que són transcendents per al sud del país.

I una reflexió: la millor confrontació de models la podem fer a les urnes. Les urnes dicten el judici. I fa un any, en una campanya, nosaltres, amb un discurs coherent, que és el mateix que defensem avui, vam treure cinc diputats. Cadascú que en faça la seua anàlisi. Potser els que en van treure sis avui no els traurien, després d'haver canviat el discurs; o sí, no ho sabem. Les urnes ho jutjaran, però n'hi ha que vam créixer, n'hi ha que van davallar i n'hi ha que van desaparèixer. I aquesta reflexió ens l'hem de fer tots.

Amb el finançament, senyora Sans, concert econòmic. Vostè sap què significa «singular»? «Singular» significa únic. I ara resulta que el model que vostès volen implantar és el que hem de repartir per tot Espanya.

I un darrer apunt. La política útil..., si la política útil és fer president de la Generalitat un exministre del 155, a nosaltres no ens hi trobaran. (*Alguns aplaudiments.*) I tampoc ens trobaran contribuint a tenir un govern que el primer que fa és plantar la bandera espanyola a tot arreu.

I, senyora Ibarra, defensarem Mont-roig del Camp. La propera vegada que defenseu Mont-roig del Camp, revise bé el topònim i escrigui'l correctament: «Mont-roig del Camp».

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal

302-00126/15

I el punt 24 de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Avui portem a debat una moció que respon a una realitat cada vegada més insostenible: la pèrdua constant de poder adquisitiu de les classes mitjanes a Catalunya. Les mateixes classes mitjanes que sostenen l'economia i que paguen els impostos amb responsabilitat són al final el nervi del nostre sistema de benestar, són el nervi de la nació.

Aquesta moció és una crida a la justícia fiscal. Perquè, parlem clar: d'entrada tenim un primer problema. El primer problema és el finançament dels serveis públics a Catalunya, el model de finançament. Un model de finançament que any rere any ens obliga o ens condemna a un dèficit fiscal que és insuportable. Vint-i-dos mil milions a l'any no és una xifra freda, no és només una xifra que repetim constantment, que patim cada any; 22.000 milions a l'any vol dir la manca de mestres, de metges i infermeres, d'unes infraestructures dignes, que el nostre sistema de recerca es reforci i que transiti cap a una economia basada en el coneixement. Els 22.000 milions són per tenir un salari mínim interprofessional digne, adequat al cost de la vida real a Catalunya; unes pensions dignes, adequades al cost real a Catalunya; ajudes reals a l'habitatge. Per això volem els 22.000 milions que se'n van i no tornen.

I mentre això passa, mentre se'n van 22.000 milions, les rendes mitjanes de treballadors i autònoms fan malabars per arribar a final de mes, i amb una pressió fiscal que no té en compte la inflació acumulada, el cost de la vida real a Catalunya.

És per això que des del Grup Parlamentari de Junts els proposem: u, deflactar l'IRPF a les rendes mitjanes i elevar el mínim exempt per compensar la inflació acumulada durant aquests últims anys –per tant, recuperar el poder adquisitiu–; dos, eliminar l'impost de successions per a les rendes mitjanes i baixes del país; tres, mesures que facilitin el relleu generacional en les empreses familiars al nostre país; quatre, una fiscalitat justa per als autònoms, que són claus en la nostra economia productiva; cinc, bonificacions de fins al noranta-nou per cent en l'ITP i l'IVA en la compra del primer habitatge per joves menors de trenta-cinc anys. Perquè està molt bé establir crèdits tous al zero per cent, però si per l'altra banda els fregeixes a impostos, lo d'un jove accedir per primera vegada a l'habitatge no és un repte, és una utopia, eh?

I, finalment, com els hi deia a l'inici, recuperar els 22.000 milions que perdem cada any i que no retornen. I això té un nom: «sistema de concert econòmic». Que la Generalitat tingui la sobirania plena fiscal i normativa sobre tots els impostos que es recapten a Catalunya, i que la quota a pagar clarament siguin els serveis que reben els ciutadans de Catalunya de l'Estat. I solidaritat, sí, però solidaritat decidida pel Govern de la Generalitat. Això és solidaritat. Si te la imposa l'Estat, és espoli. I tot això amb una llei específica fora del marc de la LOFCA.

Això que acabo de dir sí que és *singular*. És el model de concert que té el País Basc. És el model de concert que té Navarra. Això és *singular*. Veurem quin acord ens presenten en els propers dies, fruit de l'acord d'investidura d'Esquerra Republicana amb el Partit Socialista.

El que queda bastant clar, de moment, i ho deia abans la nostra portaveu, és que allò que s'aplica a tothom a la vegada no pot ser singular. Singular és singular, plural és plural. És que ens ho van ensenyar a primària. I és que sembla que algú estigui agafant aquella doctrina Zapatero, ho recorden?, de: «No, tranquils, si *tots* quedaran per sobre la mitjana», aquella capacitat matemàtica de «tothom per sobre de la mitjana».

Singular és singular, plural és plural; singular és únic, plural és el que tenim ara, cafè per a tothom. I concert econòmic és, en justícia, el que mereixen els ciutadans de Catalunya.

Gràcies, president.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les, en primera instància, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. Davant la possibilitat d'un acord imminent que millori el sistema de finançament per als catalans i les catalanes, denoto un cert nerviosisme del Grup de Junts. No em podria imaginar que un sistema de finançament que millori l'actual no tinga el suport explícit del Grup de Junts.

De totes formes, diputats, diputades, avui Junts mos presenta una moció amb tres aspectes, principalment. U, erradicar el dèficit fiscal. Hi estem plenament d'acord, evidentment. I, de fet, som la gent d'Esquerra Republicana els que estem treballant intensament per acabar amb dècades d'espoli fiscal. Segon aspecte de la moció: una fiscalitat més tova per a tothom, i ho fan argumentant infrafinançament dels serveis públics. Més serveis no quadra amb menys impostos. I tercer aspecte: regular la fiscalitat dels autònoms. Hi estem també absolutament d'acord. Els autònoms d'este país necessiten més ajuda i fer-los les coses més fàcils, ja que són una peça fonamental del nostre teixit econòmic. Per tant, hi votarem a favor.

Hem plantejat dos esmenes que no han estat acceptades. La primera, sobre el dèficit fiscal, que convidava Junts, si no a acceptar-la, a transaccionar-la, per posar en valor tota la feina que des d'Esquerra Republicana estem fent per dotar-nos d'un sistema de finançament més just, perquè avui parlar d'erradicar el dèficit fiscal considerant tota la feina que s'està fent, francament, hagués estat més elegant, des del

meu punt de vista, i més patriòtic. Una feina que estem convençuts que seria més fàcil si anéssim a una Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. Però on estan vostès, senyors de Junts? Perquè si les coses són realment importants, són complexes, però les volem de veritat, hem d'anar a una, i per això hi votarem a favor.

Hem presentat una segona esmena perquè el redactat sobre la fiscalitat el vèiem excessivament genèric. Segurament hi han coses que comprem, del que es deriva de la lectura, però sembla més fruit d'una voluntat de justificar com siga una rebaixa d'impostos a les rendes més altes camuflant-ho amb una rebaixa per a tothom, argumentant que els serveis públics estan infrafinançats. Clar, a vore, si necessitem finançar millor els serveis públics, semblaria que una rebaixa d'impostos no és la proposta més efectiva. Tothom volem que es paguen menys impostos, però tothom volem que quan, per exemple, tenim un problema de salut, sobretot si és greu, tinguem un sistema sanitari que ens acompanye, encara que moltes vegades ens queixem d'ell. Més i millors serveis públics requereixen més ingressos, no menys. Esquerra estem a favor d'abaixar impostos sempre que es puga, però si aquells pocs que més guanyen paguen menys, als molts que guanyen menys els tocarà pagar més. Este és lo debat.

També la nostra esmena sobre les desgravacions en l'impost de transmissions patrimonials va en esta línia. Hem de rebaixar càrrega fiscal a qui està fent un esforç per comprar el seu primer habitatge, cert; la diferència amb Junts és que Esquerra volem fer-ho, evidentment, tenint en compte la renda i el patrimoni previ, i així ho proposem a l'esmena. No interessa, perquè sembla que el seu objectiu no és disminuir la càrrega fiscal de qui ho necessita, sinó garantir millors condicions per a aquells que menys ho necessiten.

Ho exemplifica la seua insistència en l'impost de successions, un impost que no perjudica ni les classes mitjanes ni els nuclis familiars. Recordo que fins a cent mil euros no es paga impost de successions. Que les primeres residències, fins a 500.000 euros, estan bonificades en un noranta-cinc per cent, pràcticament la totalitat. Que el vuitanta-u per cent dels contribuents paguen menys de mil euros pel concepte de successions i donacions; de fet, amb dades del 2022, un setanta-quatre per cent de les herències –tres de cada quatre– no paga impost de successions. Per tant, mos separa un món pel que fa a política fiscal.

Però on sí que coincidim és en la necessitat d'erradicar el dèficit fiscal. Hi coincidim, i volem aprofitar la conjuntura per portar el PSC i el PSOE a revisar el model de finançament. I ho estem fent conjuntament. Amb un sistema de finançament més just no caldrà que els catalans i les catalanes paguem tant pels serveis que necessitem. Ahir ho deia molt clar el conseller Castells a l'Ateneu: la resta de territoris de l'Estat no saben el que volen en matèria fiscal, però tenen molt clar el que no volen que tinguem Catalunya. És una oportunitat fràgil, cert, que ens interpella a tots per aprofitar-la, i els allarguem la mà per anar junts.

Agraïxo –acabo, president– el to del diputat Castellà, encara que no hagi considerat convenient acceptar cap de les nostres esmenes. I acabo convidant una vegada més Junts per Catalunya a que ens posem a remar plegats per millorar el sistema de finançament per a tots els catalans i les catalanes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades... Vinc d'un barri on la gent no hereta privilegis i on cada retallada dels serveis públics ens enfonsa una mica més. I no ho sé perquè m'ho hagin explicat, sinó perquè ho he viscut. Per això, quan veig mocions com aquesta, que parlen de classe mitjana però proposen rebaixes fis-

cals generalitzades i especialment per a qui hereta quantitats milionàries, per a qui acumula, per a qui ja ho té tot, a mi se'm remou alguna cosa molt profunda: la indignació davant la mentida. La mentida de fer veure que abaixar impostos és bo per a tothom, quan sabem perfectament que només beneficia qui més té i que ho acaba pagant qui no pot més.

Però només cal llegir la seva moció una vegada per veure la trampa. Proposen vostès una bonificació del noranta-nou per cent de l'impost de successions i donacions. Però vostès i tothom sap que les rendes mitjanes no hereten empreses ni patrimonis milionaris; de fet, les rendes mitjanes no paguen impost de successions i donacions. Per donar una dada, el setanta-quatre per cent dels catalans que van haver de fer front a aquest impost durant l'any 2022 van abonar una quota simbòlica de menys d'un euro. De veritat creuen vostès que una persona amb un sou mitjà està preocupada per pagar menys impostos per una herència milionària? De veritat pensen que aquest és el problema?

Si volen saber què preocupa de debò a la gent, vagin a un CAP, parlin amb una mare o amb un estudiant que no pot pagar la universitat privada –per cert, aquest Govern ha abaixat les taxes–, i ara digueu-los, els hi expliquen que el problema és l'impost de successions i donacions; veuran vostès el que els hi responen. Perquè la classe mitjana i la classe treballadora no demanen privilegis fiscals; demanen serveis públics que funcionin, demanen que qui més té pagui el que li toca. Aquesta és l'herència que hem de protegir. I, en canvi, aquesta herència la dreta l'ha anat desmentant cada cop que han governat i ara ens volen donar lliçons de justícia fiscal.

Nosaltres sabem què preocupa a la gent: la feina, l'habitatge, la salut, l'educació i la seguretat d'un futur digne. I ho sabem perquè venim d'allà. I no podem callar davant de tot això, perquè si ho féssim estaríem traint d'on venim i perquè barris com el meu tornarien a quedar enrere.

I mentrestant, a la seva moció, ni una sola línia, ni una sola paraula sobre el frau fiscal, ni una paraula sobre els que tenen milions i els amaguen. Ni una proposta per controlar les grans fortunes, ni un sol compromís davant de tot això. Aquest és el seu model de fiscalitat justa? I això, diputats i diputades, no és un descuit, és un silenci calculat, i el silenci en política diu molt més que les paraules. I ho hem viscut, recordem-ho: l'any 2012, el Govern d'Artur Mas va fer exactament això, rebaixes fiscals per dalt i tisora per baix. I les conseqüències les va pagar la majoria per beneficiar una minoria. Per això nosaltres hi serem amb veu clara i amb la memòria intacta.

I, parlant de memòria, diputat Castellà, recorda vostè el programa electoral de Junts? No fa tant. L'hi refresco: concretament a la pàgina 53 del seu programa es comprometien vostès, negre sobre blanc, a un finançament per a Catalunya. Doncs això mateix és el que hem proposat nosaltres com a esmena al text de la seva moció; una esmena pràcticament literal al text del seu programa electoral per a les passades eleccions, i vostès l'han rebutjat. I la pregunta que els fem és senzilla: què ha passat pel camí?, en quin moment han deixat vostès d'estar d'acord amb el que vostès mateixos, doncs, es van comprometre?

I els recomanem que facin una cosa molt senzilla: que rellegeixin el seu programa electoral, i així potser s'estalviaran l'espectacle de ser l'oposició d'un mateix, si troben la versió en la que vostès estiguin còmodes i no us feu d'autoadversaris. Trobin-se i, sobretot, deixin de fugir de la seva pròpia paraula. I no es pensin que això és una jugada parlamentària per treure'ls-hi els colors, sinó que és per evidenciar que la seva política en aquest tema està atrapada per les seves angoixes i pors electorals, no fos cas que s'arribi a un acord que compleixi el que fa tan sols un any vostès deien.

I des del nostre grup els hi hem dit moltíssimes vegades, Junts és un partit important a Catalunya i el primer grup de l'oposició, i ens agradaria i estem convençuts que seria bo per a Catalunya que vostès volguessin formar part de la solució de la política útil i no de polítiques de curta volada.

Moltes gràcies.

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Popular té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Castellà ens ha fet una exposició respecte a la pèrdua del poder adquisitiu de la classe mitjana, però és cert que a Catalunya tothom ha perdut molt poder adquisitiu fruit de les polítiques dels governs d'Esquerra i també del tripartit en tot moment.

Perquè a Catalunya el poder adquisitiu s'ha incrementat... –ai, el poder...–, la carestia de la vida s'ha incrementat un trenta per cent en els últims anys degut a la inflació. I aquesta inflació ha fet que totes les famílies perdin aquest poder adquisitiu que és necessari deflactar a través de l'IRPF, perquè, si no, el Govern s'està enriqueixent a costa de la pèrdua de poder adquisitiu de les famílies, perquè les famílies paguen més impostos, perquè, a l'incrementar el sou –que és fictici, perquè després l'incrementen a l'IRPF per compensar l'increment dels preus–, queden perjudicades per aquest impost.

Per tant, cal deflactar l'IRPF, igual que han fet unes altres comunitats d'Espanya governades pel Partit Popular. Perquè el Govern d'Espanya ha incrementat i ha recaptat 9.700 milions d'euros més, i a Catalunya també. Això ho diu l'informe de Funcas, que fa una anàlisi molt exhaustiva del que s'ha de fer. Per tant, nosaltres estem d'acord en deflactar aquest IRPF, però no només a les classes mitjanes i, per tant, creiem que s'ha de fer a tothom. I aquesta és una esmena que vam presentar i que no ha estat acceptada; però, en canvi, nosaltres estem d'acord en deflactar aquest IRPF.

Per altra banda, el Grup de Junts presenta una rebaixa d'impostos molt tímida, senyor Castellà. El Grup Popular volem fer una rebaixa d'impostos més valenta, que veritablement redueixi aquesta asfíxia fiscal que estem patint a Catalunya els ciutadans, les famílies i també l'economia. Catalunya és la comunitat d'Espanya que té els impostos més elevats, i, per tant, això ho diuen tots els estudis que estudien la competitivitat de les famílies.

El Govern, en comptes de gestionar bé els impostos per prestar uns serveis amb un menor cost, el que fa és incrementar substancialment els impostos. I, per tant, nosaltres lo que li diem, senyor Castellà, és que no ha de vincular aquesta pressió fiscal amb el que és el finançament de Catalunya. I molt menys..., nosaltres li neguem la major del dèficit fiscal, li neguem la major: no existeix tal dèficit fiscal. Vostè fa de les operacions comptables una part d'un model que, en aquest cas, nosaltres no compartim.

En el que sí que estem d'acord, i li hem fet una esmena, és en el nou model de finançament que necessita Catalunya igual que la resta de comunitats autònomes. I el portaveu d'Esquerra ha dit que la resta de comunitats autònomes no tenen model. I tant que tenen model. Tenim un model que hem de definir amb el Consejo de Política Fiscal y Financera, que és a on s'han de definir els models, i no hi cap el concert econòmic, perquè és impossible en la relació bilateral de caràcter impositiu entre Catalunya i la resta d'Espanya.

Per tant, nosaltres li neguem la major i reclamem un model de finançament d'acord amb l'esmena que li hem presentat, que no ens han acceptat. Perquè veritablement el que hem de fer és tenir un model que veritablement financi els serveis d'acord amb els barems que hem de tenir d'acord amb l'envelliment de la població i totes les característiques que considerem que cal modificar i introduir. Perquè, a més a més, aquest model de finançament és un model que va aprovar el Partit Socialista i Esquerra Republicana; per tant, escolti'm, és el seu model de finançament.

Per altra banda, nosaltres considerem..., i hem fet una sèrie d'esmenes perquè creiem que cal anar més enllà. L'impost de successions és un impost injust. És un impost que cal eliminar, que el PP el va eliminar l'any 11 amb Convergència i Unió

i que després van recuperar vostès quan van pactar amb Esquerra Republicana l'any 13, i que després el president Torra va incrementar aprofitant les morts que hi van haver amb el covid. Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres hi estem absolutament en contra i li demanem, en aquest cas, la seva bonificació.

I transmissions patrimonials també. Cal rebaixar al quatre per cent la primera adquisició de la compra de la «vivenda». I, després, també eliminar l'increment del vint per cent només pel fet de tenir –gran tenidor– diversos pisos. Nosaltres considerem que cal eliminar-lo, aquest increment del vint per cent.

Per altra banda, també considerem que cal eliminar l'impost de patrimoni. Cal rebaixar també tot el que és l'impost de la renda. I creiem que amb això el que es fa és que les famílies, les persones, tinguin menys pressió fiscal, que veritablement el diner estigui a la butxaca dels ciutadans, que veritablement després es recapta més perquè consumeixen més i perquè l'economia es reactiva, i és una manera d'afavorir l'economia i el creixement de tots. No només pressionant i asfixiant la gent s'aconsegueixen més recursos per a la Generalitat, sinó tot el contrari.

El Partit Popular considera –a més, està demostrat– que abaixant els impostos generes més activitat, es consumeix més i hi ha més activitat econòmica, i la Generalitat recaptaria més, però..., és una voluntat i una mentalitat intervencionista que el que fa és ofegar tothom en comptes de que tothom puguem tenir aquí una vida amb molta més capacitat econòmica i que totes les famílies millorin el seu poder adquisitiu.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes fixin la seva posició. I en primer terme, per fer-ho en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. Bien, la moción de Junts plantea una reforma del modelo fiscal de la Generalitat de Catalunya. Primero plantea la soberanía tributaria mediante un sistema de concierto económico propio, al margen del actual modelo nacional, la LOFCA, y que la Generalitat normatice y recaude todos los impuestos a través de la Agència Tributària de Catalunya. Y claro, esto es un grave peligro, porque cuando la Generalitat asume una competencia fiscal más, pues claro, más familias y más empresas huyen despavoridas para huir y no ser quemadas por el infierno fiscal.

Segundo, propone Junts unas pequeñas variaciones con relación a algunos impuestos. Retoques en sucesiones; dicho con todo el respeto, menuda hipocresía, cuando fue Junts quien subió sucesiones en plena pandemia para lucrarse con el aumento de los muertos. (*Alguns aplaudiments.*) Retoques en IRPF en forma de ajustarlo a la inflación –muy insuficiente, casi hasta ridículo. Y aumentar algo las bonificaciones en ITP para compra de vivienda habitual, pero siempre si eres menor de treinta y cinco; si tienes treinta y seis, cuarenta y dos o cincuenta y ocho, te fastidias. En resumen, más separatismo y mismo infierno fiscal. Esa es su propuesta.

La propuesta de VOX es radicalmente distinta. Para conseguir impulso del crecimiento económico, el aumento del consumo, el ahorro, la inversión de familias y de empresas y poder generar así más y mejor empleo, VOX defiende reducir la fiscalidad drásticamente. Que PSOE..., el tripartito del Congreso –PSOE, Junts y Esquerra–, han subido noventa y siete veces los impuestos desde que Sánchez gobierna, y desde 2018 cada español paga 2.500 euros más al año. Un auténtico escándalo responsabilidad de Junts, Esquerra y PSC, y los comunistas, que siempre están ahí de comparsas.

Y ¿qué proponemos? Pues reducir radicalmente el gasto público: menos ministerios, consejerías, duplicidades, organismos absurdos. Impacto: 60.000 millones

de ahorro. Gasto ideológico, miles de millones de ahorro. Subvenciones a partidos, patronales –patronales cobrando subvenciones, espectacular–, sindicatos; ahorro: 32.000 millones de euros. Una reducción, tenemos calculado, de 200.000 millones de euros sin afectar al bienestar de los españoles, esto es fundamental.

Y, entonces, reducir la fiscalidad, que a la larga supondrá más recursos para la Administración, para seguridad, sanidad, educación, vivienda, infraestructuras, pensiones y ayudas sociales, basándose en la curva de Laffer, que apoya VOX, claro, según la cual reduciendo tipos aumentamos la recaudación, porque la economía va mejor.

Propuestas fiscales de VOX. Reforma total del IRPF, pero para toda España igual: 22.000 euros, menos de 22.000 euros, exento; hasta 70.000 euros, el quince por ciento; más de 70.000, el veinticinco por ciento. Y cuatro puntos menos de minoración de tipo por cada hijo a cargo. Coste, impacto económico: 40.000 millones de euros. Nos van saliendo las cuentas.

Reducción del IVA que grava el consumo, volver al tipo reducido del diez al ocho; el tipo general, del veintiuno al dieciocho. Coste estimado, impacto: 14.000 millones de euros. Tenemos aún saldo.

Eliminación de los impuestos que castigan el ahorro familiar: patrimonio, sucesiones, donaciones, evidentemente. Y eliminar el ITP, que castiga la compra de la vivienda. Ni cuatro ni ocho ni seis ni diez ni veinte, cero. Cuando compras tu vivienda habitual no te pueden castigar con un impuesto. Es un derecho fundamental. (*Alguns aplaudiments.*) Y basta, basta de discriminar las bonificaciones porque tengas treinta y seis años, porque no seas menor de treinta y cinco. Porque una persona con cuarenta, con cincuenta y dos o con sesenta y ocho tiene derecho a tener un proyecto vital comprando su vivienda habitual sin que ustedes le carguen un impuesto.

Y a nivel mercantil, impuesto de sociedades: reducción del tipo del veinticinco al quince por ciento. Coste estimado: 10.000 millones de euros.

Autónomos: eliminar la cuota para quienes ingresen menos del salario mínimo.

Resumen –resumen–: reducimos 200.000 millones de gasto público y podemos bajar impuestos, y así los trabajadores cobrarán más y las familias podrán llegar a fin de mes. (*Alguns aplaudiments.*)

Como ven, frente a la propuesta de Junts, separatista, de pequeños retoques y sin cálculo del impacto económico, la propuesta de VOX, clara, documentada, que supone un giro de ciento ochenta grados y es necesaria y urgente y, por supuesto, igual para todos los españoles.

Gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Miri, senyor Castellà, deia *The Economist*, que suposo que no deu considerar que és una revista marxista, fa poc en un article publicat aquest 2025, amb un titular, jo diria, molt eloqüent: «Oblida't de la teva carrera, el que importa és l'herència –el que importa és l'herència.» I aquesta és la clau de volta de tot.

Perquè, miri, nosaltres..., en aquests moments la contribució al PIB de les herències avui dia és la mateixa que teníem l'any 1900. Aquest és el nivell de desigualtat al que estem arribant ara. I jo sincerament crec que s'ha de tenir, ho dic honestament, molta vergonya per fer la proposta que vostès han fet. I ara li explicaré per què.

Perquè, miri, la gran desigualtat que tenim avui a Catalunya pràcticament és entre aquella gent que és propietària i aquella gent que mai serà propietària –mai. I nosaltres estem sembrant, amb el model que estem construint, una bomba de rellotgeria que ens explotarà d'aquí quinze o vint anys, que és que quan la gent es jubili, molta gent que avui té entre quaranta, cinquanta o trenta anys..., hagi de pagar

en aquest cas un lloguer, fins i tot vivint sola, i no tingui una «vivenda» de propietat. Aquesta és la gran desigualtat que tindrem.

I vostès, no només això, sinó que el que ens plantegen és eixamplar aquesta desigualtat. Perquè, escolti, parlem-ho clar: classe mitjana i classes baixes, no; vostès aquí han vingut amb una proposta de reforma de l'impost de successions que bàsicament és un regal als rics. És a dir, una bonificació del noranta-nou per cent per a *totes les herències*, siguin quines siguin, arribin al que arribin, en aquest cas, per a totes les persones del grup I, grup II, que vol dir bàsicament fills, ascendents i descendents, és una autèntica barbaritat.

És a dir, si li han explicat... Miri, li donaré una altra dada: el trenta per cent dels catalans i catalanes, quan moren, sap quina herència deixen? Cap –cap. Cap herència. I, després, també l'hi han dit: el setanta-quatre per cent de les herències –ja excloc aquest trenta per cent que no deixa herència– paguen d'herència un euro –un euro. Són dades, escolti, 2022; no crec que el senyor Giró digués mentides. En tot cas, són dades seves.

I, en tot cas, vostès a qui defensen? Miri, li explicaré una cosa: sap d'on surt més de la meitat de la recaptació de l'impost de successions, 750 milions? Sap d'on surt? D'herències de 800.000 euros. Escolti, vostè m'està dient que a la Catalunya d'avui una persona que hereta per valor de 800.000 euros...? I ja l'hi han explicat, fins a cent mil euros en *cash* pagues zero; per la «vivenda» habitual fins a valor de 500.000 euros els hereus paguen zero. A banda d'això, heretes 800.000 euros i has de pagar zero? Aquest és el model de Junts per Catalunya? Aquí no hi ha classes mitjanes, aquí no hi ha classe treballadora, aquí no hi ha classe baixa; vostès estan defensant molt concretament uns interessos.

Jo l'hi dic, senyor Castellà, en la bacanal, en l'orgia de reducció d'impostos, no els guanyaran mai. No guanyaran mai l'extrema dreta, no guanyaran mai els disbarats que està plantejant la senyora Ayuso. Però és que vostès estan aquí –és que estan aquí.

I després també li diré... Miri, és que mirin els informes del Banc d'Espanya: el zero i mig per cent més ric el que fa són donacions a empreses familiars en vida per estalviar-se per valor de 120 o 150 milions d'euros. Mirin, jo ja sé que vostès són els d'«Espanya ens roba», d'acord, lo que vostès vulguin, però és que aquí també hi ha una cosa molt clara: és que els rics també ens roben –és que els rics també ens roben. I vostès bàsicament el que volen és construir una autopista perquè encara tinguem més desigualtats a Catalunya.

Mirin, jo l'hi diré, i l'hi dic sincerament: mentre els Comuns siguem decisius en aquest Parlament no hi hauran rebaixes als rics –no hi hauran rebaixes als rics. I això és tant així que l'última reforma de l'impost de successions, la que vostès avui critiquen, la va votar vostè, la va votar la senyora Mònica Sales. Sap per què? Perquè la vaig pactar jo, en aquest cas, amb el Govern del president Torra.

Per tant... És a dir, tornin a la centralitat, tornin d'on no haurien d'haver marxat més. Si és que l'actual reforma de successions la va votar vostè. Si érem tan dolents el 2020, com és que..., o si érem tan bons el 2020, com és que ara som tan dolents? Si és que la va votar vostè. Segurament no estava al mateix grup parlamentari, i l'hi he dit en més d'una ocasió. Però és que, en tot cas, el senyor Giró, que va ser en aquest cas conseller d'Economia, no va rebaixar pas l'impost de successions. Per què? Perquè decidíem nosaltres. I ja l'hi dic, mentre decidim nosaltres, les rebaixes als rics, no. Perquè jo vull CAPs, perquè jo vull centres educatius, perquè jo vull dependència. I vostès, que venen cada comissió a demanar cada vegada més despesa –més despesa–, després, per altra banda, plantegen regals als rics.

Tornin a la centralitat. El setanta per cent dels catalans i catalanes volen més impostos als rics per reduir la desigualtat. El seixanta per cent dels catalans i catalanes diuen que volen reduir la desigualtat en aquest país amb més impostos als rics.

Per tant, hi insisteixo, el camí no és el de la senyora Ayuso, que ja sé que els hi agrada; el camí és l'acord a que vam arribar nosaltres amb vostès el 2020 per reformar l'impost de successions, on, sí, pagui qui hereta una herència de 800.000 euros, home.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular -Defenseu la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

D'acord. Jo porto tota la legislatura intentant entendre la política fiscal de Junts. En aquesta moció ho he començat a veure, perquè al primer punt plantejaven que volien abaixar impostos i alhora es queixaven de l'infrafinançament dels serveis públics. Jo els hi explicaré avui un secret a vostès, perquè sé que amb la resta de la dreta que va pujant més cap amunt en aquesta carrera estranya per veure qui destrossa més el país no val la pena ni parlar-hi: els serveis públics els paguem amb diners públics, i els diners públics són impostos.

De fet, la gran majoria de la classe treballadora, que no és a qui està dirigida aquesta moció, en cap cas... Vostès no estan intentant plantejar abaixar els impostos a la majoria del país. La seva política està sent tan apàtrida, per desgràcia, com la del PP i com la de VOX, que és amb qui han pactat una moció similar a aquesta al Congreso dels Diputats, que sembla que no, però els catalans també llegim la premsa de l'Estat.

Com s'ha dit ja, el setanta-quatre per cent paga menys d'un euro; un deu per cent paga mil euros. I els hi agrada, a l'extrema dreta, portar a collació això de l'impost a la mort, perquè són tan poc originals que ho han de copiar tot dels Estats Units. Mirin, tant de bo no ho hagin de saber, però l'impost a la mort en aquest país són els enterraments, que són quatre mil euros de mitjana a Catalunya.

Per tant, entre un euro per al setanta-quatre per cent i els quatre mil euros, si volen donar un cop de mà contra l'impost a la mort facin funeràries públiques, que és lo que sí que necessitaria aquest país. (*Remor de veus.*) Perquè, a més, la meitat de la recaptació d'aquest impost..., voldria que sabessin que és un 0,3 per cent de la població. En canvi...

El president

Silenci, si us plau. Perdoni, senyora diputada, se sent molta remor de fons.

Laura Fernández Vega

Sí, és un clàssic, allà. Demòcrates.

El president

Deixin parlar la diputada. Endavant.

Laura Fernández Vega

No passa re. Seguim. Llavors, parlem en els justos termes, perquè al final lo que s'està defensant aquí és un 0,3 per cent de la població. Nosaltres sí que voldríem poder fer política per al conjunt de la població. Si treuen l'impost de patrimoni, jo vull que surtin aquí i defensin que hem de tancar el Clínic; si treuen l'impost de successions, vull que surtin aquí i defensin que s'han de carregar les unitats de cardiopaties de la Vall d'Hebron; si volen treure l'IRPF i fem el Hard Rock, com proposen, suposo que tancarem l'oncològic i no ens curarem el càncer, però podrem morir jugant al pòquer —un «planasso».

Perquè al final hi ha un problema, amb aquest «paguem». La formulació d'aquest «nosaltres» obvia que hi ha una diferència de cinc vegades entre el percentil deu i el percentil noranta, i només estem parlant del sou brut anual i no de la concentració de riquesa. No hi ha un «paguem» perquè no som el mateix.

Perquè, què passa amb moltíssima gent en aquest país? Doncs mirin, hi ha gent que està cobrant 906 euros al mes de jubilació, catorze pagues; si emmalalteix...

Perquè jo veig el seu model; veig el model de Junts, a vegades el del PP i el de VOX (*remor de veus*), i al final a lo que ens portaria és a no tenir sanitat pública. Si aquesta gent emmalalteix, si la gent gran emmalalteix, què passarà? És el model d'Estats Units, on tu per una malaltia que es podria curar perfectament pots morir-te. I això li passa a moltíssima gent que ha treballat durant tota la vida.

Llavors, diputada del PP, hi ha hagut un moment en què creu que s'ha equivocat; jo crec que no s'ha equivocat. Ha dit que el poder adquisitiu s'havia incrementat; el vostre poder adquisitiu s'ha incrementat, efectivament. (*Remor de veus*.) Perquè hi ha un impost que jo també voldria abolir. És un impost que dessagna la majoria del país mes a mes, un impost que de manera directa suposa la meitat –la meitat, eh?, bastant més que tots aquests impostos pels que vostès venen aquí a plorar-me–, la meitat del sou cada mes, però això només de manera directa; de manera indirecta es va pagant una part proporcional d'aquest impost cada vegada que comprem el pa al barri o prenem una canya o fem un ús d'aquesta petita i mitjana empresa, d'aquestes botigues que encara segueixen radicades, algunes, a les ciutats on vivim, perquè suposo que saben que els petits comerços paguen lloguer també, no?

Per tant, aquest seria l'impost que a mi m'agradaria dir-ne «impost dels dropos», impost de la gent que creu que tenim envegeta, impost d'aquella gent que lo que no vol és treballar i que, per tant, lo que fa és arrendar altres habitatges a aquelles persones que no podem deixar de pagar aquest impost, perquè –sorpresa– necessitem algun lloc on viure.

Doncs bé, què passaria si no el paguéssim? Doncs, tranquil·lament, si pagues sis-cents euros al mes, són 7.200 a l'any; potser totes aquestes vacances que volen que es facin es podrien fer. Potser totes aquestes vegades que dieu que al camp o que al país tenim un problema de que no hi ha gent prou formada i que, per tant, ha de venir gent de fora, que hem de desenvolupar llocs de feina precaris perquè, clar, aquesta gent haurà de treballar i no poden formar-se... Doncs bé, si no haguessin de pagar aquesta barbaritat al mes, potser els catalans també podrien estudiar. O és que pensen que els catalans són idiotes? És que no sé ben bé com ho plantejem, a vegades. Llavors, si no volen tot això, potser podrien ajudar a que hi hagi una rebaixa –almenys una rebaixa, si no el volen abolir– d'aquest impost.

Hi ha una trampa, que és la de Rahola quan deia que cobrar noranta mil euros a l'any era de classe mitjana-alta, aquesta trampa dels rics de fer passar la seva situació per la situació universal. Per això s'atreveixen a parlar d'infern fiscal per un impost com el de successions. Per això s'atreveixen a parlar d'infern fiscal per impostos que van entre el 0,3 per cent i el deu per cent de la població.

No hi ha un infern fiscal a Catalunya. L'infern hi serà si, per desgràcia, tota aquesta bancada que ara, per sort, no governa acaba governant. Perquè ja hem vist les conseqüències de les vostres rebaxes, i són les que va haver-hi al País Valencià, i els morts segueixen sobre la taula.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aliança Catalana votarà a favor de qualsevol proposta que impulsi rebaxes fiscals, però no ens podem estar de denunciar la insolència i el cinisme de qui fa la proposta. Asseguts a la bancada de l'oposició, els diputats de Junts duen a ple rebaxes fiscals, sí, però quan governen es dediquen a fer justament al contrari, apujar impostos. En plena pandèmia, els governs d'en Quim Torra i d'en Pere Aragonès augmentaven l'impost de successions, mercadejant vergonyosament amb el patiment i la mort de milers de persones. Al saqueig fiscal de Madrid vam haver de sumar-hi el

recapte immoral dels processistes, que, com vulgars cobrador del frac, van servir-se de la covid per incrementar ingressos i escanyar les famílies catalanes.

A la seva moció reconeixen que la classe mitjana catalana pateix una pèrdua de poder adquisitiu i una pressió fiscal injusta. Ho atribueixen a la manca d'actualització dels trams impositius, a la inflació i a l'infrafinançament dels serveis públics. Obliden intencionadament que els serveis públics no només estan infrafinançats, sinó també col·lapsats i tensionats per la immigració illegal, massiva i invasiva que patim i que vostès aplaudeixen i regularitzen alegrement.

Els serveis públics d'aquest país, pensats, dissenyats i finançats per a 6 milions, ara han de donar cobertura a 8. I si fem cas de les previsions esbojarrades del Govern socialista, aviat haurem d'atendre 10 milions d'habitants. Suposo que no cal que els digui que els contribuents i els catalanoparlants no creixeran al mateix ritme.

Els ambulatoris, les aules, els consorcis de benestar social no donen l'abast davant aquesta arribada frenètica i incessant d'immigrants sense formació, sense arrelament, sense voluntat d'integració i massa sovint també sense valors occidentals. Però això no els preocupa, oi?

La seva diputada, Ennatu Domingo, va arribar a afirmar en aquesta cambra que si la nostra nació rebia més MENAs que les comunitats autònomes de l'Estat espanyol era perquè Catalunya era més solidària. Què és, que som immaculats, impol·luts? Així doncs, quan a Grècia diuen «vigila, que vindran els catalans», no parlen de nosaltres? No hi pot haver un entremig entre els almogàvers i els de ni un paper a terra? Doncs sí, sí que hi ha un entremig: es diu Aliança Catalana.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Agraeixo molt les intervencions. Sincerament, crec que és una gran aportació i ho agraïm, des de Junts. Quan plantegem una reforma fiscal i tota l'esquerra d'aquest Parlament ens diu que és excessiva i abusiva i tota la dreta d'aquest Parlament em diu que és minsa i tímida, vol dir que Junts hem d'estar on estem: centrats. (*Alguns aplaudiments.*) Estem al centre, som equilibrats. Sí, és una bona notícia.

L'altra em preocupa més: que tant l'esquerra com la dreta d'aquest Parlament coincideixen en que millorar el model de finançament –que tots han dit que sí– ha de comportar un sistema que sigui aplicable també a tothom. No existeix el *todos por encima de la media*. (*Remor de veus.*) Si és model de finançament que funcioni, 22.000 milions, vol dir concert econòmic. Agraeixo molt que Esquerra Republicana ens doni suport al concert, i (*alguns aplaudiments*) si se'n surten en la seva negociació del model del concert econòmic ens tindran al costat.

Però acabo amb una reflexió que pot generar polèmica. Miri, de les últimes intervencions. La ultradreta i la ultraesquerra coincideixen en un fet: a tots els problemes que ells plantegen, les solucions que plantegen l'únic que fan és agreujar més els problemes mateixos que denuncien. Per què? Perquè si els solucionéssim, es quedarien sense votants i sense discurs. (*Alguns aplaudiments.*) Si es soluciona el problema de l'habitatge, es queden sense votants i sense relat. I per això les conseqüències de les polítiques Colau a Barcelona, que ens deixen amb el problema d'habitatge més greu de la història de Barcelona. (*Alguns aplaudiments.*)

Si establim polítiques en aquest país, si establim polítiques respecte als nous nadius, el repte demogràfic..., que aconseguim la integració i allò de «Catalunya, un sol poble», llavors la ultradreta es queda sense discurs. (*Alguns aplaudiments.*) Junts diem «no» a la ultraesquerra i a la ultradreta..., sinó als problemes reals per una Catalunya real, sobirana i plena.

Gràcies, president.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 22, 23 i 24 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment d'una educació en català. La senyora Mònica Sales, tanmateix, demana la paraula.

Mònica Sales de la Cruz

Sí, president. La demanava abans que comencés a fer aquest tràmit sobre aquesta moció perquè voldríem demanar la lectura del punt número 2 de la moció, que fa referència al punt 23 de l'ordre del dia, que és el dels projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya.

El president

El punt número 2, perfecte.

Mònica Sales de la Cruz

Moltes gràcies.

El president

Sí. La senyora Laia Estrada també demana la paraula.

Laia Estrada Cañón

Per demanar la lectura del punt 1 de la primera moció, la garantia d'una educació en català.

El president

La Mesa s'ha de reorganitzar en aquest moment processal. *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment d'una educació en català (continuació)

302-00124/15

Molt bé. Com que comencem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment d'una educació en català i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra demana la lectura del punt 1, demano a la diputada secretària quarta de la Mesa, la senyora Judit Alcalá, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària quarta

«El Parlament de Catalunya constata que el català és la llengua pròpia de Catalunya i del conjunt dels Països Catalans i com a tal, i atenent la seva situació de minorització, el paper del sistema educatiu és imprescindible per assegurar-ne la transmissió, el coneixement i l'ús social.»

El president

Moltes gràcies.

Iniciarem la votació votant de manera conjunta els punts 1, 4 bis, 8 –inclosos tots els apartats–, 9, 10 –inclosos tots els apartats–, 11.a, 11.b, 11.c, 11.d i 11.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem a continuació el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 93 vots en contra, 6 vots a favor i 34 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 4, 7.a, 7.b, 11.f i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem a continuació el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 73 vots en contra, 60 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 6.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 58 vots a favor i 7 abstencions.

Votem el punt 6.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 65 vots a favor i cap abstenció.

I acabarem votant de manera conjunta els punts 6.c i 6.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya (continuació)

302-00125/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya.

I començarem votant els punts 1 i 7.

S'inicia la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 118 vots a favor, 4 vots en contra i 11 abstencions.

A continuació demano a la diputada secretària primera, la senyora Glòria Freixa i Vilardell, que procedeixi a la lectura del punt 2 d'aquesta moció.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya manifesta que la manca crònica d'inversions en infraestructures que són de titularitat de l'Estat espanyol suposa una pèrdua de competitivitat per a l'activitat econòmica, especialment crítica al Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre. I els exemples més clars són l'extrema lentitud i les deficiències del projecte del Corredor Mediterrani ferroviari, l'estat actual de rodalies i regionals i el col·lapse de l'AP-7.

»En aquest sentit, és imprescindible que el Govern de la Generalitat corregeixi la seva inacció i recuperi el lideratge necessari, tal com ho havien fet els seus predecessors, perquè el Govern espanyol compleixi amb les seves obligacions i materialitzi els projectes de millora d'aquestes infraestructures de manera immediata.»

El president

Votem el punt 2, doncs.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 61 vots a favor, 42 vots en contra i 30 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 92 vots a favor, 29 vots en contra i 11 abstencions.
Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.
Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 60 vots a favor, 29 vots en contra i 44 abstencions.
Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots en contra, 55 vots a favor i 16 abstencions.
I, finalment, votarem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal (continuació)

302-00126/15

Acabarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal.

I començarem votant de manera conjunta els punts 1, 3, 4, 5, 7.a i 7.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 71 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.
Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 54 vots a favor i 11 abstencions.
I finalment votarem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 4 vots en contra i 47 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i dos minuts.